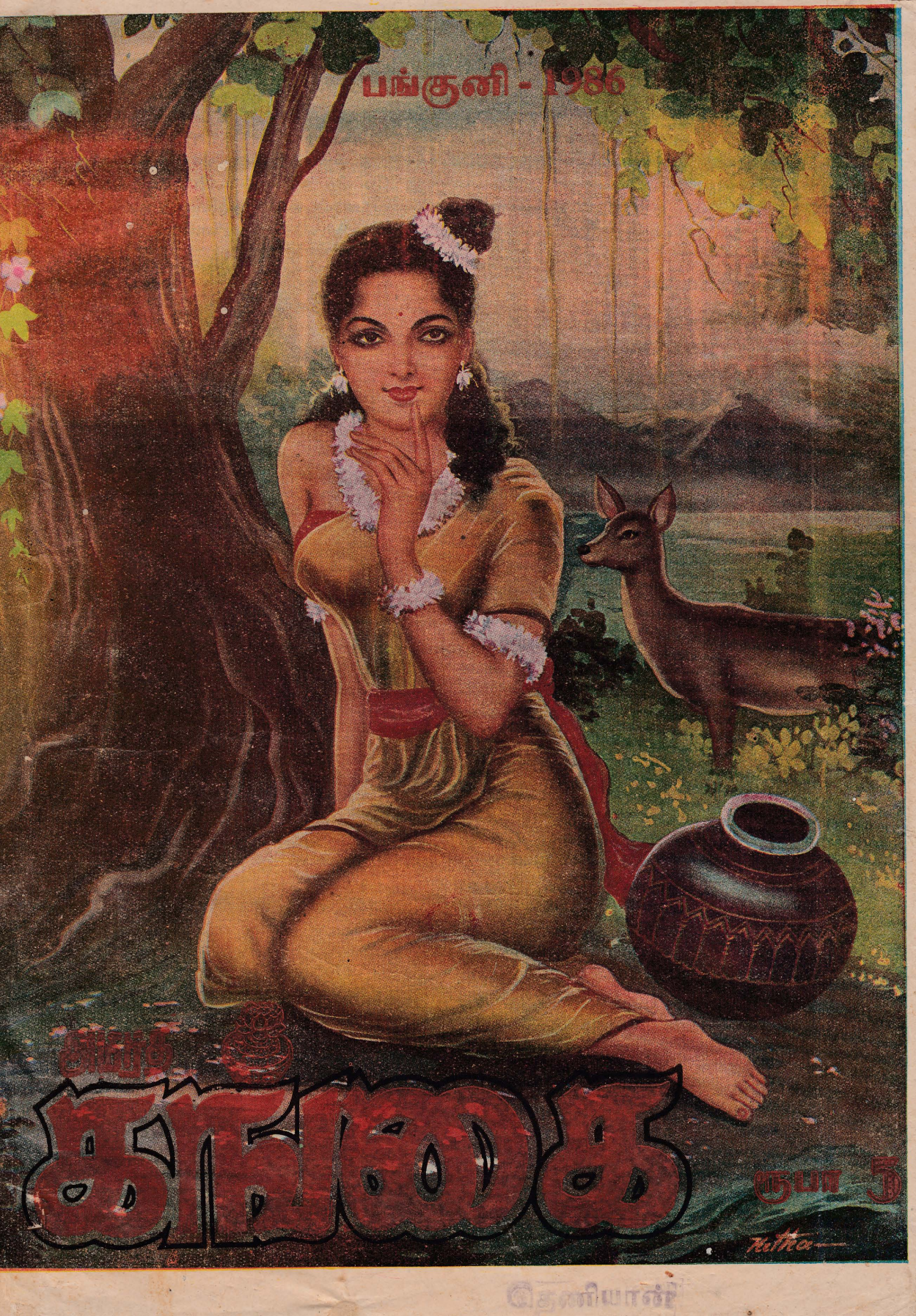

பங்குனி - 1986

கங்கை

ரூபா 5

Katha

தெனியாள்

சென்னை - நெடுஞ்செழியன்

கயிலாசு

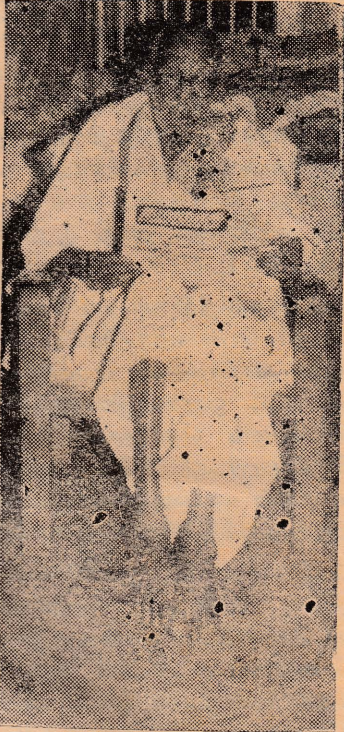
சென்னை

சென்னை

இலக்கிய கலாநிதியும், தமிழ்த்தவ முனிவருமாகிய பண்டிதமணி சி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் 1999-06-27-ல் சிறந்தவர். சைவ சித்தாந்தத்தையும் ஒழியும் இரு கண்களாகக் கருதி எண்ணிறந்த பல ஆராய்ச்சி கட்டுரைகளை எழுதியவர். சிரமச்சரியாகவே வாழ்ந்து பல 'இலக்கிய மணி'களையும் 'ஆசிரிய மணி'களையும் உருவாக்கி 1986-03-13-ம் நாள் சிவபதமடைந்தார். அன்னாரைப்பற்றி 'மூன்றாவது கண்' என்ற ஒரு கவி நூலை அமரர் இரசிகமணி கனக செந்திரநாதன் எழுதியுள்ளார். அதிலிருந்து ஒரு பகுதி-

நல்ல எழுத்தாளர்

● கனக. செந்திரநாதன்

“இப்படிப்பட்ட சூழலிலேதான் கண்ணுவ இருஷியின் ஆச்சிரமத்தில் காளிதாஸ மகாகவி வர்ணிக்கிற இளம் மான்கன்று போலே, மகாலிங்கசிவம் என்கின்ற பச்சை—இளம்—கலை—மான்கன்று துள்ளிக்குதித்து விளையாடி வளரா நின்றுது” (பரிசை எடாத பண்டிதர்.)

“நெஞ்சிலே வஞ்சகம் இல்லாத தூய வேட்டுவக்குழாத்தோடு கூடி ஆடுகிறான்; பாடுகிறான்; அனைகின்றான்; குழைகின்றான்.” (கதிர்காம வேலன் பவனி வருகிறான்.)

“குஞ்சு முனி எழுந்தான். 'ஆன்' விசுதியாயிற்று. வேஷம் கலைந்தது... பெரிய

சுவாமி சுவரில் எழுதிய சுவாமியாயிற்று. அவளுடைய முகத்தில் பூரண சந்திரன் பிரகாசிக்கின்றது. சூற்கொண்ட மேகச் சடைக் கட்டு அவிழ்ந்து — சரிந்து — தாமுகின்றது. கண்களாகிய கமலங்கள் ஒன்றோடொன்று உறழ்ந்து பிறழுகின்றன. பவள வாயிலே கொவ்வை இதழ்கள் துடிக்கின்றன. இடையிலே மின்னல் துவழ்கிறது. கண்களில் முத்தம் துளிக்கிறது. கைகளாகிய தாமரைகள் கூம்புகின்றன.” (‘இலக்கிய வழி’யில் சிவகாமி சரிதை.)

இப்படியெல்லாம் அழகிய தமிழில் எழுதியிருப்பவர் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். ஈழத்துப் பேரூ மன்னர்கள் என்ற வரிசையிலே முதன்முதலாக அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டவர் அவர்தான். உண்மையில் அப்படி என்னால் செய்யப்பட்ட போது பலர் அதை வரவேற்றனர்.

அருமையான தலைப்பும் அதற்கேற்ற புனை பெயரும் கொடுப்பதில் அவருக்கு நிகர் யாருமில்லை. எறிந்த மலர் [தேனீ], சிதறுபூ, [தும்பி], சுக்கிரதசை [ததீசி], கவி கவியாகிறான் [புகழேந்தி], செங்குட்டுவ இராமாயணம் [விநாயகன்] என்பன அவற்றுட் சில. அவர் எப்படிப்பட்ட புனை பெயருள் ஒளித்து விளையாடினாலும் அவருடைய இரசிகக் கூட்டம் அவரைக் கண்டுபிடித்துவிடும். அவருடைய ‘முத்திரை’ எந்தக் கட்டுரையிலும் இல்லாமற்போகாது.

பண்டம், அண்ணலும் நோக்கினான், எவர்தாம் முன் அணைந்தனர். மாகமடங்கலும், மிண்டியமாயாவாதம், உலோகாயதனெனும் ஒண்டிறற் பாம்பு, புல்லறிவிற் புத்தன், உண்டிருந்து வாழ்வதற்கே, நாவலர் பொன்மொழிகள் இவை பண்டிதமணியின் முத்திரைகள். கட்டுரைகளில் வரும் பாடல்

களின் அரும்பதங்கட்கு விளக்கம் எழுதுவதும் அவர் மரபு.

ஈழத்துஎழுத்தாளர்களிற்சிலர் பொழுது போக்குக்காக எழுதுகிறார்கள். சிலர் கட்டுரைக்காக எழுதுகிறார்கள். சிலர் 'இடம் நிரப்ப' எழுதுகிறார்கள். பண்டிதமணியின் கட்டுரைகள் தேவை நோக்கிய எழுகின்றன. அவை பற்றியே பல கட்டுரைகள் எழுதலாம்.

'ஈழகேசரி' நா. பொன்னையாவுக்கும் பண்டிதமணிக்கும் இருந்த நட்பு 'சகோதர பாசம்' போன்றது. பொன்னையா அவர்களது முகத்தை மறுத்துப் பண்டிதமணியால்போக முடியவில்லை. பண்டிதமணியின் எதிர்ப்புக் கெல்லாம் பொன்னையா அவர்கள் 'கை' கொடுத்து உதவினார்கள். அவரது தூண்டுதலும், தினகரன் ஆசிரியராயிருந்த வி. கே. பி. நாதன் அவர்களது உற்சாகமான விடா முயற்சியும் இல்லாவிட்டால் தான் எழுத்துத் துறைக்கு வந்திருக்க முடியாது என்று அவர் சொல்கிறார்.

அவர் முந்நாறு கட்டுரைகளுக்கு மேல் எழுதியிருக்கிறார். டால்ஸ்டாயின் கதைகள் இரண்டைத் தழுவி, 'இருவர் யாத்திரிகள்' 'செருப்புக்கட்டியின் கதை' என்ற இரண்டு சிறுகதைகளும், சொந்தமாகச் சிலகதைகளும், 'இரு சகோதரர்கள்' என்ற முடிவு பெறாத ஒரு நாவலும், 'நான் தூது' 'வால் மீகி தானே' முதலிய சில இலக்கிய நாடகங்களும் எழுதியிருக்கிறார். அவர் பாடிய தனிச் செய்யுட்கள் பல. அவை கூடப் பண்டிதரின் முத்திரை பெற்றுத் துலங்குகின்றன. 'ஆடிப் பிறப்பொடு கத்தரித் தோட்டமும்' 'சொல்லென்ற மலரிலே பொருளென்ற புது மதுச் சொட்டிச் சுரக்கும் அமிர்த சுரபி' 'இப்படியும் ஆச்சுதா ஈசுரா தெய்வமே' 'கண்ணுக்கும் வேண்டும் கவி' என்பன அவற்றுட் சிறந்தன. 'தமிழல்லாத் தமிழ்' என்ற ஒரு கட்டுரையின் முடிவிலே அவர் எழுதிய 'கலிகோலக் கவி'யைப் பாருங்கள்:—

"இருள்தரும் உலகத்தே இங்கிலி சுருவாகி மருள்தரு கலிகாலம் மயல்செயு மதனலே அருமறை நெறிபோக அறமது புறமாகக் குருடொரு குருடுக்குக் குழிவழி செய்யுமன்றே"

ஈழத்திலுள்ள அநேக பத்திரிகைகளிலும் அவரது கட்டுரைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. 'ஆனந்தவிகடன்' தீபாவளி மலர் ஒன்றில்

'நாவலர் எழுந்தார்' என்ற கட்டுரையும், 'கலைக்களஞ்சியம்' தொகுதியில் 'ஆறுமுக நாவலர்' என்ற வியாசமும் வந்திருக்கின்றன.

எல்லாக் கட்டுரைகளையும் ஒரு பாணியில் அவர் எழுதமாட்டார். புதுப்புதுப் பாதை வகுத்துக் கொண்டு, 'புரட்சி' செய்து பார்ப்பது அவர் பழக்கம். சுடச்சுடக் கொடுப்பதிலும், கருகலாக நையாண்டி பண்ணுவதிலும் பண்டிதமணி பேர் பெற்றவர். நாவலர் அவர்களைக் குறைவாக எழுதிய யாரோ ஒரு முதலியார் B. A., B. L. க்கு அவர் எழுதிய கண்டனத்தின் ஒருபகுதி இது:—

"இந்த வழக்கு நடந்தது இங்கிலீசு இராச்சியத்திலே மஞ்சக்குப்பக் கோட்டிலே முதலியார் நினைக்கிற கோடு திருமலை ராயன் பட்டினத்திலே அதிமதுர கவிராயர் கூட்டத்திலே உள்ளது போலும். அங்கே தான் வாலெங்கே வருகிறது. நமது முதலியாரும் ஒரு B. A., B. L."

தருமம்-அறம்-நீதி வழுவா நெறி முறையில் இட்டார் பெரியோர்-மெய்ப் பொருள் காண்பதறிவு-அகச்சமயம்- புறச்சமயம்-உலகத்தோடொட்ட ஒழுகல்-இன்னும் வேறொருவன் என்பெருங் கொழுநன்-செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று முயங்கி-புலம்புரிந்துறையுஞ்-செலவு என்பன பண்டிதமணியால்விளக்கம் பெற்றுத் துலங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

சிலப்பதிகாரம்- சிந்தாமணி — மணிமேகலை ஆகியன பொருட் பிறழ்வுடையன என அவர் வெளியிட்ட புலமை-இலக்கியம்—தமிழ் என்ற கட்டுரைக் குறிப்புகள் இன்னும் தகர்க்கப்படவே இல்லை. இவற்றை வைத்துக்கொண்டு தமிழ்பேசும் நல்லுலகம் எத்தனை வருடங்களுக்கும் ஆராயலாம்.

'கதிர்காம வேலவன் பவனி வருகிறான்', 'இலக்கிய வழி' 'சைவ நற்சிந்தனைகள்' என்ற அவரது மூன்று நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இன்னும் பத்து நூல்களுக்குமேல் அவரது கட்டுரைகளில் இருந்து தொகுக்கலாம். மறந்த பாரதம் — யாழ்ப்பாணக் கலாசார மூலம் கந்தபுராணம்—யாழ்ப்பாணத்து ஒளி விளக்குகள்—வேதாக சைவ சித்தாத்தம்—கதைகள்—நாடகங்கள்—கிருஷ்ணன் தூது—தெய்வயானையம்மை திருமணம்—துறவும் கீதையும்--ஆறுமுக நாவலர்--அன்பின் ஐந்திணை என்பனவாக அவை விரியும்.

அமர்த கங்கை

அமர்தம்: 1

1986 - 03 - 15

கங்கை: 8

சமகால இலக்கிய நோக்கு

சாம்பல் மேட்டிலே செந்நிறப் பூக்கள் மலர்ந்து மணம் வீசுவது போல், போராட்ட மரண வாழ்விலுள்ளும், நித்திய கண்ட நிதரிசனங்களிலுள்ளும் கலா வீச்சுள்ள சீரிய சிந்தனைகள் மக்கள் முன் வைக்கப்படுகின்றன.

கலைவடிவங்களின் புதிய பரிமாணங்கள்—வசதி, தேவை, நெருக்கடி நிர்ப்பந்தம் என்பனவற்றிற்கேற்ப என்றும் புதிதாகப் பிறக்கின்றன. பிறந்த வீச்சிலேயே அவற்றின் கனதி மண்ணகமெங்கும் வியாபிக்கின்றன. புதிய வியத்தி. கிராமங்கள்... நகரங்கள்... தெருச்சந்திகள்... சந்தைகள்... சர்வகலாசாலை மண்டபங்கள்... எங்கும்.. எந்த வேளையிலும் மனித உணர்வின் ஊற்றுக்களும்... தாக வேட்கைகளும் எதிர்கால வாழ்வின் நம்பிக்கைச் சுடர் பொறிகளும் கலாவியக்தியாக கணங்களை நித்யமாக்கி ... புத்துணர்வூட்டுகின்றன.

மக்களிடையே கலை பற்றிய புதிய விழிப்பு.

இரசிப்பும்—வியப்பும் கலந்த போற்றுதல்களும்.

தெருவீதி நாடகங்களுக்குக் கூடும் அதே கூட்டம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக கைலாசபதி அரங்கு நோக்கியும் நகருகிறது.

அறிவு ஜீவிகளுடன் பொது மக்களும் இணக்கம் காணுகின்ற மகத்தான சங்கமம். இயல்பாக—நியதியாக நடைபெறுகிறது. அனுபவங்கள் கல்வியாகின்றன. கருத்தாகின்றன. எனவே, உயர்கல்விக்கூடங்கள் தந்தக் கோபுரங்களிலிருந்து இறங்கி பொதுமக்களின் அரங்குகளாகின்றன. புரிதல்கள் தோழமையுடன் கூடிய நெருக்கமாகின்றன. இதேவேளையில் இதன் மறுபக்கமென இன்னொரு நியதியும் செயலாக்கம் பெறுகிறது.

இதுகாலவரையும் பார்வையாளராக இருந்து வந்த பொதுமக்கள் பங்குபற்றுவதான கலைப்புரட்சி எழுந்துவிட்டது. மக்கள் உணர்வுகளை மற்றவன் எழுதி நடித்துக்கொண்டிருந்த காலம் மாறி அவர்களே தங்கள் பிரச்சனைகளை எழுதவும்... பேசவும்... நடிக்கவும் தொடங்க... மக்கள் கலைகள் அவர்கள் கரங்களுக்கே மீண்டும் [மிகப் பாரிய அர்த்தத்துடன்] வந்துவிட்டது. பொதுமக்கள் இலக்கியம் புதுத்தோற்றம் பெற்றுவிட்டது. புத்திஜீவிகள், படைப்பாளிகள், பத்திரிகையாளர்கள், அனைக்காற்றுக் கலைஞர்களைவிருந்து மக்களிடமும் போராட்டக்காரர்களிடமும் கலைகள் கைமாறிவிட்டன.

மக்களையும், அவர்தம் பிரச்சனைகளையும் அவர்களைப் போல் நன்குணர்ந்தவர்கள் அவர்களை விட வேறு எவருமில்லர். எனவே, படைப்பாளிகளும், புத்திஜீவிகளும் அவர்களை நோக்கி நகர வேண்டிய நிலை. இல்லாவிட்டால் இவர்களையே மக்கள் புறம் தள்ளி விடுவார்கள். இதனை நன்குணர்ந்த செயலாக்கம் மிகுந்த எழுத்தாளர் சங்கங்களும்,

சமூகங்களும் மாற்றமுறும் சமூக நிலைகளுக்கேற்ப தங்கள் செயற்பாட்டினையும் அமைத்து வருகின்றன.

இவ் அமைப்புக்கள் பல இலக்கியக் கருத்தரங்குகளை — அடிக்கடி ஒழுங்கு செய்து வருகின்றன. காலம்—எழுத்து—நாடு—கொள்கை—நோக்கம்—பற்றிய பின்னணிகளில் இக்கருத்தரங்குகள் நடாத்தப்படுகின்றன. விவாதிக்கப்படுகின்றன. விமர்சிக்கப்படுகின்றன. இதில் கருத்தரங்குகளை நடத்துபவர்கள் மட்டுமல்லாது, பார்வையாளராக வந்திருப்போரும் கலந்து கொள்கின்றனர். இவர்களின் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்க வேண்டியவர்களாகவும், பொறுப்பு மிகுந்தவர்களாகவும் அமைப்பாளர்கள் மாறிவிடுகின்றனர். மிகவும் போற்றுதலுக்கான முயற்சிகள்.

கலை முயற்சிகளும், அவற்றின் பாதைகளும் எழுத்தாளர்களுடன் இணைந்து பொது மக்களால் இடப்படுகின்றன.

எனவே, இத்தகைய விவாதங்களும், பேச்சுக்களும் சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும், சமகாலப் பொருத்தப்பாடுடையனவாக இருத்தலவசியம். 'வேறும் அறிவு' சார்ந்தனவாக மட்டும் இருத்தல் நல்லதன்று.

கருத்தரங்குகள் எல்லாமே விரிவுரைப் பாணியிலிருந்தனவேயன்றி மேடைப் பேச்சுக்களாக இருக்கவில்லை. ஏராளமான 'கருத்துக்கள்' பல்வேறுபட்டவை, பல்வேறு கோணங்களில் ஒரேநேரத்தில் கூறப்பட்டன. இது பலருக்கு புரியாமைக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்திவிட்டன. ஏதாவது ஒரு அம்சத்தையோ இரு அம்சத்தையோ விரிவாக ஆராய்ந்திருக்கலாம். எல்லா அம்சங்களையும் தொடர்போய் ஒன்றையுமே பூரணப்படுத்த, தெளிவாக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

மேடுகளில் புதிது புதிதாக விரிவடையும் அறிவியற்றுறைகளும், அவற்றினடியாகப் பிறக்கும் புதிய சிந்தனைக் கருத்துக்களும் அதிகம் பேசப்பட்டன. அத்துறைபற்றி ஆரம்ப அறிவே அற்றவர்கள் என்ன ஏது என்று நிதானிப்பதற்குள் எல்லாமே முற்றுப்பெற்றுவிட்டன. மேலும் இக்கருத்துக்கள் பலமேடுகளில் இன்னமும் விமர்சனங்களுக்கு ஆளாகிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில், அவற்றினை முடிந்த முடிபாகக் கொண்டு பேச்சுக்களைத் தயாரிப்பது கேட்போருக்குத் திகைப்பையூட்டுகிறது.

எடுத்துக்கொண்ட விடயங்களைச் சமகால ஈழஇலக்கிய நெறிகளுடன் தகுந்த முறையில், சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களுடனும் பொருத்தப்பாடு காணத் தவறிவிட்டன. எரியும் பிரச்சனைகளுக்கு இன்றைய ஈழ எழுத்துக்கள் எப்படி வழிகாட்ட வேண்டும் என்பதனை அறிய வந்தவர்கள் ஏமாற்றமே அடைந்தார்கள்.

இனிவரும் 'கருத்தரங்குகள்' இவைபற்றி கொஞ்சம் சிந்திக்கலாமே?

சமீபம் 9 சல் உள்

அட்டைப்படம்

'மாண் மயங்கும் மாண் விழியாள்'

மேசை கொள்ளாமல் சிதறுண்டு கிடக்கிற புத்தகங்கள் — கொப்பிகள் — நோட்ஸ் தாங்களை... ஒழுங்குடனணை அழகாக வரிசைப் படுத்தவும் அவன் மனசு ஏவுகிற தில்லை — நேரமில்லை.

ஒரே சரிசனையோடு வாசிப்பு.

புத்தகம் விரித்தால், 'போல்ட்பென்' எடுத்தால் அததிலேயே ஆழ்ந்துவிடுகிற போக்கு.

'எலாம்' வைத்த மணிக்கூடு 'கிணிங்' கிட்டால், புரைகிற தேசம் எப்பன் சிலும் பும். நிலை குலைந்து தலை நிமிர்த்தும்போது, மணிக்கூட்டை நுணுவின கண்கள் சாடையாக அறையை மெயும்.

சுருட்டி மூலைப்பாடத்தே கிடக்கிற பாய்கும்பகர்ணனை நினைவு படுத்தி வெருட்டும்-அசையான்.

அத்தோடு நேர குசிப்படி அடுத்த கொப்பி — புத்தகம் எடுக்கும்—விரிடும்.

எரிகிற விளக்கு அணைகிற சாயல் மண்டி வருகிற இருளாக உணர்த்துகிறபோதுதான், "அம்மா லாம்புக்கு எண்ணெய் விட்டுக் கொளுத்தித் தாங்கோ" என்ற குரல் கீறலாகக் சமறி வரும்.

படிக்கவென்று குந்தினால் ஒரே இருக்கை, சதிரை புண்டுவிட்டது. அதன் கவனிப்பும் இல்லை. பிரப்ப நார் பிய்ந்து சிலும்பலாகிக் குழி பாவிய நிலையிலும் குரூவி இருந்து ஒரே வாசிப்பு—வைராக்கியத்தோடு.

'முழு விஸ்வாசத்தோடு தன்னைமாய்த்து என்னைப் படிப்பிக்கிற அம்மாவுக்கு—பெண் பிறவிசளுக்கு நான்தான் ஒரு ஆறுதல்'

எப்பவும் அவன் மனசில் ஒரு குடைவு.

மைந்தன் படிப்பில் மூழ்குகிற கோலத்தை, அவன்—தாயானவள், கதவை நீக்கிவிட்டு, வயிறு குதற—நெஞ்சு புரைய, ஒரு தவிப்போடு சண்ணூரிப் பார்ப்பான்.

அவளை மீறி எழும் பெருமூச்சு இதயத்துள் சுழித்து அடங்கும். சிலவேளை கொட்டாவிடையோடு கண்ணீர் சிதறும்.

அவள் இடையறாது சொல்லிக் கொள்வாள்:

"மூண்டு பெண் குஞ்சுக்கு இது ஒரு ஆண் தவ்வல், அஞ்செழுத்தும் தேப்பன் தான். மேலைக்கு நல்லாப் படிச்ச ஒரு 'ஆளா' வந்திட்டுதெண்டா—இதை ஒரு 'ஆளாக்கி'ப் போட்டனெண்டா, நிம்மதியாக் கண்மூடியிடுவன்'

ஆதங்கம் அந்தரிப்பாக அவள் நெஞ்சுள் குதிக்கும்.

எந்த நேரமும்—நெடுக நெடுக இப்படித்தான்.

'இந்தமுறை கட்டாயம் 'சம்பசு'க்கு எடுபடுவன்' என்ற திட மனம் அவன் நெஞ்சில் வஜ்ஜிரம் டாய்ச்சியிருக்கிறது.

யாழ்நகர எல்லை தாண்டிய பற்றைக் கிராமவாசியாகியதால், கல்லூரி வேளை போக, மீதி காலம் பாடத்துக்கு ஒரு 'ரிவி யூஷன் மாஸ்டர்' என்று, இரு வீடு இவன் உஞ்சம்.

புருஷன் உலகச் சுமை ஏற்க, இவன் குடும்பப் பாரம் ஏற்று, பெற்ற செல்வங்கள் மூலம் அதை இறக்கும் கற்பனையில் முகிழ்த்ததாகவும் இல்லை. தானே மகவுகளின் எதிர்கால உயர்வுக்குப் 'பசளை'யாகிற இடெசிய தாகம்.

புத்திரன் ஓ. எல். வகுப்புக்கு ஆளான போது, அவன், யாழ்நகரை அண்டிய புருஷன் உறவின வீடுபோய்—'புருஷன் தியாகத்தால் உயர்வான வீடு உதவும்' என்ற திடத்தோடு—மைந்தனை 'சயன்ஸ்' வகுப்பில் சேர்க்க வேண்டி நின்றபோது...

ஏற்றிய ஏணி உதைபட்டது.

'பையன் படிக்கமாட்டான்; வீணாக மினைக்கெடாதே'

உபதேசம்—கைவிரிப்பு.

அவர் வீட்டுத் தலைப் புத்திரன் ஓ. எல். பரீட்சைக் கட்டண அறவுக்கு வக்கின்றித் தவிக்க, இவன் தன் புதல்வி காப்பைக் கழற்றிக் கொடுத்து உய்வித்த சம்பவம், அவன் நெஞ்சுள் அக்கினியாக எரிந்தது.

‘செய் நன்றி மறந்த பாதகர்—இரக்கம் இறந்த அரக்கர்—சுயநலப் பேய்கள்—சுரண்டிற் தட்டுவாணிகள். அவே பிள்ளையை என் பிள்ளைபோல் கருத, என் பிள்ளையைப் பிற பிள்ளையாக உதறிய சண்டாளர்’

உக்கிர மன அவச எரிவு ஏமாறிய இவள் இதயத்துள் குமுற, மதுரை எரித்த கண்ணகி சபிப்போடு திரும்பி வீடுறைந்தவள்.

மாதா மனப் புண் மைந்தன் இதயத்தில்...

அவன் மனசுள் உறைந்த வெப்பிசாரம், புரட்சிகர உணர்வுகளாக வெளியேறி அவனை வைராக்கியப் படுத்திற்று.

யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தை ஆக்கிரமித்துள்ள சினிமாப் ‘போஸ்டர்’களை எள்ளி நகையாடுகிற மாதிரிப் படை எடுத்துக் கிடக்கிற ‘அறிவுப் பாசறை’களான ‘ரியூட்டரி’களில் மாணவ கணங்கள் நாட்பூராவும் தங்களை ஒப்புவித்து, கொக்குத் தவமியற்றும் ஆசிரிய மணிகளின் பணப்பசியைத் தீர்க்கும் ‘அரிய சேவை’க்குள் இவளும் ஆளாகியபோது, இவன் படும் அவஸ்தை, இவனைவிட இவனைப் பெற்றவளுக்கே பெருஞ் சமையாயிற்று.

கல்லூரி விட்டு வந்த களை ஆற, நேரம் பத்தாது. விடிய மாட்டிய களிசான் கழற்ற மனம் வராது. இரண்டு பொத்தான்களைக் கழற்றிக் களிசானை இழக்கி அதுக்கு மட்டாகக் கால்களை மடக்கி இருந்து, நாலுவாய் கவளம் ‘ஆவாவா’ வென்று அந்தரமாகக் கவ்விவிட்டு, வாய் கை அலம்பிய பின் சயிக்களை எடுப்பான்—குருவி ஓட்டம்.

‘ஆமி நிப்பான்... போறது வாறது கவனமடி’ யென மைந்தனை எச்சரிக்கும் பாவம், தாய் முகத்தில் விரகதாபமாகத் தெரியும்.

அம்மா எச்சரிக்கையை மனசுள் தேக்கி, திறந்தவெளி வீதிகள் தவிர்ந்து, வசதியான குச்சொழுங்கைகளுக்குள்ளால் சயிக்களை விட்டு, சங்கிலி மன்னன் சிலை தாண்டுகிற போது, தறுநலைப்பேடிகள், சங்கிலியன் சிலை வளர் ஓடித்த விறுத்தம் இவன் நெஞ்சைத் துருத்தும்.

மூர்க்க ஏகாதிபத்தியப் போர்த்துக்கீசரை விரட்டி ஓட வைத்த மாவீரத் தமிழ்

முன்—சங்கிலியன், தன் உருக்கு வாளை உறையிலிருந்து உருவி எடுத்து எகிறி நிற்கிற விறல்மிகு கம்பீர்யம், அவன் மனசுள் உருவகமாகி அவனை உணர்ச்சிப் பிழம்புக்கும்.

சங்கிலியன் தோப்புக் கழிந்து, ஆமிக் காறன் நிப்பானே? என்ற கிலியோடு நல்லூர் ஊடாக வந்து, யாழ் நகர ரியூட்டரி களில் கல்வித் தவம் செய்துவிட்டு இவன் வீடு திரும்ப மைம்மலாகிவிடும்.

அடிக்கொருதரம் ஏங்கி, படலைக்கும் தெருவுக்குமாக அலைந்து, வயிறு பதற அந்தரித்திருக்கிற மனக்கொதி, மைந்தனைக் கண்டபின் ஆறும்.

அவள் தன்னுள் வயிறு குதறப் பிரலாபித்துக் கொள்வாள்:

‘நானொண்டுக்கு இருவது இருவத்தஞ்சு கட்டை சயிக்கிலடிச்சா அதின்ர பிஞ்சுத் தேகம் என்னத்துக்கு ஆகும்?’

புத்திரனைப் போகவிட்டுப் பின் நின்று அவன் கோலம் பார்ப்பாள்—சோகப் பெருமிதமாக.

நாள்தோறும் இப்படித்தான்.

தன்னால் தன் மாதா படுகிற பாடு அவன் இதயத்தில் முள் ஏற்றும.

தான் மட்டுமல்ல, தமிழ் மாணவ உத்தரிப்பிஸ்தலத்தில் மூழ்கிற அபாயம் அவன் கண்ணில் வலை விரிக்கும்.

அதிகாரத்துவம் கல்வித் தரத்தை ஒரே மட்டத்தில் அமைத்தபோதும், அதன் ‘தரப் புள்ளி’களில் ‘குல்லா’ மாட்டி, ‘இனப்பாகு பாடு’ வைத்து தமிழ் மாணவர் சிரங்களையே கொய்கின்ற ‘தரப்படுத்தல்’ வானை வீசியபோது, அது, தன் இனத்துக்கு விட்ட சவாலெனக் கருதி, இவன்போல் சக மாணவ உலகமே கெம்பியது.

‘கல்வியில் இனபேதம் காட்டிக் ‘கள்ளத் தராசு’ பிடிக்கிற ‘ஆதிபத்திய நீதிமான்’ களின் ‘மேதைத்தனத்துக்கு, நம்மினம் பலியாவதா?’

மாணவர்களுக்கு — இளங்காளைகளுக்கு ஒரே முழிசாட்டம்.

இன மதங் கடந்த இடது கண்ணையர் கூற்றையும் காதிஸ் போடாத ஸ்ரீமதிபின் ‘தரப்படுத்தல்’ என்ற சுருக்கு தடத்தில்

சிக்கிய மாணவ உலகத்துக்கு, செகிட்டு அலியன் மாட்டிய 'மட்டுப்படுத்தல்' தூக்குக் கயிறாக விழுந்தபோது, 'இந்த அதிகாரத்வ சவாலையும் எதிர்கொள்வதுதான்' என்று இவன் மனங்களிர்ந்தது.

'ஓடனறிலெவலி'ல் ஒருதடவை குண்டடித்த பய பிராந்தி, 'அட்வான்ஸ்லெவல்' என்ற கொப்புக்குத்தாவிய பின்னும் இவன் நெஞ்சை உலுப்புகிறது

இவன் போக்கை அறிந்த சில சகபாடியும் அனுபவ முத்திரையை இவனிற் பதிக்க, 'டேய்ச்சான் தெண்டிச்சப் பார், இல்லாட்டிக் குதிரை ஓடிப்பார்' என்று கூசாமல் பரீட்சித்ததையும் அல்லத் தட்டி, 'இது அறிவு வளர்ச்சிக்கு அடாத செயல், குண்டடித் தாலும் குதிரை ஓடமாட்டேன்? என்று இவன் அரிச்சந்திரகாண்டம் வாசிப்பான்.

'நீ அறிவுப் பசி கொண்ட ஆராய்ச்சி மேதையடா' என்ற 'கிண்டல்'யும் அவன் பொருட்படுத்தவில்லை.

அடுக்கடுக்காக வருகிற அதிகார வில்லங்கங்கள் அவன் வைராக்கியத்தைக் குலைக்கிற வேளையில், 'படிப்பமா, விடுவமா?' என்று ஒரு கிளர்வு அவனைக் குடையும்.

'படிப்பை நிப்பாட்டிப்போட்டு, ஏதேன் ஒரு வேலைவெட்டி — தோட்டந் துரவு செய்தால் என்ன?' என்ற விரகதாபம், எப்பிடியும் கம்பசக்கு எடுபடுவன்' என்ற அவனை திட சித்தத்தைப் பரீட்சிக்கும்.

ஆனால், அப்பா ஓயாமல் அறிவுறுத்துகிற கடிதங்கள் அவனை உசார்ப்படுத்தும்.

அவர் எழுதுவார்:

'என் மகனே, பிதாவுக்குப் பிழை செய்தாலும் மாதாவுக்கு — சகோதரிகளுக்கு வஞ்சகம் செய்யக்கூடாது. நல்லாப் படிச்ச அவைக்கு ஆறுதலாக இரு.'

சகல நினைவுகளையும் தேக்கி, படிப்பில் மூழ்குவான்.

அறுந்து சிலம்பின் பின்னற் கதிரையில் 'பொறுக்கக் குந்தி, தேகம் குறவி நாரி

கூன இருந்து படிக்கிற புத்திரனைப் பார்க்கிற நேரம், மாதா வயிறும் பயோதரங்களும் தகிக்கும்.

'ஆனவாகில தின் ஊண் இல்லாம ரா நடுச்சாமமும் கண்ணுறங்காமப் படிச்சா, உந்தத் தேகம் என்னத்துக்குக் கூடும்?' என்ற தவிப்பாடு, முட்டை — பால் கோப்பி போட்டு ஆற்றி, மசன் பக்கம் வைக்கிறதில் இவன் தானுண்கிற திருப்தி காண்பான்.

'கோப்பி ஆறுது. குடிச்சப்போட்டு இருந்து படியன் தம்பி' என்று கனிவாக அரட்டுவதில் வாஞ்சை.

அம்மாவை மகிழ்விப்பதிலும் அவனுக்குக் குஷி.

நாரி நெரிட எழுந்து கோப்பி 'ஜோ'க்கை எடுத்து, அம்மா பார்க்க, முற்றத்தில் சாட்டுக்கு உலாவிக்கொண்டு அரை 'ஜோக்' குடித்த பின், 'எனக்குப் போதும்'மா, நீங்க குடியுங்கோ' என்று கொடுப்பான்.

'முழுக்கக் குடிச்சாத்தானே தேகத்தில் சுவறும்' என்று கடும் பாசத்தோடு சினப்பான்.

'எனக்குப் போதுமணை' என்கிறவன் அறைக்குள் போய் கதிரையில் குந்திவிடுவான்.

ஓவ்வொரு தினமும்—பொழுது விடிந்து உறையும்ட்டும் இப்படியாக ஒரே ஆக்கப் பாடு.

‘இந்தக் கோசு. ‘பாஸ்’ பண்ணி இது கம்பசுக்கு எடுபட்டுத்தெண்டா, ஒம்பது கிழமை வெள்ளி விரதம் அனுட்டிச்சு சந்நிதியானுக்கு ‘மயில்காவடி’ எடுப்பிக்கிறது’.

ஒரு நேர்த்தியைத் தன்னுள் பிரகடனப் படுத்தியபின் அவள் மனசில் சாந்தி நிலவற்று.

மாதாவின் தியாகம் — அப்பாவின் அறிவுரை — மைந்தன் வைராக்கியம் வீண்போகவில்லை.

அவன் உயர்தரப் பரீட்சை திறமைச் சித்தியாகியது.

‘அட்வான்ஸ் லெவல் றிசல்ட்’ போதுமான ‘மார்க்ஸ்’ சகிதம் வெளியான பின் தான் தேச வலி, நாரிநோ, இடுப்புக் கொதி, நெஞ்சுளைவு, மண்டைக் குத்து இவனுக்குத் தெரிந்தன.

‘றிசல்ட்’ தெரிந்த அடுத்த கணம் ‘ஆத்குப்பறந்து’ வந்து, சயிக்கினை அப்படியே கிடத்திவிட்டு, அடுக்களைக்குள் பூர்ந்து, ‘அம்மா நான் ‘பாஸ்’ பண்ணிட்டேன்’ மமா” என்ற மகனைக் கட்டிப்பிடித்து முத்திக்க எடுத்த மாதா கை அவனில் தாவமுன், அவன் சஷ்டாங்கமாக விழுந்து அம்மாவின் பாதுகளை வருடிக் கொஞ்சி வெம்பிய முகம், அவள் அக்களிப்புக் கண்ணீரில் சிலிர்த்தது.

உரிய காலத்தில் ‘கம்பஸ்’ படிவம் வந்து விட்டது.

முதற் படிவமே ‘யூனிவர்சிட்டி’ப் பட்டம் பெற்றுவிட்டதாக ஒரு பெருமித உணர்வு அவன் மனக் கண்ணில் பூ விரித்தது.

ஆனால்—?

‘மோட்சலோகம்’ என நினைத்து அதுக் காகத் தவங் கிடந்த அவனுக்கு அந்த மோட்சக் கதவு — பல்கலைக்கழகக் கபாடம் திறபடவில்லை.

அவனுக்கு அந்தப் ‘பொசிப்பு’ இல்லை.

தன்னை விட — தன்னின மாணவரை விட, இன்னொரு இன மாணவர் எத்தனையோ ‘மார்க்ஸ்’ குறைவாகப் பெற்றும் கம்பசுக்கு எடுபடுகிற அநியாயத்தை இனியும் அனுமதிக்க முடியாது. — இந்த அறிவுச் சூன்யத்தை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது — என்று இவனும் இவனெடுத்த மாணவர்களும்

சங்கமித்துக் கூட்டங் கூடிக் கொள்கிற போது

தரப்படுத்தலை மட்டுப்படுத்தி, மட்டுப்படுத்தலை விகிதப்படுத்தி, விகிதப் ‘டுத்தலையும் பேரிடியாக்கிய அதிகார அமர்க்களம், சிங்க கர்ஜனையாக யானைப் பிறில்களாக.. மஞ்சள்ப் பூதங்களாக

‘தமிழ் மாணவர்கள் முக்கடலைத் தாண்டியும் முக்தி பெறவில்லை’ என்கிற வெஞ்சினம் இவன்போல் இவன் தோழர்களையும் பிரளயப்படுத்திற்று.

கல்லூரிகள் — கலாசாலைகள் ‘மந்தகதி’க் குப்புத்துணர்வூட்ட வெளிக்கிட்ட ‘தொண்டர்’களான பணப் பூஜாரிகள் தயவு, ஒய்வு நேரப் பண்டித வித்தகர்கள் ‘கற்பவை கற்றபின் விற்க’ வணிகர்களாக்கியதால், யாழ் நகர் ஏகலும் ‘ரியூட்டரி’கள் நவீன மோஸ்தரில் வியாபித்துக் கொள்வதை அதிர்ஷ்டமாக்கிய பாக்கியசாலிகளாவதை இவனையொத்த மாணவத் தோழர்கள் வெறுத்தனர்.

தங்கள் எதிர்காலம் முதலாளி பஏமாற்று பவர்களால் நம்பிக் கயூட்டப்பட்ட சோக முடிவாகுவதை உணர்ந்தபோது — மரத்துப் போன இவன் உணர்ச்சி கெந்தகித்துச் சீறியது.

நீர் குமிழ்த்து சிவந்து ‘பளபள’க்கிற அவன் கண்களில் அம்மா தோற்றமே தரீ சனமாகிறது.

‘அம்மா, கலங்காதே. இந்தச் ‘சுரண்டற் பேரினவாத’ச் சதனியை எதிர்கொண்டு வெற்றிகொள்வேன்’

விறல் கொண்ட மனசுள் ஒரு சபதம்

சாரை சாரையாக முற்றம் சூழ்ந்த சக மாணவர் படை கண்ட இவன் தாய், ‘மக்காள், இதென்ன உங்கட கோலம்?’ என விசனித்துத் தவிக்கிறதை, மைந்தன் சகித்துக்கொண்டு கேருங் குரலில் கூறுகின்றான்:

‘‘இனியும் நாங்கள் உரிமையிழந்து நடைப்பிணமாகக் சீரழிக் கூடாது. நீதிக்காக அதிகார எதிரியுடன் சமரிட, சகல சனங்களும் இணைகிறபடியால் நீதி — சமத்துவம் கிடைக்கும்’’

தருமப்போல் ஒரு தவஞானியாகவிருந்த மகன் வாக்கில் சீறும் வேங்கைத் தனம்

வயிறு துழாவ, மனம் தவிக்க, இதயம் பதற, சதிரம் திசைக்க அங்கலாய்க்கிற மாதாவுக்கு, அவன் தேறுதல் கூற வக்கின்றி விக்கிரமாக நிற்கிற கோலம், சக மாணவர் குழாத்தை நெகிழ்த்துவதாகவும் இல்லை.

“அம்மா, எங்ஸட தாய்மாரும் உங்களைப் போலத்தான் தவிக்கினம். நாங்க இந்த அநியாயங்களை எதிர்த்து நீதிக்காகப் போராடப் போறம்”

‘பொடியங்கள் சும்மா சினிமா வசனம் பேசுறங்கள்’ என்றுதான், ‘நாய் வாண்டா லென்ன, பூனை சிங்காசனத்தில் இருந்தா லென்ன’ என்பவர்கள் நினைத்தார்கள்,

ஆனால்—?

மறுநாள் அவனையொத்த காளைகளை ஊரில் காணவில்லை!

‘ஐயோ, என்ர புள்ள...?’

ஓடி வந்து புத்திரனைப் பார்த்தாள்.

அவன் முகங்குப்புறப் படுத்திருக்கிறான்.

இப்பதான் அவள் தொண்டைக்குள் ‘பச்சைத்தண்ணி’ இறங்கியது — யோசனை இறங்கவில்லை.

ஒருநாள் நடு இரவு

கனரக ‘ஜீப்’ — சவசவாகன ‘ட்ரக்’ வண்டிகளின் உறுமல், தெருப்படலையடியில் அதிர்ந்து கேட்டது.

நாய்கள் அம்மாறு போட்டன.

அங்கலாய்த்து விழித்த அவள் கண்ணில்.....

வீட்டுப் படலையை முண்டியடித்துக் கொண்டு ‘கடகட’வென்று சரமாரியாக இறங்குகிற பச்சைக் காக்கிப் ‘பூட்ஸ்’ சரடுகள்

சதிரம் கொடுக அவள் திகைத்துப்போய் விட்டாள்.

கோடை இடியேறு விழுந்தசாடை நெஞ்சு ‘திடுக்’கிட எழுந்து, ‘அவுக்’கெடியெனக் கதவைத் திறந்தவள், பதகளித்த படி ‘குசுகுசுப்பாகக் குரலடக்கிச் சொல்கிறாள்:

“தம்பி டேய்..... சத்தம்போடாமல் கெதியா எழும்பு... ஆமியோ பொலிசோ வருமாப்போல கிடக்கு. பின்னால பனை வடலிக்க ஓடிப்போய் மறைஞ்சுதில்”

யாழ்ப்பாணத்தில் ‘செல்வந்த’ ஊர் எது? தாவடி.....

என்ன

அங்கதான் ‘ஷெல்’ வந்து விழுந்தது — சி பன் டீர்ச் செல்வம்

அங்கலாய்த்த அவள் பார்வையிலோ, தேடுதலிலோ, தடவலிலோ மைந்தன் தடுமாற்றம் காணவில்லை.

கருட்டி வைத்த பாய்தான் மூலைப் பாடத்தே தடச்சுப்படுகிறது.

மனசிற குமைந்த கிலேசம் சாடையாக விடுபட — பதகளிப்பு ஆற — நெஞ்சு நீவி ஒரு பெருமூச்சு

‘என்ர பிள்ளையச் சந்நிதியான் காப் பாத்தியிட்டான் — அம்மட்டும் போதும்’

மனம் தேறி, கொஞ்சம் தென்பு வந்து கொண்டிருக்க...

எதிர்ப் பக்கமாக எங்கிருந்தோ ‘திடீர்’ அதிர் வேட்டுக்கள்

மண்டை கிலுக்கி விறைக்க... கண்கள் கதிரிட்டு மின்னின”

‘ஐயோ நான் என்ன செய்ய . என்ர ஆண் குஞ்சு’

வான மண்டலங்கள் அதிர்கிற மறு எதிர் வேட்டுக்கள்

‘ஆ ஐயோ நான் பெத்த செல்வ மெடி’யோ...!’

நட்சத்திரங்கள் வெடித்துச் சிதறி, பூமி பூமி தாவும்போது

தொண்டை புடைக்கக் கதறிய அவள் குரல் அவளுள் அடங்கி சடலமாக

விடிகாலை காகங்கள் கரைகின்றபோது ..

பசுமாடும் கன்றுகளும் ரத்தச் சேற்றுள் விறைத்துப்போய்க் கிடக்கின்ற கோரம்...

வானத்தில் கழுுகள் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன — தொடர்ச்சியாக நட்சத்திரங்கள் மின்னி வெடித்துச் சிதறி விழுகின்றன — சுதந்திரமாக.....

'கலாநிதி' எழுத்தாளர் ஒருவர் மாறு பெயரில் நடத்தும் இலக்கியப் பரிசோதனை.

சுயர்வரம்

● சாத்தனார் ஜெயராம்

மரணிகையிலிருந்து கீறியெழுதின்ற மத்தாப்பு வானவெளியிலே போர்க்கோலம், அந்தக் கும்மிருட்டில் நட்சத்திரங்களுக்கு நகைகள் போடுவதற்கு பட்டறைகளிலே தீச்சவாலை. கோதுமை கலந்த தோசை சுடுகின்ற வாசம்.

காவிரிப் பூம்பட்டினம் இப்போது மேற்குக் கோளத்துக்குச் சென்றுவிட்டது. ஆலைகளிலே பட்டை தீட்டப்பட்ட பளபளக்கும் பொருள்கள் கப்பலின் கொள்கலன்களுக்கு வருகின்றன.

சித்திரை நிலவோடு அசைந்து சென்ற கப்பல்கள் மீண்டும் அரவுக் கொடியோடு வருகின்றன. கரியும், இரும்பும், புழுதியும் மலிவுவிலையிற் கப்பலுக்குள் எப்போதும், போல வருகின்றன. இந்த அசைவில் ஒரு புறம் மலர் மஞ்சம். மறுபுறம் விலாஎலும்பு தெரிகின்ற மாடுகள் -

தெருவோரத்துப் புழுதி தழுவி புல்லைக் கடித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது கழுத்துச் சங்கிலியிலுள்ள மணி அசையும் சதங்கையும் ஓர் இன்பமான நினைவாகவே காட்டப்படுகின்றது.

இப்போது உலகின் கவலையைத் தீர்ப்பதற்கு ஓர் நியாயம் விண்வெளி நட்சத்திரங்களுக்கு ஏவுகணை மாலைகளைத் தொடுத்துவிடுவதால் புறக்கணை நிம்மதியாகத் தூங்கவிடலாம்.

அதுவே நியாயம் என்று மேற்குக்கோளத் திலிருந்து அசரீரிகள் அக்னி சாட்சியாய் எழுகின்றன.

அக்கினிச் சிதறல்களின் பொறிகள் வண்ண வண்ண மத்தாப்பு மருட்சியாய் நீர் கலந்த நிஜப் பூக்களாகவே விழுகின்றன.

இழந்த கனவுகளுக்கு அந்தப் பூக்கள் பாரிசுவாதமாய் வந்தன. ஏன் கவலை? அவன் நிம்மதியாக நிலா முற்றத்திலும், உப்பரிகையிலும் நிம்மதியாகப் படுத்தறங்கும் சாரையாய்க் கிடக்கின்றான்.

இங்கே நன்றாய் அரணிட்டு அத்திவார மிடப்பட்ட நங்கூரம் சோளகமும், வாடையும் மாறி மாறி வீசும். ஆனால் அந்தக்கப்பல் அசையாமல் நிற்கும்.

“மழை மனோபாவம்” எண்டால் என்னண்டு உங்களுக்கு விளங்குமோ? எண்டு சாரங்கபாணியார் ஆலாபரம் பண்ணத் தொடங்கினார்.

நல்லா சுறுண்டு சுறுண்டு கறுகறு எண்டு மேகம் குமைஞ்சு கொண்டிருக்கைக்குள்ளே இந்தா வருகுது மழை எண்டு தலைப்பாரத் தோடை கந்தோர்லை இருந்து வீட்டுக்கு, வந்த கையோடை, எனி நல்லா மழை கொட்ட வேணும், மற்றவை நல்லா நனைய வேணும் எண்டு எண்ணிறது தான் மழை மனோபாவம்.

அது மழைக்கு மட்டுமில்லை. சிலருக்கு வாழ்க்கை முழுவதும் அப்பிடித்தான் எண்டு ராஜரத்தினத்தார் தலையை ஒரு பக்கம் இழுத்தபடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

எனக்கு கம்பராமாயணச் சுயம்வரக் காட்சி போலை இடைக்கிடைமனத்துக்குள்ளே படம் ஒண்டு வந்து பாம்பு படமெடுத்தது போலை ஆடிக் கொண்டிருக்கும். அதுவும் இந்த ரெயில் கூவுற சத்தத்தைக் கேட்கத் தான் அந்த சுயம்வரப் படம் சித்திரை மழைக்குச் சிதறி விழுந்த மாம்பூ மாதிரிக் கிடக்கும்.

சுயம்வரக் கதையெண்டதும் சாரங்க பாணியாருக்குப் பனம்பழம் பிளந்த சிரிப்பும்குஷியும். நான் கொழும்பிலிருந்து ஒருக்கால் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரயுக்கை குருநாக்கல் நிலையத்திலேதான் அந்தச் சுயம்வரம் நடந்திது.

உடல் வெக்கையும், ரெயில் வெக்கையும் எனக்குப் புதுக்கிணத்துப் பிள்ளையாரா ரடித் தண்ணியிலே நீந்த வேணும் போலையிருந்தது. இளனியைக் கொண்டு ஒருத்தன் வந்தான்.

“என்ன தெமிலியோ?”

என்னட்டை மாத்தின காசு அப்ப இல்லை. இளணி மூண்டு ரூபா. நான் பத்து ரூபா புது நோட்டைக்குடுத்தன். மாத்திற துக்கு அவன் சில்லறையை எடுக்கப் பக்கத்துப் பெட்டியிலே ஆரோ கூப்பிட்டினம். அவன் அங்கை ஓடினான். அதுக்கிடையிலே ரெயிலும் மெதுவா அசையத் துடங்கிவிட்ட

ஒது என்ன செய்யிறது பத்து ரூபா போன காசுதான். எண்டாலும் அவன் என்னட்டைத் தப்ப முடியாது குருநாக்கல் நாங்கள் போய் வாற பாதை தானே? அவன்ரை காவி முகம் கோடாலிக் கன்னம் போலை எனக்கு நினை வாயிருக்கு. இது பத்து வருஷத்துக்கு முந்தி நடந்தது.

“அப்ப அவன் இப்ப என்னும் பணக் காரனாய் வந்திருப்பான்” என்று ராஜரத் தினம் ஒரு காலைப் பின்னுக்கிழுத்து வசதி யாய்க் கதிரையை ஓய்யாரமாக்கினார்.

உதிலும் பார்க்கப் பெரிய சுயம்வரம் கிட்டடியிலை நடந்ததைக் கண்டனான்.

விசாரணைக் குழு....

ஐந்து நட்சத்திரக் ஹோட்டல்.

ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்திலிருந்து நாட்டின் நிலையை, சமாதானத்தை, ஆட்சி யினரின் நிர்வாகத்தை பரிசீலிக்க ஒரு குழு வந்து தங்கியிருக்கிறது.

அவர்களின் சுற்றுலா சண்ணுக்குத் தெரியாத கட்டுப்பாட்டுடன் நிகழ்கிறது.

அக்குழு போகும்படி - சந்திக்கும் நபர் கள் - எல்லாமே திட்டமிடப்பட்டு முன் னெச்சரிக்கையாக நிகழ்கிறது.

எங்கும் தர்மோபதேசம் தார்மீகம்.

சிறுபான்மையினர் பாதிக்கப்படவே யில்லை. மோசமான பொய்ப் பிரசாரம்.

குழு முடிவுக்கு வந்துவிட்டது.

குழு நட்சத்திர ஹோட்டல் வாசலுக்கு வருகிறது. தெருவுக்கு அப்பால் நடைபாதை யில் ஒருவன் பழைய புத்தகக்கடை விரித் திருக்கிறான்.

பழை-புராதனப் பண்டங்களைச் சேகரிக் கும் அந்தக் குழு அங்கு விரைகிறது.

பழைய புத்தகங்களை மேய்கிறது.

‘ஒரு வரலாற்றுப் புத்தகம் — தமிழில் அரசினாலேயே சமீபத்தில் அச்சிடப்பட்டது. ஏராளமான புகைப்படங்களுடன்’

அதனை எடுத்து விலை கேட்கிறார் ஒரு வர். அவர் எண்ணப்படி புதுப்புத்தகம். புத்தகத்தில் இடப்பட்ட விலை முப்பதுரூபா.

அவன் முன்னூறு சொல்கிறான்.

‘ஏன்பா... இது பழையபுத்தகம் கூட இல்லை. புதியது அரச வெளியிட்டது. அப் படியிருக்க ஏன் இந்த விலை?

நான் ஒருநாள் பஸ்ஸை இரத்தினபுரிக்குப் போயிட்டு வரயுக்குள்ளே இளனி விக்கிற ஒருத்தன் மாடு சீவிற கத்தியோடையஸ் சுக்குள்ளே ஏறினான். முன்னுக்கிருந்த நாமங் குத்தின ஒருத்தன்ரை எழுத்திலை மாலை விழுந் திது.

— நீதி ஒரு பக்கம் சரிஞ்சு போச்சு— இந்த தச் சரிவிலை ஆரோ ஒருத்தருக்கு லாபமிரு க்கு. பாம்புக் கொடியோடைய பெரிய கப் பல்கள் கிழக்குக் கோளத்துக்கும் மேற்குக் கோளத்துக்குமிடையே மிடுக்காய்ப் போய் வருகின்றன.

‘உண்மைதான். ஆனால் இப்போது இங்கு எங்கே தமிழர் தமிழர் புத்தகங்கள் இருக்கு... எல்லாவற்றையும் தான் எரித்து அழித்து விட்டோமே. இது புதுப்புத்தகம் ஆனாலும் தமிழருக்கு எரியாமலிருக்கிற அருஞ்செல்வம். அதுதான் இந்த விலை.’

— குழு முதன்முதலாக தன் பணிபற்றிச் சிந்தித்தது ★ அனுபவன்

சமாதானப் புறக்கள் வெண் பஞ்சக் கூட்டமென நடந்தன.

அழகு - மென்மை - அமைதி

‘க்கும்...க்கும்..க்கும்’ உலகிற்கு அவை எதையோ போதித்துக் கொண்டிருந்தன.

அது யோகம். ஞானம் சிந்திக்க கூட்டை யடைந்தன

வேடன் வந்தான்.

கீழே நெருப்பு வளர்த்தான்.

வெப்பப் புகையில் புறக்கள் தவித்தன. சில சுருண்டன. நெருப்பில் வீழ்ந்தன

ஒரு புற பொறுமையை இழந்தது; விண்ணில் எழுந்தது.

‘விர்’ரென்று கீழிறங்கியது.

நெருப்புத் துண்டொன்றை தூக்கிக் சென்று வேடனின் குடிசையில் போட்டது.

அவன் குடிசை-

வெந்தழலில் வேகியது.

4. போன மச்சான்...

ஸ்விட்ஸர்லாந்துக்கு அவனைக்கொண்டு சென்ற கால்கள், பிரடாப்பியோவுக்குத் திரும்ப அழைத்து வந்துவிட்டன. ஆதியில் காய்ந்த வயிறு, கசந்த மனசு இவற்றுடன் வெளியேசென்றான். இப்பொழுதும் அவற்றை இழந்து விடாமல் பத்திரமாகத் திருப்பி வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்ந்துவிட்டான். வார்ட்ஷேடி காஸ்டாலிலும் அதே நிலைமை தான்.

வீட்டுக்கு மூத்த பிள்ளை திரும்பி வந்து விட்டான்! விருந்து பண்ணவேண்டும். அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் ஆசையிருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆசை மட்டும் இருந்துவிட்டால் போதுமா? விடிய விடிய இரும்புடன் மோதிக் கொண்டாலும், அந்தக் குக்கிராமத்தில்

என்ன செய்ய முடியும்? எப்போதாவது ஒருநாள் குதிரைக்கு லாடமடிக் கலாம்; சம்மட்டி. மண் வெட்டி திருத்திக் கொடுக்கலாம் இதை தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது! இந்தச் சம்பிரமத்தில் அலிஸாண்ட்ரோவின் அரசியல் விவகாரங்கள் ஜீவனத் தொழிலுக்கு உலை

வைத்துவிட்டன. இந்த நிலையில் அவனது மனைவி ரோலா மல்டோனி உபாத்திமைத் தொழிலின் மூலம் மாதா மாதம் சம்பாதித்த இரண்டு பவுன் (சுமார் முப்பது ரூபாய்) தான் அடுப்பில் சமயா சமயங்களிலாவது பூனை படுக்காமல் பார்த்துக் கொண்டது. இதல்லாமல் வயது வந்த பிள்ளைகள் வேறு! பெனிடடோவின் தம்பி ஆர்னால்டோவும் தங்கை எட்ரிஜும் உடன் வசித்து வந்தனர்.

பெனிடடோவும் வீடு திரும்பிவிட்டான். இன்னொரு வயிற்றை நிரப்பும் கடமையும் ரோலாவுக்குச் சேர்ந்தது.

அலிஸாண்ட்ரோ அபேதவாதி. அதாவது வருங்காலத்தின் கற்பனை வாழ்க்கையில் மனதைச் செல்லவிட்டு, நாளாவிருத்தி அநுபவங்களைப் பொருட்படுத்தாதவன். 'லோகம் தெரியாதவன்' என்று குறிப்பிடுவார்களே,

அந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவன் அவன். நடைமுறை அநுபவங்கள் மனதில் சசப்பேற்றி யிருந்ததால் புத்தகத்தில் மன ஓய்வு பெற முயற்சிப்பவன். மகனின் வெளியூர் அநுபவங்கனையும், அவனுடைய தீவிரவாதிகளின் தொடர்பையும் பற்றி ரளித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பான். தன்னைப் போலவே மகனும் 'தற்புத்தி'யாவதில் அவனுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி.

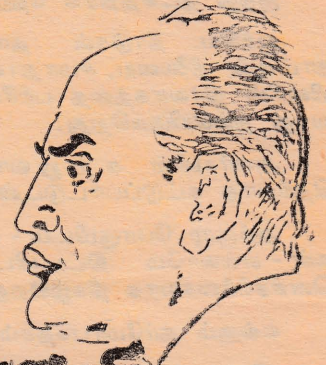
மாலை நேரம். பொழுது மங்கிவிட்டது. விளக்குக் கூட ஏற்றவில்லை. உடையில் கனியும் தீ வெளிச்சத்தில் தகப்பனும் மகனும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வையிலே ஒரு புல்தகம்; பெனிடடோ கண்ணுக்கருகில் பிடித்துக் கொண்டு வாசிக்கிறான்

"ஏன் கவசமும் ஆயுதமும் தாங்கிய தீர்க்கதரிசிகள் எப்பொழுதும் வெற்றிபெறுகிறார்கள்; ஆயுத பலத்தைத் துணை கொள்

‘புதுமைப்பித்தன்’

எழுதும்

பெனிடடோ ஆரோன

ளாத மான்கள் தோல்வியடைகின்றனர்?' என்று பெனிடடோ வாசித்துவிட்டு நிறுத்துகிறான்; தலையை நிமிர்ந்து தகப்பனார் கண்களுக்குள் பார்க்கிறான்.

தகப்பன் தாடியைத் தடவிக் கொண்டே புன்சிரிப்புச் சிரிக்கிறான்.

"மாக்கியவில்லிதான் என்ன சொல்லுகிறான் பார்ப்போம்! வாசி!..." என்கிறான் அலிஸாண்ட்ரோ.

பெனிடடோ மேலும் வாசிக்கிறான்...

"ஆகையால், ஜனங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் நம்பிக்கையை இழந்து விட்டால், பலாத்காரத்தை உபயோகித்து, நம்பவைத்து விஷயங்களைக் கட்டுப்படுத்துவது சரிதான். மோசே, சைரஸ், தீஸியூஸ், ரோமுலஸ் முதலியோர் நெடுங்காலம் நிராயுதபாணிகளாக இருந்திருந்திருந்தால், தங்

கள் தங்கள் அரசியலமைப்புகள்மீது பொது மக்கள் வைத்திருந்த மதிப்பு அகன்றுவிட்டதைப் பார்த்திருப்பார்கள்; தங்கள் அரசியலமைப்புசங்குக்கு மரியாதை செய்யும்படி மகளைத் தூண்டியிருக்க முடியாது.”

“அதெப்படிச் சொல்ல முடியும்?” என் கிருன் அலிஸாண்ட்ரோ.

“பொது மக்களின் குணம் அடிச்சடி மாறக் கூடியது ஒரு விஷயத்தை நம்பும் படி இலகுவில் செய்துவிடலாம். ஆனால் அத்தூண்டுதல் நிலைத்திருக்கும்படி செய்வது தான் கஷ்டம்!” என்று வியாக்கியானம் செய்கிருன் பெனிட்டோ.

“சபாஷ்...” என்று முதுகைத் தட்டிக் கொடுக்கிறான் அலிஸாண்ட்ரோ. “அப்பொழுதுபட்டாளத்திற்சேரப்போகிறாயாக்குப்!” என்கிருன் கிண்டலாக. அபேதவாதிகள் என்ற ஹோதாவில் தசப்பனும் மகனும் இராணுவத்தை வெறுக்கிறார்கள்.

பெனிட்டோ மனதில் ஏதோ யோசனை தோன்றுகிறது. “ஏன்...ஏன்...ஏன்?” என்ற கேள்விகள் அவன் மனதில் படிப்படியாக எழுகின்றன.

“நான் நாளைக்குப் போகப் போகிறேன்...ராணுவப் பயிற்சி வேண்டும் என்று எனக்குப் பட்டுகிறது... நான் போகத்தான் போகிறேன்.....”

வெரோனா நகரம். சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற புராதன நகரம்.

ராணுவக் கொத்தளம். அதில்தான் இத்தாலியின் புகழ்பெற்ற பெர்ஸாக்ளீரி ரெஜிமென்ட் இருக்கிறது. தொப்பியில் பச்சை வர்ணம் தோய்த்த கோழி இறகுகள் தான் இந்த ரெஜிமென்ட்டின் தனிச்சின்னம். இத்தாலியிலேயே ஒழுக்கமும் கட்டுப்பாடும் மிகுந்த படை இதுதான்; மிகவும் வேகமாக இடம்பெயரக் கூடியது. ஓட்டம்—நடை, ஓட்டம்—நடை—இவ்வாறு சளைக்காமல் நெடுந்தாரம் செல்லப் பழக்குகிறார்களாம். அதுதான் இப்படையின் தனிச்சிறப்பு,

கன்டோன்மென்ட் மைதானத்தில் டிரில் நடக்கிறது, ஸார்ஜன்ட், பிளாட்டூன் முனிதீன்று கொண்டு, நெற்றி வேர்வையைக் கைக்குட்டையால் துடைத்த வண்ணம், இத்தாலிய பாஷையில் ‘லெப்ட்-ரைட்’ (நடைப்

பழக்கம்) உத்தரவு போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். தளம், லொங்கு லொங்கென்று மைதானத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி இரு கூறாகவும் பிரிந்தும், மறுபடியும் பழைய வரிசையில் சேர்ந்தும் ஓடிவருகிறது படையின்கடைக் கோடியில் நிற்கும் குட்டையன் யார்? பெனிட்டோதான்!

மைதானத்தில் எதிரிலிருந்த கட்டடத்திலிருந்து படையின் காப்டன் சாவதானமாக நடந்து வருகிறான். மறுபடியும் நடைபழக ஆரம்பித்த படையை நிறுத்தி, ராணுவ ‘ஸலூட்’ கொடுக்கும்படி உத்தரவிடுகிறான் ஸார்ஜன்ட். மரியாதையை ஏற்று ராணுவ சம்பிரதாயத்தை முடித்து விட்டு, ஸார்ஜன்ட் முஸ்லோலீனி காதுகில் ஏதோ சொல்கிறான்.

“பெனிட்டோ முஸ்லோலீனி!”

பெனிட்டோ தளத்திலிருந்து இரண்டடி முன்னுக்கு எட்டிவைத்து ஸலூட்செய்கிறான்.

“காப்டன் உண்மையழைக்கிறார்!” என்பது ஸார்ஜன்ட் உத்தரவு.

காப்டன் அருகில் ஓடிவந்து அவனுடன் சேர்ந்து நடக்கிறான்.

“உனக்கு ஊரிலிருந்து எப்பொழுது கடிதம் வந்தது?” என்கிறான் காப்டன்.

தூரத்தில் டிரில் ஸார்ஜன்ட் உத்தரவும், லொங்கு லொங்கென்று ஓடும் படையின் பூட்ஸ் கால் சப்தமும் கேட்கின்றன.

“எதற்கு? நான்தான் சமீபத்தில் எழுதினேன்!” என்கிறான் பெனிட்டோ.

அப்புறம் இருவரும் பேசவில்லை. கட்டடத்தினுள் நுழைகின்றனர். மௌனமாக மேஜையிலிருந்த சடுதாசியை எடுத்து அவனிடம் கொடுக்கிறான் காப்டன்.

அது ஒரு தந்தி:

“உன் அம்மாவுக்கு அபாயகரமாக இருக்கிறது. உடனே புறப்பட்டு வரவும்.

—அலிஸாண்ட்ரோ”

அவசர அவசரமாக மூட்டையைக் கட்டிக் கொண்டு ரயிலுக்கு ஓடினான் பெனிட்டோ.

வராணோவுக்கு வருகையில் அவனது தாயார் பிரக்ரோ இழக்கும் தருணம். அவன் வந்துவிட்டான் என்று உணர்ந்துகொண்

டாள். வரவேற்பது போல்தலைசிறிது அசைந்தது. சிரிக்க முயன்றாள். தலையும் மெதுவாகச் சாய்ந்தது.

அலிலான்ட்ரோவின் குடும்பப் பாரத்தைச் சுமந்த பொறுமை உருவம், கடைசியாகப் பொதியை இறக்கி வைத்துவிட்டு, அகன்றுவிட்டது.

ரோஸா உயிரை இழந்தாள்; பெனிட்டுடோ மனநிதானத்தையே இழந்துவிட்டாள். நண்பர்கள் தேற்றினார்கள்: சுற்றத்தார் தேற்றினார்கள். தேறுதல் என்ற பதந்தான் அவன் அசராதியிலேயே இல்லை.

எப்படியோ, மறுபடியும் ரெஜிமெண்டுக்குத் திரும்பினான்; கட்டாய ராணுவ சேவையின் கடைசி மாதத்தையும் கழித்தான், பிறகு.....

மறுபடியும் அந்த வாத்தியார் வேலைதான். இப்பொழுது ஓபக்ளியாவில்; மிடில்ஸ்கூவில் பிரெஞ்சு பாஷை சொல்லிக் கொடுக்கும் வத்தியார். ஆனால், மனம் அதில் லயிக்கவில்லை; மறுபடியும் பெனிட்டுடோ நாடோடியானான்.

மறுபடியும் ஸ்விட்ஸர்லாந்துக்குப் போக முடியாது. டிரண்டினோ நோக்கி நடக்கலானான். டிரண்டினோ, பேச்சிலும் பழக்கவழக்கங்களிலும், இத்தாலியப் பிராந்தியம். ஆனால் அது ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியின் ஆதிக் கத்திற்குட்பட்டுக் கிடந்தது.

1909-ம் வருஷம்.

பெனிட்டுடோவின் வாழ்க்கையிலேயே ஒரு முக்கிய, விசேஷத்தன்மை வாய்ந்த வருஷம். சர்வதேசக் கனவில் மிதந்துகொண்டிருந்த அவனுக்கு, அபேதவாதத்திலும் இரண்டு ரகம் இருக்கிறது என்பது தென்படலாயிற்று.

அவன் டிரண்டினோ தொழிலாளர் ஸ்தாபனத்தின் காரியதரிசியானான். அங்கு இரண்டு அபேதவாதப் பத்திரிகைகள்; ஒன்று ஆஸ்திரியாவின் நலன்களையே ஆதரிப்பது; மற்றொன்று இத்தாலிய அபேதவாதிகளால் நடத்தப்படுவது; அதன் பிரதம ஆசிரியன் ஸிஸேர் பாட்டிஸ்டி. அவன் (ஆஸ்திரிய) வியன்னா பார்லிமெண்டில் ஒரு அங்கத்தினன்.

பாட்டிஸ்டி ஒரு 'இரிடென்டிஸ்ட்'. அதாவது, இத்தாலியநாகரிகப்போக்கில் அமைந்த

ஆனால், அந்நிய ஆட்சிகளுக்குட்பட்ட மாகாணங்கள் யாவும் இத்தாலிக்குச் சொந்தமானவையே; எவ்விதத்திலாவது அவை இத்தாலிய அதிகாரத்தின் கீழே கொண்டுவரப்பட வேண்டும் என்பதைக் கொள்கையாகக் கொண்ட கட்சிக்காரருக்கு 'இரிடென்டிஸ்ட்' என்று பெயர்.

'போப்போலோ' என்ற அவனது பத்திரிகையில் ஆசிரியனான பெனிட்டுடோ. பத்திரிகைத் தொழில் அவனைப் பற்றிக் கொண்டது. பத்திரிகைத் தொழிலே ஒரு வெறி; அதிலும் அதிகார வெறி கொண்டவர்களுக்குப் பத்திரிகை அளிக்கும் வசதி கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. எழுதி எழுதியே சர்வாதிகாரியானான் பெனிட்டுடோ என்பர். பத்திரிகை சமயா சமயங்களில் நல்லவர்களை முன்னணிக் குக் கொண்டு வருவது போல், அசுரரை வளர்ப்பதிலும் திறமை படைத்தது. பத்திரிகையின் சக்திக்கு பெனிட்டுடோ ஓர் உதாரணம். 'போப்போலோ' அவனுக்குக் கதவைத் திறந்து கொடுத்தது.

முஸ்ஸோலினி பிற்காலத்தில் சர்வாதிகாரியானதும் ஜனசங்கியை எடுக்கப்பட்ட பொழுது, நபர் விபர நமூனவைத் தானே பூர்த்தி செய்தான். அதில் தொழில் என்ற பிரிவின் கீழ், 'ஜர்னலிஸ்ட்' (பத்திரிகைத் தொழில் பார்ப்பவன்) என்று எழுதியிருந்தான். நாம் அவனுக்காகப் பூர்த்தி செய்திருந்தால், 'சர்வாதிகாரியாயிருந்து மனித சுதந்திரத்தைப் பறிப்பது' என்று எழுதியிருப்போம். ஆனால், நம்மை யாரும் பூர்த்தி செய்யச் சொல்லவில்லையே!

பாட்டிஸ்டியின் அபேதவாதம், அவனது தேசியம், சுற்றுப்புற வசதிகள் யாவும் அவனை முன்னணிக் குக் கொண்டு வந்துவிட்டன. இத்தாலிய அபேதவாதிகள் 'அவன் தேசியம் பேசுகிறான்' என்றனர். வர்க்கப் போராட்டத்தை மூட்டப் புறப்பட்டு, 'சர்வ தேசியம் பேசும்' ஆஸ்திரிய சகாக்கள் அவர்களைக் கைவிட்டனர். அவர்கள், ஆட்சி நடத்தும் தேசத்தைச் சேர்ந்த அபேதவாதிகள் அல்லவா? அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் அபேதவாதிகளை மதிக்க அவர்களால் இயலுமா? வேண்டுமென்றால் இத்தாலிய அபேதவாத இலட்சியத்தில் அந்நாபம் காட்டலாம். அதற்கு மேல் அவர்களிடம் வேறு என்ன எதிர்பார்க்க இருக்கிறது? எல்லோரையும்

சேர்த்து வைத்து ஒரு வாங்கு வாங்கினான். முஸொலீனி. டிரன்டினோவில் உள்ள இந் தாலிய கன்ஸர் வேடிவ கட்சி, அதாவது நிலபுலம் உள்ள பணக்கார வகுப்பு, ஆஸ்திரியாவுக்கு ஜே! போட்டுக் கொண்டு, தன் டொருளாதார சமூக நலன்களுக்குப் பழுது வந்துவிடாமல், அந்நிய நுட்பத்தையெக் களிப்புடன் கமந்து கொண்டிருந்தது. “தொழிலாளர்கள் கஷ்டமா படுகிறார்கள்? அதற்கென்ன, நல்லதுதானே! இந்த உலகத்தில் கஷ்டப்படுகின்றவர்களுக்குக் கட்டாயம் பரலோக ராஜ்ஜியத்தில் இடம் போட்டு வைத்திருக்குமே!” என்பது அக்கட்சியின் பிரசாரம்.

வந்து சில மாதங்கள் முடிவதற்குள் ஆஸ்திரிய சர்க்கார் கண் பார்வையில் சிக்கி விட்டான் பெனிட்டோ. ஆனால் அவன் அதைக் கவனிச்சவில்லை.

“இத்தாலிய எல்லை ஆலாவுடன் முடிவடையவில்லை” என்று தலையங்கத்தில் எழுதினான்

ஆஸ்திரிய சர்க்கார் கை அவன் மீது விழுந்துவிட்டது. பிடித்துச்சிறையில் அடைக்கப்பட்டான். ஆனால் அவன் இத்தாலியப் பிரஜை அல்லவா? பழையபடி மூட்டைகட்டி அனுப்பிவிட்டார்கள்.

வரும்போது பாட்டிஸ்டிக்கும் முஸொலீனிக்குமிடையில் சிறிது சசப்பு என்று சொல்லுவார்கள், முஸொலீனியின் அகம்பாவம், எதையும் எடுத்தெறிந்து பேசும் குணம் காரணமாக இருக்கலாம் என்று கூறப்படுகிறது.

டிரன்டினோ அநுபவம் முஸொலீனியின் மனதில் ஒரு விதையை ஊன்றிவிட்டது. மத்திய ஐரோப்பா முழுவதிலுமே படர்ந்து வளர்ந்து கவிய முயலும் பிரம்மாண்டமான மரத்திற்கு வித்திடப்பட்டது என்று அப்பொழுது யார் கண்டார்கள்! இத்தாலி என்றால் சந்தி சிரிக்கும்நிலைமை. மறுமலர்ச்சியின் விளைவுகளான ராணுவ எதிர்ப்பு மனப்பான்மையும், அன்பால் ஒற்றுமைப்படும் கொள்கையும் பின்வாங்கும் காலம், எல்லோரும் இத்தாலியைக் கிழட்டுப் பிணம் என்று நினைத்தார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் அப்படி நினைத்ததில் பிசுகொன்றுமில்லை.

5. ‘அமைதிக்குப் பங்கம் விளைத்ததாக’

ரோஸா இருந்தவரை, உட்கூடத்தில் தீ கனியாவிட்டாலும், அடுப்பு மூட்டுவதற்கு அவளது உபாத்திமைத் தொழிலாவது பக்க பலமாக இருந்தது அவளும் இறந்து விட்டாள். இனி நாலு காசு சம்பாதித்தால் உண்டு. வரானோவில் கொல்லப் பட்ட ஹைகிராக்கி அதிகமுள்ள தொழிலல்ல.

போர்லியில் குடியேறி புதிய தொழில் ஒன்று ஆரம்பிப்பது என்று முடிவு கட்டினான் அலிஸான்ட்ரோ

‘லா அக்னல்லோ’ என்ற ஓயின் ஷாப் ஒன்று போர்லியில் புதிதாகத் திறக்கப்பட்டது. அதன் முதலாளி அலிஸான்ட்ரோ, இடையில் ஓயின் விந்நையுடன் தொழில் முடிவடைந்துவிடவில்லை. அங்கெல்லாம் ஓயின் கடை என்றால் சாப்பாட்டுக்கும் அதில் வழியுண்டு; சின்ன ஹெட்டல் மாதிரி. அங்கே ‘மக்கரோனி’ என்ற உணவு முறை, தமிழ் நாட்டாருக்கு இட்டலி, தோசை மாதிரி. இத்தாலியர் பிரியமாய்ச் சாப்பிடும் உணவு அது, உதவிக்குக் கையாளாக, அன்னு அகாஸ்டினி அமர்த்தப்பட்டான். அவன் தனியாக வரவில்லை - தன் மகள் ரஷேல் என்டவனூடன் வந்து குடியேறினான். வரும் பொழுது மகளுக்கு வயது பத்தொன்பது.

இந்த நிலையில்தான் பெனிட்டோவை ஆஸ்திரிய சர்க்கார் அனுப்பியது. போர்லிக்குத் திரும்பி வரும்பொழுது அவனுக்கு வயது இருபத்தாறு

மனத்தின் கசப்பைப் பிரதிபலிக்கும் சிடு சிடுத்த முகம், எடுத்தெறிந்த பேச்சு, நாலு பேருடன் பழசாயல் தனியாக மிடுக்காக நடப்பது, ஆஸ்திரியாவில் போன இடத்திலெல்லாம் அதிகார சக்திகளுடன் தன் திறமையைச் சோதித்துப் பார்த்தது—எல்லாம் சேர்ந்து அவனுக்கு ‘புரொபலர்’ என்ற பெயரை அளித்தன. ஊர்க்காரர்கள் அவனை, ‘புரொபலர் வந்தாரா?’ ‘புரொபலரை அங்கே பார்த்தேனே!’ என்றுதான் பேசிக் கொள்வார்கள். இது மட்டுமா? ஊர்க்காரரிடம் லேசில் புரிந்துகொள்ள முடியாத நுணுக்கங்கள் பேசுவான்; அதுவும் நாலைந்து அந்நிய பாஷைகளில்—கேட்கவா வேண்டும் பெருமைக்கு!

பெனிட்டோ வந்தபின் ‘லா அக்னல்லோ’ ஒரு லோஷலிஸ்ட் கிளப்பாக

மாறிவிட்டது. வியாபாரம் இரண்டாம் பட்சம். 'அபேதவாத ஸ்ரேந்தினர்' வருவது போவது, கலந்து போவது, திட்டம் வகுப்பது அதிகமாகிவிட்டது.

ரஷேல் அழகுப் போட்டியில் நின்று பரிசு பெறவேண்டியவளோ என்னவோ! வாஸிபமும் வறுமையின் விளைவான உழைப்பினால் ஏற்பட்ட மினுக்கும், அவளுக்கு மிகுந்த கவர்ச்சியைக் கொடுத்தன. ரஷேல் புரொபஸர்' கண்ணில் பட்டது அதிசயமில்லை; இந்த ரதிபை நினைத்து உருகும் போர்லி வாஸிபர்கள் புரொபஸர் போட்டியில் இறங்கியதும் வழிவிட்டு விலகியதுதான் வியப்பு. காதலைப் போலவே கலியாணமும் வெகு சுருக்கமாக முடிவுற்றது. வேலைக்காரியாக வந்த அன்னாள் பெனிட்டோவுக்கு மாமியாரானாள்.

பெனிட்டோ, போர்லி அபேதவாதிகள் சங்கத்தின் காரியதரிசியானாள். சம்பளம் ஐந்து பவுன். 'லாலோட்டா டி. கிளாஸ்ஸே' என்ற பத்திரிகையை பெனிட்டோ ஆரம்பித்தான் தமிழில் அதன் பெயர் 'வர்க்கப் போராட்டம்' என்பது.

முஸொலீனி அதன் முதல் இதழில் எழுதிய தலையங்கத்தில் பின் வருமாறு தன் அரசியல் அபிப்பிராயத்தை விளக்குகிறான்:

"அந்தரங்க சுத்தியோடு தாங்கப்படும் கொள்கைகளுக்கும் மதிப்பு வைத்தே நமது தர்க்கங்களும் விமர்சனங்களும் இருக்கும் என்று நமது எதிரிகளுக்கு நாம் உறுதி கூறுகிறோம். தற்காலத்திய 'சிவப்பர்களின்' (அபேதவாதிகளின்) குறுகிய, சகிப்புத் தன்மையற்ற மனப்பான்மைக்குக் காரணமான வர்த்தகத் தன்மை, முரட்டு வெறி முதலியவற்றை விலக்க நாம் முயற்சிப்போம்.

"பலரது புகழ்ச்சியையும், மான்யத்தையும், பரிசுகளையும் விரும்பும் ஏமாற்றுக் காரர்கள் எந்தக் கட்சியினராயினும் சரி, அவர்களை லேசில் விட்டு வைக்கமாட்டோம்.

"அபேதவாதம் பிறரைப் பயமுறுத்திக் கொள்ளையடிக்கும் திட்டமன்று; அரசியல் சதுரங்கமன்று; ஸ்வாரஸ்யமான கனவுமன்று; கடைசியாக, அது வெறும் விளையாட்டும் அன்று—தனி நபர், சமூகம் இரண்டையும் ஒழுக்க விஷயங்களிலும் லௌகிக விஷயங்களிலும் ஒருங்கே உயர்த்து

வதற்கு எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சியே அபேதவாதம்."

சொந்தப் பொறுப்புள்ள ஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டு முதல் முதலாக அவன் எழுதிய அரசியல் கட்டுரை இதுவே. இதற்கு முன் பாட்டிஸ்டியின் கையாளாகவே அங்கு பத்திரிகை நடத்தினான். அதாவது ஆசிரியர் ஸ்தானத்தை உபயோகித்து அதிகாரத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ளச் செய்த முயற்சியே அது. அப்போதைக்கப்போது பத்திரிகைகளுக்குக் கட்டுரைகள் எழுதிய பழக்கமும் அவனுக்குண்டு. பிளாரன்ஸ் நகரிலிருந்து வெளிவரும் பத்திரிகையான 'லாவோஸி' என்பதில் டிரன்டினோவைப் பற்றி 'ஓர் அபேதவாதியின் அநுபவம்' என்று முன்னால் எழுதியிருந்தான். அதில் அவன் இரண்டுங் கெட்டான் 'பூர்ஷு' வாக்காளையும், இத்தாலிய மக்களின் சர்வசாகவதமான அதிகாரிகளாக இருக்கவேண்டும் என்ற ஜெர்மன் அகந்தையையும் திட்டுகிறான். அத்துடன் டிரன்டினோ அரசியல் விஷயங்களில் வர்க்கப் போராட்டத்தை விடத் தேசியப் போராட்டந்தான் முக்கியம் என்றும், அங்குள்ள இத்தாலியர்களுக்கு இத்தாலிய பாஷை பேசுவதே தர்மம் என்றும் வற்புறுத்துகிறான்.

முஸொலீனி இத்தாலிய அபேதவாத அரங்கத்திற்குப் புரியாத பாஷைகளில் பேசினான்; எழுதினான். சர்வதேச வர்க்கப் போராட்டம் என்ற அடிவானத்தையே இமை கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டு, அக்கிசையிலேயே இலட்சிய ரதத்தைச் செலுத்திவந்த அபேதவாதச் சிசுக்களுக்கு அவன் கூற்று விளங்காததில் வியப்பில்லை. இப்படிப்பட்ட கொள்கைகளை வைத்துக் கொண்டு அபேதவாதிகளின் கட்சிச் சிகரத்தைக் கைப்பற்றவேண்டுமென்ற அதிகார வெறி—ஜூரம் என்றும் சொல்லலாம்—இல்லாவிடில், ஆரம்பத்திலேயே அவனைப் பிறர் கிள்ளி எறிந்திருப்பார்கள். ஓங்கியடிக்கும் வழி, விவகார அறிவுக்குக் குமட்டலை ஏற்படுத்தினாலும், சமயா சமயங்களில் அதுவும் வேண்டித்தான் இருக்கிறது.

பெனிட்டோ இத்தாலிய அரசியல் அரங்கத்தில் குதித்துவிட்டான். எனவே, தேசத்தின் அப்போதைய சமூக அரசியல் நிலைகளைச் சிறிது கவனிப்போம்.

முதலாம் விக்டர் இமானுவல் ரோமா புரியுள் பிரவேசித்து, 'ஐக்கிய இத்தாலி பிறந்துவிட்டது!' என்று முரசறைந்த பொழுது ஓர் அரசியல் வகுக்கப்பட்டதல்லவா? அது ஒரு குடுகுடுப்பைக்காரன் சட்டை போன்ற அமைப்பேயாகும். அது மிகுந்த அவசரத்தில் ஒட்டுப் போட்டுத் தைக்கப்பட்டதுதான். ஆங்கில விபரல் கட்சியைப் பார்த்து இத்தாலிய சுதந்திர விபரல்கள் சேர்ந்து தயாரித்த அரசியல் ஆதலால், அது 'இமிட்டேஷன்' சரக்காகவே இருந்தது. அதாவது, இங்கிலாந்தில் இருப்பது போல, சட்ட அதிகார வரம்புக்குட்பட்ட மன்னருடன் அமைந்த பிரதிநிதித்துவ ஆட்சிமுறை' பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பில் ஒரு விசேஷமுண்டு. கட்சிகளின் போராட்டங்கள், தேர்தல் ஆவேசங்கள் முதலியவற்றிலிருந்து, பிரிட்டிஷ் மன்னர்களும், பிரிட்டிஷ் ஜனநாயகமும் அந்த அரசியலால் இன்றுவரை காப்பாற்றப்படுவதே அந்த விசேஷமாகும். எனினும் அந்த அரசியல் இத்தாலிக்கு விதேசச் சரக்குத் தானே!

இத்தாலிய நாகரிகம், அதன் சரித்திர விசேசத்திற்கு ஒத்தபடி, நகரத்தின் குறுகிய எல்லைக்குட்பட்டதாகவே இருந்து வந்தது. புராதன ரோம சாம்ராஜ்யம் (கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்) எப்படி நகரக் கட்டுக்கோப்பை விட்டு வெளியேறி, அக்காலத்தில் ஐரோப்பாவுக்குத் தெரிந்த நாடுகள் முழுவதும் படர்ந்ததோ, அப்படியே பின்பு படிப்படியாக அந்தப் பழைய நகர் எல்லைக்குள் வந்தடைந்தது. மறுமலர்ச்சிக்குப் பின்பு தேசியம் நகரத்தின் மதில் சுவர்களுக்கு அப்பால் எட்டிப் படர்வது வெகு கடினமாக இருந்தது. இதற்கும் மேலாக, வடக்குத் தெற்குப் பகுதிகளுக்குள் சண்டை வேறு. இத்தாலியின் தென்பகுதி அதாவது நேப் பிள்ஸ் நகரத்துக்குத் தென்புறம், மிகவும் பிற்போக்கானது; கத்தோலிக்கப் பூசாரித்துவத்திற்கு நிரந்தர அடிமையாயுள்ளது. வடக்குப் பகுதி அப்படியல்ல. இம்மாதிரியான ஒரு 'சமன்—குலைவு' ஏற்பட்டதற்குக் காரணம், ரோமாபுரியிலுள்ள கத்தோலிக் பீடம் நடத்திய ஆட்சி இவ்விரண்டையும் இடையில் நின்று பிரித்ததே. மறுமலர்ச்சியின் மூல காரணமான சலூரே, ஓரிடத்தில், 'வடக்கையும் தெற்கையும் ஒன்றுபடுத்துவதா! அப்பப்பா! ஆஸ்திரியாவுடனும் சர்ச்சுடனும்

[கத்தோலிக் குரு பீடம்] போராடுவது போல் அவ்வளவு கஷ்டமான காரியமாயிற்றே?' என்று ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறான்.

இத்தாலியிலே, ஜனநாயகத்தின் திருகாணியான ஸ்ரீமான் பொது ஜனம் கிடையாது; 'தேடிச் சோறு நிதம் தின்று, சின்னஞ் சிறு கதைகள் பேசி, வாடித் துன்பமிக உழன்று, பிறர்வாடப்பலசெயல்கள் செய்து' வாழும் இத்தாலியர் பலர் உண்டு. அவ்வளவுதான். வடக்கத்தியர்களிடம் பணம், சொத்து சுகம் யாவும்; தெற்கே வரண்ட நிலத்தில் இன்னதென்று தம் விருப்பு வெறுப்புக்களைச் சொல்லக்கூடத் தெரியாத, ஊமைகளாகப் பசியால் துடிதுடிக்கும் ஜீவன்கள். இதர மேல்நாடுகளை விட இந்தத் தென்பகுதியில் ஜனங்களுக்குக் குடும்பப்பற்று அதிகம். கூனித்துப் போன நாகரிகத்திலே சிறிது விசாலமான நோக்கம் என்ற சிறுதுளி நீராவது புகுவொட்டாமல், தம் வீடு, தம் குடும்பம் என்ற ஆசாபாசம் தடைசெய்து வந்தது. பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, அந்நிய ஆட்சி என்ற சந்நிதியின் முன்பு பொட்டுக் கட்டிக் கொண்டு அடிமைத் தாலர்களாக இத்தாலியர் வாழாவிட்டாலும், நெடுங் காலமாக அந்நியப் புல்லுருவி பாய்ந்து சோர்ந்து சக்கையாகப் போன ஒரு சமுதாயமாக இருந்தனர். ஸ்ரீமான் பொது ஜனத்திற்கு வோட்டு என்றால் சையில் சில்லறை ஏறுவதென்றே பொருள் இந்த நிலையில் பொதுஜன அபிலாஷையின் பேரில் நிர்வாகம் நடத்துப் முறையான ஜனநாயகம் எப்படி ஏற்படும்? பார்லிமென்ட் சபைகளில் சிண்டுகளைப் பிய்த்துக் கொண்டு வாய்ப்போர் செய்யச் செல்லும் சில கூட்டத்தாரின் நிரந்தர ஆட்சிக்குச் சாதகமாகவே விபரந்தெரியாத ஸ்ரீமான் பொது ஜனத்தின் கிறல் வோட்டுகள் பிரயோஜனமாயின. பாக்கூனின் என்ற அபேதவாதி, "இத்தாலி ஒரு தேசம் அல்ல; அது ஐந்து பிண்டங்கள் சேர்ந்தது; சர்ச்சு, பூசாரிக்கேற்ற பணக்காரர், நடுத்தர வகுப்பினர், தொழிலாளர், குடியானவர்கள் என்பவை அந்த ஐந்தும்," என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

கட்சிகள் மூலம் பார்லிமென்ட் நிர்வாகம் நடத்துவது அவசியம் என்பர் அரசியல் விஷயம் தெரிந்தவர்கள்; இரட்டைக் கட்சி முறைதான் சிலாக்கியமானது என்பர் பிரிட்

டிஷ் அரசியல் சாஸ்திரிகள். இத்தாலியில் கட்சி என்று பெயர் சூட்டக்கூடிய ஒரு ஸ்தாபனமும் கிடையாது. தேசியவாதிகள், விபரல்கள், அராஜகர்கள், அபேதவாதிகள் என்ற பெயர்களைக் கேட்கலாம். ஆனால் இவை எதிலும் நியதி என்பது கிடையாது. பார்லிமென்ட் அங்கத்தினர்கள், எப்பொழுதும் சர்க்கார் தரப்பிலேயே இருப்பதற்காக, கூடுவிட்டுக் கூடுபாயும் முறை ஒன்றைக் கண்டு பிடித்தார்கள். இந்த நிலையில் ஆட்சி என்பது, ஏறியவன் காலைப் பிடித்திழுக்கும் 'சறுக்குமர வியாபார'மாகவே முடிந்தது. ஐக்கிய இத்தாலியின் 'சட்ட வரம்புக்குட்பட்ட மன்னராட்சியுடன் கூடிய ஜனநாயக அரசியலமைப்பு' பிரகடனம் செய்யப்பட்டதிலிருந்து முஸ்லாஹீனி 1922-ம் வருஷம் ஆட்சியைத் தன் வசம் கொண்டு வரும்வரை, அதாவது 74-வருஷங்களில் 67 மந்திரிசபை மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன என்று முன்னரே சொல்லியிருக்கிறோம். அதாவது, 67 புதிய சர்க்கார்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன! இம்மாதிரியான பார்லிமென்டரி நெருக்கடிகளின் எண்ணிக்கை விருத்தியில் இத்தாலிதான் உலகத்தில் உச்ச ஸ்தானம் வகிக்குமென தோன்றுகிறது. இந்தக் கூடுவிட்டுக் கூடுபாயும் வித்தை, விசேஷத் திறமை படைத்த சிலரை எப்பொழுதும் பதவியில் வைத்திருப்பதற்குச் சாதகமாக இருந்தது.

குடியாட்சி இலட்சியத்தைத் தாங்கிய விபரல்கள், மன்னர் ஆட்சி ஏற்பட்ட பின்பு, தேசத்திற்குத் தேவையில்லாத பண்டங்களாகிவிட்டனர். ஆனால் அவர்கள், மட்டுமரியாதையுள்ள பார்லிமென்டின் சடிவாளத்திலே கண்ணும் கருத்தும் வைத்து, சாதுப் பிராணிகளாகத் தங்கள் இலட்சியத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு வாழ்ந்தார்கள்.

முதல் இமானுவலுக்கு அடுத்த மன்னன் ஹம்போல்ட். அவன் பகிரங்கமாகக் கொலை செய்யப்பட்டிருந்தான். அதன் பிறகு தேசத்திலிருந்து அராஜகர்கள் அபேதவாதிகளுக்கு வால் பிடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டனர். அராஜகர்கள் செய்த சேவை இரண்டாவது வீக்டர் இமானுவலின் ஆட்சி வருகையைத் துரிதப்படுத்தியதுதான் மிச்சம். இந்த வீக்டர் இமானுவல் தான் இப்பொழுது முஸ்லாஹீனியின் கைப்பதுமையாக இருப்பவர்.

அபேதவாதிகளைப் பற்றிச் சிறிது கவனிப்போம். இத்தாலிய அபேதவாதம் பக்

கூனின் ஆரம்பித்து வைத்தது. அவன் வர்க்கப் போராட்டத்தையும் பரட்சிப்பாதையையும் பிரசாரம் செய்தான். ஐக்கிய இத்தாலி தோன்றுவதற்கு ஜீவநாடியாய் விளங்கிய மாஜினியின் தேசியமும், புகழ்பெற்ற லீரனா கரிபாட்டியின் படையெடுப்புப் படாடோபமும் அவனுடைய சர்வதேச அபேதவாத மாத்திரையில் கலந்திருந்ததால், அவன் பிரசாரம் ஸ்ரீமான் பொதுஜனத்தின் கற்பனையைத் தட்டி எழுப்பியது. இதற்கு மேல் பூச்சாக, வர்க்கப் போராட்டம் இல்லாத ஓர் அபேதவாதத் திட்டத்தைத் தயாரித்த 'பெரியார்கள்' தோன்றினர். கிளாடியோ டர்வீஸ், பிலிப்பினோ தூராட்டி, இவானோ போனோமி, லியேனிடா பியோலிட்டி என்பவர்களும் 'தோழர்கள்' என்று பட்டம் பெற்றிருந்தாலும், தொழிலாளருக்கும் அவர்களுக்கும் சம்பந்தமே கிடையாது. இவர்களில் பலர் கொஞ்சம் பணம் படைத்த புத்திசாலிகளும் வக்கீல்களுமாயிருந்தனர். இவர்களுடைய ஆதரவில் வளர்ந்த வடிகட்டின அபேதவாதம், பார்லிமென்ட் சபையில் இரண்டொரு ஸ்தானத்தைக் கைப்பற்றுவதே வர்க்கமற்ற மோட்ச சாம்ராஜ்யத்தைப் பூலோகத்தில் ஸ்தாபிக்க இறுதியான மார்க்கம் என்று கடைப்பிடித்து வந்தது. இப்படியாகப்பிறந்த அபேதவாதக்கொள்கை ரொம்ப சாதுவாகி பார்லிமென்ட் சபைக்குள் வோட்டுக்காகத் தாளம் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் தான் பெனிட்டோ அரசியல் அரங்கத்தில் குதித்தான்.

இத்தாலோ பால்போ அந்தக் காலத்தில் ஒரு மாணவனாக இருந்தான். அவன் அப்பொழுது சொன்னதாவது:—

“தற்போது அரசியலமைப்பு தகர்ந்து வருகிறது. கிழநா தட்டிப் போன ஓர் அரசியல் கும்பல் மட்டுமே இருந்து கொண்டு, தனது பக்கவாத இழுப்புக்களை, பார்லிமென்டிலும், ராஜாங்கத்தின் இதர அம்சங்களிலும் புகுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. ஒரு காலத்தில் கட்சிகள் யாவுமே பார்லிமென்டின் நெருக்கடிகளில் கவலை கொள்வது கூலிக்கு மாறடிக்கும் ஒரு சில அரசியல் கும்பல்களேயாகும்.”

அபேதவாதிகள் கட்சிக் காரியதரிசியும், வர்க்கப் போராட்டத்தின் தலைமை ஆசிரியருமான பெனிட்டோ, பொதுஜனத்

தொடர்பு ஏற்படுத்துவதன் சௌகரியத்தை உணர்ந்தான். இத்தாலிய நகர அமைப்பில் பையாஜா என்பது நம் நாட்டு மந்தை வெளி மாதிரி. நமது பக்கங்களில் மந்தை வெளி ஊருக்குப் புறம்பாக இருக்கும். பையாஜா ஊருக்கு நடு மையத்தில் இருக்கும். சந்தைக் கூட்டம் முதல் திருநாள் வரை எல்லாக்கும்பலுக்கும் அதுதான் கொம்மாள் மடிப் பதற்கு ஏற்ற இடம். எப்பொழுதும் அங்கு ஜன நடமாட்டம் இருந்துகொண்டேயிருக்கும். நெருப்புக் கக்கும் தீவிரவாதிகள் முதல் பரலோக சாம்ராஜ்யத்தின் சாவிக்கொத்துக்களைக் கையில் ஏந்தி வரும் சாமியார்கள் வரை, பொது மக்களுக்கு வெறியூட்டுவதற்குப் பையாஜா வெகு சாதகமாக இருந்தது. பெனிட்டோவும் அதை முழுதும் பயன்படுத்திக்கொண்டான்.

பெனிட்டோ உள்ளூர் விவகாரங்களில் தீவிரமாகத் தலையிடலானான். நகரத்தில் பால் விலை ஒரேயடியாக உயர்ந்து விட்டது. விலையைக் குறைக்காமல் விடுவதில்லை என்று முடிவு பண்ணிக்கொண்டான் பெனிட்டோ.

டவுன் ஹால் (முனிசிபல் சபை) முன் ஏராளமான ஜனக்கூட்டம். ஏக இரைச்சல்! ஒரே அமளி! ஸ்தல போலீஸ் படை ஓரத்தில் நின்று ஈ விரட்டுகிறது!

‘பால் விலையைக் குறைக்க வேண்டும்!’

‘குறைத்தால்தான் ஆச்சு!’

என்ற கோஷங்கள் வானத்தைப் பிளக்கின்றன. உள்ளே மேயர் முன்பு பெனிட்டோ நிற்குகொண்டு அதட்டுகிறான் ‘பால் விலையைக் குறைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்!’ என்று அரற்றுக்கிறான்.

மேயர் தம் அந்தஸ்திற்குப் பங்கம் வராமல், புன்சிரிப்புச் சிரிக்கிறார். கும்பல் எங்கே உள்ளே புருந்து விடுகிறதோ என்று அவருக்குப் பயந்தான்.

அவருடைய சிரிப்பு பெனிட்டோவுக்கு இன்னும் அதிகக் கோபத்தைக் கிளப்புகிறது. அவரை அப்படியே செந்தூக்காகத் தூக்கி, ஜன்னல் அருகில் பிடித்துக்கொண்டு, வெளியே எறிந்து விடுவதாகப் பயமுறுத்துகிறான்.

ஸ்ரீமான் மேயர், அந்தஸ்தையெல்லாம் பின்னால் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று கருதி, பால் விலை குறைக்கும் ஏற்பாட்டி

ற்கு ஒப்புக்கொண்டு, நடுங்கிய கையால் கையெழுத்துப் போடுகிறார்.

வெளியே, ‘‘முஸொலீனிக்கு ஜே!’’ பாலுக்கு ஜே!’’ போட்டுக்கொண்டு கூட்டம் கலைந்து செல்லுகிறது. ஸ்ரீமான் அபேதவாதியைப் பவர் தோளில் தாக்கிச் செல்லுகிறார்கள்...

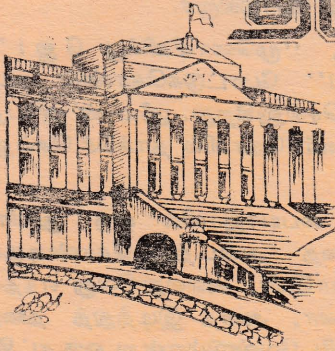
போர்லி பையாஜாவில் ஒரு தூண். அது இடத்தை அடைத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதாலோ, அல்லது வேறு எந்தக் காரணத்தாலோ, அதை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கி விடவேண்டும் என்று ஒரு கட்சி. இடிக்கக்கூடாது, இடித்தால் இத்தாலிய நாகரிகமே அழிந்துவிடும் என்று இன்னொரு கட்சி.

இடிக்கும் கட்சியில் சேர்ந்தான் முஸொலீனி. ‘‘ஜே!’’ என்று கும்பல் கூடித் தூணைத் தரைமட்டமாக்கிவிட்டது.

1910-ல் பொதுஜன அமைதிக்குப் பங்கம் விளைவித்ததாக இரண்டு முறை சிறை சென்று திரும்பி விட்டான் முஸொலீனி. 1911-ம் வருஷம் அவன் எழுதிய ராணுவ பகிஷ்காரக் கட்டுரைகள் மறுபடியும் அவன் சிறையை எட்டிப் பார்க்கும்படி செய்தன.

வர்க்கப் போராட்டத்தின் அனல் கக்கும் தலையங்கங்கள் நாலு பக்கத்திலும் தாக்கின. முனிசிபல் சிர்திருத்தம் கூடச் செய்யாத சர்க்காரை முஸொலீனி சபித்தான்; அத்துடன் அபேதவாதக் கட்சியையும் சபித்தான்; வாயை மூடிச் சகித்துக் கொண்டிருப்பதற்காகத் துன்பப் பிண்டங்களான பொது மக்களையும் சபித்தான். இது போதாது, வாசகசாலைகள் அமைக்க வேண்டும் என்றெண்ணினான். ஒரு புதிய சமுதாயத்திற்காக ஒரு புதிய நாகரிகத்தை ஏற்படுத்த இலட்சியங்களைத் தேடினான். ‘‘மக்களுக்கும் மாக்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் சரித்திரத்திற்கும் அதன் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட பழங்கால சம்பவக் கோவைகளுக்குமுள்ள வித்தியாசம். வாழ்க்கைப் போராட்டத்திலிருந்து தப்ப, வாழ்க்கையின் சார்பாக ஒரு புதிய பாலம் அமைக்கப்படும்!’’ என்று எழுதினான். கட்சியின் நிர்வாக அம்சம் நித்திய மோனத்திலாழ்ந்திருக்கும் பொழுது, என்ன எழுதி, என்ன செய்ய!

(தொடரும்)

தீர்மானி தித்தோம்

செங்கை ஆழியான்

1

மேலேவீதியில் பஸ்தரித்துநின்றது. கல்வித் திணைக்களத்தில் வேலை செய்யும் அலுவலர்கள் பலர் பஸ்சைவிட்டுக் கீழிறங்கி, அலுவலகங்களை நோக்கி விரைந்து நடந்தார்கள். சுரேந்திரன் கடைசியாகச் சோர்வுடன் பஸ்சை விட்டுக் கீழிறங்கினான்.

நேற்றிரவு நிகழ்ந்துவிட்ட, துயர் தரும் பிரிவு ஏற்படுத்திவிட்ட ஏக்கத்தின் இருள் உள்ளத்தைவிட்டு இன்னும் விலகவில்லை. இதயத்தைப் பெரும் பாரம் ஒன்று அழுத்துவதாக அவன் உணர்ந்தான்.

‘சோமா...’

அலுவலகத்தில் இன்று அவளோடு, மனம் விட்டுப்பேசி ஆறுதலடைய வேண்டும், என உள்ளம் அவாவியது. அந்த எண்ணம் அவன் கால்களுக்கு வலுவூட்ட, திணைக்களத்துள் விரைந்து நடந்தான். அலுவலக நேரம் ஆரம்பமாகி விட்டிருந்தும், பலர் கூட்டம் கூட்டமாக ஆங்காங்கு கூடி நின்று காரசாரமாக எதையோ விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வாறு கூடி நின்றோரில் சிங்கள நண்பர்களே அதிகமாக விருந்தனர். அவன் வேகமாகத் திணைக்களத்துள் நுழைய நடந்தபோது, அவனை அவர்களில் சிலர் வெறுப்புடன் பார்ப்பதாக அவனுக்குப் பட்டது.

புதியதொரு உவப்பற்ற சூழலில் நுழைவதாக அவன் உணர்ந்தான். இவர்களுக்கு என்ன நடந்தது?

அவன் தன் அலுவலகப் பிரிவிருள் துழைந்தபோது, எதிரில் அவன் பக்கத்து மேசை நண்பன் ராஜபக்ச வந்தான்.

‘‘குட் மோர்னிங் ராஜபக்ச...’’ என்ருன் அவன். ராஜபக்ச அவன் வணக்கத்திற்கு எதிர் வாழ்த்துக் கூறவில்லை.

‘‘ம்...’’ என்றபடி அவனைக் கடந்து சென்ருன்.

அவனுக்கு வியப்பாகவும் கவலையாகவும் அவனது செயல் பட்டது. அவன் பிரிவில் பதினொருபேர் வேலை பார்த்தார்கள். அப்பிரிவின் பிரதம லிகிதர் சண்முகம்பிள்ளை; ஏனையோரில் நால்வர் தமிழர்; அறுவா சிங்களவர். சோமா அப்பிரிவின் ‘ரைப்பிஸ்டர்’

அத்தியாயம்: மூன்று

அலுவலக மேசைகள் பல ஆளின்றி வெறிச்சிட்டுக் கிடந்தன. பிரதம லிகிதரும், நித்தியானந்தம் என்ற லிகிதரும் மட்டும் அந்தப் பிரிவில் அவ்வேளை இருந்தனர். அவன் ‘அற்றெண்டன்’ நிஜிஸ்டரில் ஒப்பமிடும்போது, சண்முகம்பிள்ளை சொன்னார்:

‘‘ஏதோ ஒரு பம்லெட்டையும் மேப் பொன்றையும் கொண்டு குசுகுசுத்துக் கொண்டு திரியிருங்கள். இண்டைக்கு உவங்களின்ர குணங்குறி சரியாகவில்லை. உவங்களோடு நீ வீணாகக் கதை கொடுக்காதை...’’

அவன் ‘அற்றெண்டன்’ நிஜிஸ்டரில் கையெழுத்திடும்போது, தனக்குப் பரிச்சயமான சோமாவின் ஒப்பம் இருக்கிறதா எனப் பார்த்தான்.

‘‘சோமா இண்டைக்கு லீவு கேட்டு விண்ணப்பித்திருக்கிறான்...’’ என்று கூறி சண்முகம்பிள்ளை மெதுவாகச் சிரித்தார்.

அவன் ஒருகணம் இடிந்துபோனான். என்ன நடந்தது? சுசுமில்லையோ?

“இதோ பார், சுரேன்... நீ சோமாவுடன் நட்பு என்பதாலேயே, இந்த ‘பிரான்சில், பொருமையால் பகைமையைச் சம்பாதித்திருக்கிறாய்... உனக்கேன்ராப்பா, இப்படிப் புத்தி போச்சுது?” என்று சண்முகம் பின்னை அவனை உரிமையோடு கண்டித்தார். அவர் வீட்டில், அவரது வயது வந்த குமரர்கள் இரண்டு கலியாணத்திற்காகக் காத்திருக்கின்றன. ‘அருமையான ஒரு பொடியன் கைகழுவிப் போகிறானே’ என்பதில் அவருக்கு ஓர் ஆதங்கம்.

சுரேந்திரன் எதுவும் பேசாமல், தன் கதிரையில் அமர்ந்து, பைல்களைப் புரட்டத் தொடங்கினான். மனம் பைல்களில் படியவில்லை. சிந்தையில் கலங்கிய விழிகளோடு, சோமா நிறைந்திருந்தான்.

நேரம் பத்தரை மணி.

“கனீனுக்கு வாரியா, சுரேன்...” என நித்தியானந்தன் அழைத்தான். காலையில் எதுவும் அவன் சாப்பிடவில்லை. சாப்பிடுவதற்கு மனம் இருக்கவில்லை.

“சரி...” என்று கதிரையை விட்டு எழுந்தான்.

கனீனுக்குள்ளும் அசாதாரண சூழ்நிலையே நிலவியது. தேநீரை எடுத்துக் கொண்டு ஒதுக்குப்புறமான ‘சிற்’ ஒன்றில் இருவரும் அமர்ந்தனர்.

“உவன்களுக்கு என்ன நடந்தது?” என்று சுரேந்திரன், கேட்டான்.

“யூன் 5 ஆம் திகதி. தமிழரசுக் கட்சியினர் சத்தியாக்கிரகம் செய்யவுள்ளனர், அல்லவா?”

“அதுக்கென்ன?...”

“சாத்வீகமான அந்தப் போராட்டத்தைச் சிங்கள மக்களுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் மிடையிலான போர் என அர்த்தப்படுத்தி, ஒரு ‘பம்ளெற்’ வெளிவந்துள்ளது. அதுக்கு ‘எலாரா—துட்டகைமுனு சமயத்த’ எனப் பெயரிட்டு, வகுப்பு வாதத்தைக் கக்கியுள்ளனர்...” என்று கூறியவாறு, நித்தியானந்தன் தேநீரை அருந்தினான்.

சுரேந்திரன் வியப்போடு, அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

ஒருத்தி: வீட்டைச் சுற்றி பெரிய கிடங்குகள் வெட்டி வைத்திருக்கிறீர். வாழை நடப்போகிறீரோ?

மற்றவள்: தற்பாதுகாப்புக்காக வெட்டியது

“உன் அண்ணன் குமாரசாமியும் தமிழரசுக் கட்சிப் பேச்சாளர் அல்லோ? அவரும் ஒருவராம்... எழுதியிருந்தார். நீ சொல்வதைப் பார்த்தால் ஏதாவது பிரச்சினைகள் வரலாம் போலத் தெரியுது. அதென்ன ஏதோ ஒரு ‘மாப்’ வைத்திருக்கின்றீர்களாம்.. சி. சி. சொன்னார்...”

“ஓமோம், ஒரு தேசப்படம் இலங்கைப் படம் ஒன்றைக் கீறி, அதில் தமிழரின் பிரதேசங்கள் எனக் காட்டியுள்ளனர். வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள், கண்டி மாவட்டங்கள், கொழும்பு மாவட்டத்தில் சில பகுதிகள் என்பனவற்றை நிறந்தீட்டிக் காட்டியுள்ளனர். அப்படத்தைப்பார்த்தால் பெரும்பகுதி தமிழர் பிரதேசமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதுவும் வேணுமென்று”

அவர்களை நோக்கி ராஜபக்சவும் வேறு மூவரும் நடந்து வந்தனர். ராஜபக்சவின் கரத்தில், அந்த இலங்கைத் தேசப்படம் இருந்தது. அவன் அத்தேசப் படத்தை, அவர்கள் முன் வேகமாக எறிவது போல வைத்தான். அவன் உதடுகள் கோபமாக வார்த்தைகளை உச்சரித்தான்.

“திஸ் இஸ் கவ், யூ வோன்ற ரு டிவைட் தி கன்ரி..” — [இப்படித் தானா நீங்கள் இந்த நாட்டைப் பிரிக்க விரும்புகிறீர்கள்..]

அவனைக் கலையோடு பார்ப்பதைத் தவிர வேறொன்றும் அவர்களால் கூறமுடியவில்லை. அரசியல்வாதிகளால் கருத்துக்கள் எவ்வளவு தூரம் திரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. சந்தர்ப்ப அரசியல்வாதம் இதுதானோ?

அவர்கள் எழுந்து, தங்கள் அலுவலகப் பிரிவுக்கு வந்தனர்.

“ராஜபக்சவுக்கு இந்த ‘மாப்’ ஏற்படுத்திய தாக்கத்திலும் பார்க்க, நீயும் சோமாவும் சிநேகிதம் என்பது ஏற்படுத்திய தாக்கம் அதிகம்... அவனுக்குச் சோமாவில் ஒரு கண்... அவனது பிரச்சினை அரசியலல்ல.” என்றான் நித்தியானந்தம்,

அன்று அரைநாள் லீவுஎழுதிக்கொடுத்து விட்டுச் சுரேந்திரன், அறைக்குத் திரும்பி வந்தான்.

“சோமாவோடு ரெலிபோவில் தொடர்பு கொண்டால் என்ன?” என்ற எண்ணம் எழுந்தது. அவளுடைய ஹொஸ்டலுக்கு ‘போன்’ பண்ணினான். அவள் தாயாருடன் கிராமத்துக்குப் போய்விட்டதாகச் செய்தி தெரியவந்தது.

இடி விழுந்தவன் போலானான், சுரேந்திரன்.

2

பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்கள், பாராளுமன்ற அமர்வுகளில் கலந்து கொள்வதற்காகக் கொழும்புக்கு வரும் வேளைகளில், தங்குவதற்குரிய மாளிகையாக ‘சிராஸ்வதி’ விளங்கியது. பெரும்பாலும் தூரப் பிரதேசங்களிலிருந்து வரும் எம். பி. களே இந்த விருந்தினர் விடுதியில் தங்கினார்கள்.

1956, யூன், 3 ஆம் திகதி.

மாலைப்பொழுதில், நாகராஜன். சிராஸ்வதிக்கு வந்தான். புதிதாக ஏதாவது செய்திகள் கிடைக்கலாம் என்பது அவன் நோக்கமாக இருந்தது. பெரும்பாலான எம். பி. களுக்குத் தலைநகரில் வீடுகள் இருந்தமையால், சிராஸ்வதியில் தங்குபவர்கள் குறைவாகவே இருந்தனர்.

அவன் வந்தபோது, சிராஸ்வதி மாளிகையின் ஹொலில் இரு பிரமுகர்கள் அமர்ந்திருந்து உரையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். ஒருவர் அவனுக்கு நன்கு பரிச்சயமான வவுனியாப் பிரதிநிதி சுந்தரலிங்கம்; மற்றவர் பாராளுமன்றக் கதிரையை அலங்கரித்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஒரேயொரு தமிழ்ப் பிரதிநிதி பி. கந்தையா; அவர் பருத்தித்துறைத்தொகுதியின் அங்கத்தவராக இருந்தார்.

“முற்போக்காகச் சிந்திக்கின்ற மக்கள், பருத்தித்துறைத் தொகுதியில் தான் உள்

ளனர். போலும்...” என அவன், தேர்தல் முடிவு வெளியானபோது பலரோடு வாதிட்டிருக்கின்றான். ஒருமுறை அவர் அவனுக்கு ஒரு பேட்டி தந்தார். அதில் அவர் குறிப்பிட்டவை அவனுக்கு நினைவு வந்தன.

“நான் கொம்யூனிஸ்ட்... அவர்கள் கொம்யூனிஸ்ட் (வகுப்புவாதிகள்) ... கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களாக வகுப்புவாதம் பேசியே தமிழ் அரசியல்வாதிகள், தெற்கேயுள்ள தேசியவாதிகளிலிருந்து தமிழ் மக்களைத் தனித்துப் பிரித்துவிட்டார்கள்... அதனால் இரு சமூக மக்களிடையே ஒருவரையொருவர் சந்தேகத்தோடு பார்க்கும் தூர்ப்பாக்கிய நிலையை உருவாக்கிவிட்டார்கள்... நல்லுறவைக் கெடுத்துவிட்டார்கள். அரசியலில் வகுப்புவாதம் தலைதூக்கி விட்டது...” என்று அவர் கவலைப்பட்டார்.

நாகராஜனை இருவரும் ஒரே நேரத்தில் கண்டனர்.

“வாடா, மோனை...” என்றார் சுந்தரலிங்கம்.

நாகராஜன் அவர்கள் முன் சென்று, கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“யூன் 5ஆம் திகதிச் சத்தியாக்கிரகத்தில், நீங்களும் கலந்து கொள்கிறீர்களா?...” என்று, அவன் அவர்களை நோக்கிக் கேட்டான்.

“இல்லை...” என்றார் பருத்தித்துறைப் பிரதிநிதி கந்தையா.

“இன்னும் முடிவுசெய்யவில்லை” என்றார் வவுனியாப் பிரதிநிதி.

“நீங்களேன் கலந்துகொள்ள விரும்பவில்லை?” எனப்பருத்தித்துறைப்பிரதிநிதியை அவன் வினவினான். அவர் வாயைக் கிவறுவதன் மூலம், தர்க்கரீதியான மாறுபட்ட கருத்துக்கள் பிறக்கும் என்பதை அவன் தெரிந்து வைத்திருந்தான்.

“எனக்கு இதில் நம்பிக்கையில்லை” என்றார், கந்தையா: “இன்று இலங்கையில் வாழ்கின்ற சிறுபான்மை மக்களது பிரச்சினைகளைச் சமஷ்டி அமைப்பின் மூலம் தீர்க்க முடியுமென தமிழரசுக் கட்சியினர் நம்புகின்றனர். அதற்கு நான் உடன்பாடல்லன்... பல்லின, பலமொழி மக்கள் வாழும் பிரதேசங்களுக்குச் சமஷ்டி ஆட்சியே ஏற்ற

தெவக் காங்கேசன் துறைப் பிரதிநிதி கூறுகிறார்... அதற்கு உதாரணங்களாக சோவியத் சமவுடைமைக் குடியரசு, யூகோசிலாவியா, செக்கோசிலாவிக்கியா ஆகிய நாடுகளைக் கூறுகிறார். இதில் ஓர் உண்மையை மறந்துவிட்டார். இந்த நாடுகள் யாவும் சோஷலிசப் பொருளாதார நாடுகள். அதுதான் அடிப்படை உண்மை... முதலாளித்துவ பொருளாதார நாடுகளில் சமஷ்டியமைப்பின் மூலம் சிறுபான்மை மக்களது பிரச்சினைகளை ஒருபோதும் தீர்த்துவிட முடியாது "

"அவ்வாறியின் சோஷலிய பொருளாதார அமைப்பில்தான், சமஷ்டி அமைப்பு சிறுபான்மை மக்களது நலனைப் பாதுகாக்கும் என்கிறீர்களா?"

"இரு சமூகப் பாட்டாளி மக்களது நல்லுறவோடு அது அமையவேண்டும் துரதிர்ஸ்டவசமாக இரு சமூக மக்களிடையே நல்லுறவு, நட்பு என்பன இன்று அழிந்து வருகின்றன "

அவ்வேளை வவுனியாப் பிரதிநிதி சுந்தரலிங்கம் குறுக்கிட்டார்:

"1944 ஆம் ஆண்டிலேயே இலங்கையின் இரு சமூகங்களிடையே பிளவு தோன்றத் தொடங்கிவிட்டது. மகாத்மா காந்தியின் சத்தியாக்கிரகத்துக்குப் பின்னர், ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலைகளுக்குப் பின்னர், இலங்கையில் தேசியவாதம் உச்சநிலையில் இருந்தபோது, ஆங்கிலத்தோடு சிங்களமும் அரசகரும மொழியாக இருக்கவேண்டுமென ஒரு பிரேரணையை திரு. ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தன ஆட்சிமன்றத்தில் கொண்டு வந்தார். பின்னர் ஒரு கட்டத்தில் 'தமிழும்' என்ற வார்த்தை பேச்சளவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது அன்று இலங்கையின் இரு சமூகங்களிடையே சந்தேகப்பார்வை படர்ந்தது... அது 1954 இல் உச்சநிலையை அடைந்தது. யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகை தந்த அன்றைய பிரதம மந்திரி சேர். ஜோன் கொத்தலாவலைக்குக் கொக்குவில்லில் மா

பெரும் வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. அந்த வரவேற்பில் மகிழ்ந்த பிரதமர், 'சிங்களமும் தமிழும் இலங்கையின் அரசகரும மொழியாகும். தமிழுக்குச் சம அந்தஸ்து. அதற்காக அரசியல் சட்டம் திருத்தியமைக்கப்படும்' என்கிறார் பத்திரிகைகள் இதனைப் பெரிது படுத்தின. தெற்கில் எம். ஈ. பி. இதனை எதிர்த்து மாபெரும் பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கியது... 24 மணி நேரத்தில் சிங்களம் அரசகரும மொழியாகும் என்றது! வடக்கில் தமிழரசுக்கட்சி... அரசியில் சதுரங்கத்தில் மக்கள்! அதன் விளைச்சல் தான் இன்றைய ஆட்சி... 5 ஆம் திகதி நடக்கப் போகின்ற சத்தியாக்கிரகம் "

நாகராசன் அவர்கள் கூறுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். விடைபெறும்போது இறுதியாகக் கேட்டான்:

"தமிழரசுக் கட்சியினரின் கொள்கைகளை தமிழ்மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டதால் தான், வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள 16 தொகுதிகளில் 10 தொகுதிகளுக்குத் தங்களைத் தெரிந்தெடுத்துள்ளனர் என்கின்றனரே?..."

“அதுதான் சனநாயகத்தின் குறைபாடு...” என்றார் பருத்தித்துறைப் பிரதிநிதி சந்தையா பதினான்கு தொகுதிகளில் போட்டியிட்ட தமிழரசுக் கட்சியினர் 1,42,000 வாக்குகளைப் பெற்றுள்ளனர். அதே வேளை 1.46,000 மக்கள் இவர்களுக்கு எதிராக இத்தொகுதிகளில் வாக்களித்துள்ளனர் தெரியுமா?...”

அவன் சிந்தித்தபடி விடைபெற்றான்.

3

அம்மா கடிதம் எழுதியிருந்தாள்.

அக் கடிதத்தை நாகராசன் தான், எடுத்து வந்து சுரேந்திரனிடம் கொடுத்தான். அவன் அன்று இருந்த மனநிலையில், விடுதியின் கடித ‘போர்டி’ல் மாட்டியிருந்த தனது கடிதத்தைக்கூட எடுக்கத் தவறிவிட்டான்.

‘ஆருடைய கடிதம்... உன் அம்மாவா?’

சுரேந்திரன், கட்டிலில் படுத்திருந்தபடி, கடிதத்தைப் பிரித்தான். இரண்டுபக்கம்

களில் கடிதம் விரிந்தது. மூன்றுநாள் நிகழ்வுகளை கடிதத்தில் எழுதியிருந்தாள் இறுதியில்...

‘உன் அக்காவிற்கு ஓரிடத்தில் கலியாணம் சரிவரும்போல இருக்குது. பொடியன் உனக்குத் தெரிந்தவன் தான். பொன்னம் பல மாஸ்ரின் மகன். முனிசிப்பால்டியில் வேலை செய்யிருன். சீதனம் பெரிசாக ஒன்று மில்லை. எங்களிடம் கொடுக்க என்ன இருக்குது? கொண்ணருக்குத் தன் குடும்பத்தைப் பார்க்கவும் கட்சிக் கூட்டம் என்று செலவழிக்கவும் சம்பளம் காணாது... அவர்கள் கேட்கினம். மாத்துச் சம்பந்தம் செய்யட்டாம். அந்தப் பொடியனுக்கு ஒரு தங்கச்சி இருக்குது. உங்குதான் ரீச்சராக இருக்கிறுவாம். உன்னோடு மாத்துக் கலியாணத்துக்குக் கேட்கினம். ஐயா ‘ஓமெ’ன்டிட்டார். எதுக்கும் நீ உன் பதிவை எழுது.’

சுரேந்திரன், கட்டிலில் நிமிர்ந்து அமர்ந்தான். தலை ‘விண்’ எனக் கணத்தது.

—தொடரும்

உன்வரவை எதிரியும் கூட.....

என் பறவையைக் கண்மர்களா?
பதினாறும் நிறையாத - இளஞாயிறு அவன்
ஒரு நாள்
இளவேனிலின் காலைப்பொழுதில்
கரங்களில் ஏடு தாங்கிப்
பள்ளி நோக்கி
சென்றவன் மாலையாகியும்
வரவில்லை.
ஒளி மங்கி - இரவின்
ஆரம்பத்தில்
என் கண்மணியின்
கடிதம் ஒன்றே
வந்து சேர்ந்தது
பாடசாலை சென்றவன்
பாசறை நோக்கிப்
பயணப்பட்டு விட்டாராம்.
ஓ! என் மகனே!
பசியோடு வரும் உணக்காக
உணவை எடுத்து வைத்துவிட்டேன்.
உன் காலடி யோசையைக்
கேட்பதற்காக
நீ... வரும் பாதையில்

விழித்திருக்கிறேன்
இருள் சூழ்ந்த இரவுப்
பொழுதில் - கதவு
தட்டப்பட்டது.
சிலிர்த்து எழுந்து திறந்தபோது
என்னை நெட்டித்
தள்ளிக்கொண்டு - எதிரி
உள்ளே பாய்ந்தான்.
சின்னம் தான் புரிந்தது
என் மகனே!
உன்வரவை
நான் மட்டுமல்ல
எதிரியும் விரும்புகிறான்
என்பது!

— செல்வி சுகந்தினி குலசேகரம்

அக்னி

● இராஜ தர்மராஜா

நீர்மலமாய் இருக்கும் வானத்தில், சிவப்பு வர்ணம் பரவியதுபோல், இருட்டின் கருமையில் அக் காட்டுப் பிரதேசத்திலும், தீ கொழுந்து விட்டு எரியத் தொடங்கியது. பேய்கள் கூத்தாடுவது போல் சுவலைகள் கூத்தாடின. தீயின் வேகத்தில் அருகில் உள்ள பசந்துளிகள் படபடத்து துடித்தன. குடிசைகள் தாங்கள் தீயினால் அழிவதைப் பொறுக்க மாட்டாதனவாய் 'படபட' என்ற சத்தத்தை உண்டாக்கின.

தீயின் வேகம்... குடிசைகள் அழிந்து கொண்டே வந்தன. தீயை அணைப்பார் யாரும் அற்ற வனாதிரம் தீயை வைத்தவர்கள் அது குடிசைகளை அழிப்பதை ரசித்த படி பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

அந்தப் பகுதியில் அத்துமீறி கட்டிய குடிசைகள்தான் அப் பன்னிரண்டு குடிசைகளும்... அதை ஆக்கியவர்கள்... அப்பகுதி அதிகாரியின் மிரட்டலுக்குப் பணியவில்லை. அதனால் இப்போது குடிசைகள் தீயில் வெந்து சாகின்றன. அதிகாரி பார்த்தபடி நிற்கின்றான். அவன் கண்களில் சந்தோஷத்தின் அறிகுறி. அவனுக்கு அரசாங்கம் எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுத்திருக்கிறது. அதில் அமுங்கி வாழ்பவன்... அக் குடிசைகளுக்குத் தீயை வைத்துவிட்டு ரசித்தபடி நிற்கின்றான்.

“மாத்தையா... இனிப் போவம்... அவங்க இனி இங்கை வரமுடியாது...!” அவனின் சேவகன் அவனை அழைத்தான்.

“ம்...” புன்னகைத்தபடி அவன் ஜீப்பில் ஏறி அமர்ந்தான்... இருட்டின் கணத்தை ஜீப்பின் ஒளி வெள்ளம் பிளக்க... வனாதிர அமைதியை ஜீப்பின் சத்தம் கெடுக்க உறுமிய படி ஜீப் சென்றது...!

நன்றாகக் காய்ந்து வெயிலில் உலர்ந்து போய் இருந்த குடிசைகளைத் தீ நன்றாகவே அணைத்துப் பிடித்துக்கொண்டது. பசித்தவன் உணவைக் கண்டதுபோல் நன்றாகப் பற்றி எரிந்தது! இதை ஆக்கியவர்கள்... அவர்கள் மனம்... அவர்கள் இழப்பதுக்கு இக் குடிசைகள்தான் உண்டு... வாழ்வதற்கும் இக் குடிசைகள் தான்...

தங்கள் குடிசைகள் அதைரவாக எரிவதை உணராது மனத் தனிப்பில் சிறைக்குள் அவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் கவலைகள் கருக்கொண்டு இருந்தன. அத்துடன் வெஞ்சினமும் கூட...

“இருப்பதற்கு நிலமில்லை... மக்களுக்காக மக்களின் சொத்தான நிலங்கள் அதைரவாகக் காடாக இருந்தன... அதில் திருத்திட குடிசை போடுவதற்கு மக்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை... வானத்தில் இருந்து முனைத்துவந்த அரசாங்கத்தில் சட்டமும் இல்லை!”

அவர்கள் மனம் ஆத்திரத்தில் புகைந்து வெந்தது. உறவை நினைத்துக் கலங்கின.

“இந் நேரம் எனது பிள்ளை குட்டிகள் என்ன செய்யுமோ... நான் வெளியில்போய் நாலு பணம் சம்பாதித்து வந்தால்தான் அடுப்பு எரியும்... நான் இல்லாமல் அதுகள்... என்ன செய்யுமோ... படுபாவி... இப்படிக்கொண்டு வந்து அடைத்து விட்டானே...?”

“ம்... கந்தசாமி காடு வெட்டும் பொழுது பாம்பு கடிப்பட்டு இறந்தானே... அவனைப் போல செத்திருந்தாலும் கவலைகள் இருக்காது. ...எல்லாரும் சேர்ந்து உழைத்தோம். பலன்... அரசாங்கம் பிடித்து அடைத்து வைத்திருக்கிறது. ஜனநாயகம்... நாங்கள் வாழ ஆசைப்பட்டோம்... அரசாங்கம் ஜனநாயகம் பேசுகிறது!”

அவர்கள் மனங்களில் எண்ணத் திரைகள். எண்ணங்கள் தான் அவர்களின் நினைவு.

இழப்பதற்கு ஒன்றுமே இல்லை. ஆனால், அடைவதற்கு இவ்வலகமே இருக்கிறது! அடையும் மட்டும் துன்பம், துயரம்... தொல்லைகள்!

நகரத்தில் வாழ்ந்து வாழ்ந்து அலுத்து விட்ட அவர்கள் வாழ்க்கை. இன்று பிழைப்பு. நாளை பிழைப்பு இல்லை... கஞ்சி... பாண்... சில நாள் பட்டினி! வாழும் குடிசைகள் ஓட்டைக் குடிசைகள்... சுகாதாரம்? அது பாடப் புத்தகத்தில் படிக்கவேண்டிய பகுதி... அவர்கள் அன்றாட வாழ்க்கை அவர்களுக்கு சுகாதாரம் தான்!

புதிய ஒளி... எண்ணத்திவலைகள்... ஒன்றாகக் கூடினர். ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் உழைப்பின் சுடுமையும்... வறுமையும் தெரிந்தன.

“நாங்கள் எட்டாம் கட்டையில் போய் காடு வெட்டி வேளாண்மை செய்வதுதான் நல்லது. இங்கே பிழைப்புக்கே வழியில்லை. கப்பல் கம்பனிகள் மூடப்பட்டதால் தொழில் வாய்ப்புகள் குறைந்துவிட்டது. வேளாண்மை செய்து கடைசி ஒரு வாய் கஞ்சி என்றாலும் குடிக்கலாம்.” கந்தசாமி கூற யாவரும் அதைப்பற்றி யோசித்தனர்.

“அவன் சொல்வதிலும் நியாயம் இருக்கிறது! உத்தியோகம் பார்க்கிறவை யெல்லாம் பன்னாட்டில் வயல் எடுத்துச் செய்யவில்லையா?... நாங்களும் ஒரு துண்டு காட்டை வெட்டி செய்தால் என்ன?” வேலுப்பிள்ளையும் கந்தசாமியை ஆதரித்தான்.

“வயல் செய்யலாம்தான்... அதற்கும் முதல் வேண்டாமோ...? காட்டை வெட்டி வயல், செய்ய அரசாங்கம் விட்டிடுமோ? பிடிச்ச அடைச்சால் என்ன செய்யிறது?”

“இஞ்சேர் சும்மா பயந்து பயந்து இருந்தால் ஒண்டும் கிடையாது! பட்டினி கிடந்து சாகத்தான் வேணும்! சில்வா முதலாளி வரக்கை காணி கொண்டு வந்த வனே... எல்லாம் வைபோசா எடுத்தது தானே... அவன் மாணிக்கராசாக்கு வயல் என்ன உரிமைச் சொத்தே... அவங்கள் வெட்டிச் செய்யும் போது ஒண்டுமில்லாத நாங்கள் வெட்டிச் சேனைப் பயிர் செய்தா என்ன? ஒண்டுமில்லாதனங்கள்... போராட ஆயத்தமாக இருக்க வேணும்! போராட்ட மூலம்தான் நாங்கள் வெற்றி பெறலாம்.” கந்தசாமி அவங்களை திருப்பிக் கேட்டான்.

அவர்களிடையே ஒரு புத்தூக்கம் பிறந்தது. ரவுணில் பலரிடமும் பல்லுக்காட்டி... இரண்டுசதம்... ஐந்துசதம் கூலி குறைத்துத் தரும் பெரிய தனக்காரரிடம் வேலைக்கு கஞ்சாமல் ஒரு துண்டு காட்டை வெட்டி... அதிலே குடிசை போட்டு சேனைப் பயிர் உண்டாக்கி சுதந்திரமாக்க வாழலாம் என்ற புத்தூக்கம்!

நிலங்கள் யாருக்கு... மக்களுக்குத் தானே... மக்கள் அரசாங்கம் என்ற நம்பிக்கை அவர்களை காடு வெட்டிச் செய்தது...

பட்டினத்திலிருந்து சில மைல் தூரத்துக்கு அப்பால் உள்ள காட்டில் அவர்கள் குரல் ஒலித்தன. ஒரு வாடி... அதில் சமையல் எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து வாங்கி வந்து சாமான்கள்... பக்கத்தில் ஓடும் சிறு ஓடையில் அவர்களுக்கு வேண்டிய நீர் கிடைத்தது.

பகல் முழுவதும் காட்டை அழிப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டு இயங்கினர். அவர்களது மனைவிமார்கள் சூரைப் பத்தைகளையும், சிறுசிறு செடிகளையும் அழிப்பதில் ஈடுபட்டனர். “பட்டிப் என்ற கோடாலி, காட்டுக் கத்திகளின் மரம் வெட்டும் ஒலி அப்பிராந்தியத்தில் ஒங்கி ஒலித்தன. அதைத் தொடர்ந்து ‘சடார், சடார்’ என மரங்கள் சாய்ந்தன. மனித உழைப்பின் முன் இயற்கை வணங்கியது... வழி விட்டது! பட்சி ஜாலங்களின் ஒலக்குரல்... குரங்குகளின் துள்ளல் பாய்ச்சல்... வெருண்டு கத்தும் அழகை.. இதை எல்லாம் அவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை!

மனிதனுக்கு தேவை வாழ்க்கை! அந்த வாழ்க்கைக்கு இயற்கை தடையாக இருந்தால் அவர்கள் என்ன செய்யமுடியும்? அவர்களின் ஆர்வம் காட்டை அழித்தது. அவர்கள் முன்னே பரந்த நிலம் வாவா என அழைத்தது.

சமண்டலை. இத்தி. அத்தி. காட்டா மணக்கு. பாலை. வீரை எல்லாம் அவர்கள்முன்பலன்றி அலறி வீழ்ந்தன. பெரிய பெரிய மரங்களை இடைஇடையே வெட்டாமல் நிழலுக்கு விட்டனர். அவர்கள் வியர்வைகள் அந்த நிலத்தில் சங்கமம் ஆகியது.

“ஐயோ!” ஒருவனது கூக்குரல்.

“என்ன ? என்ன ?” மற்றவர்களின் பரிதவிப்பு.

“கந்தசாமிக்கு பாம்பு கடித்துவிட்டது!”

எல்லாரும் தம் தம் வேலையை அப்படியே விட்டு விட்டு ஓடிவந்தனர்.

கந்தசாமி காலை இறுக்கிப் பிடித்தபடி குளறினான்.

பாம்பு கடித்து விட்டது... பாம்பு..”

“தூக்குங்கோ. ஏதும் லொறியில் போட்டாகிலும் கொண்டு போவம்.”

“பின்னையான் தம்பியிட்டை கொண்டு போனால் சுகமாக்கிப் போடலாம்...”

கந்தசாமிக்கு வாயால் நுரை கக்கத் தொடங்கியது. பயத்தில் விழுந்து துடித்தான். மரண பயம் அவனை ஆட்கொண்டது.

எல்லாரும் கந்தசாமியைத் தூக்கிக் கொண்டு றேட்டருக்கு வந்தார்கள். நேரமோ அலுப்பான நேரம்... மூன்று மூன்றரைக்கு அந்த றேட்டில் ஒருவாகனமுமேவராது... தப்பித் தவறி ஏதும் வந்தால்தான்!

அவர்கள் துடித்தார்கள்... அவர்களுக்கு புதுவழி காட்டியவன் உயிர் அடங்கிக் கிடக்கின்றான்! அவன் குடும்பம் அவனை நம்பி கிடக்கிறது. அவனோ எல்லாரையும் மறந்து...மறந்து... உடம்பில் நீலம் பரவிக் கொண்டு வந்தது... வாயால் ரத்தம் நுரை நுரையாக வக்தது... கந்தசாமி...கந்தசாமி.. பாழாய்ப் போன இழவுகள் ஒன்றையும் காணவில்லையே...’ அவர்கள் மனம் ஏங்கியது.

இவன் மகாலிங்கத்தின்ரை வாணையும் காணாமே...?

அவனின் இயக்கம் அவனுள் சிறிது... சிறிதாக அடங்கியது!

தூரத்தே ஏதோ வரும் ஒலி... வந்தது லொறி. இவர்கள் அதை நிறுத்தி, அவனைத் தூக்கி இட்டுச் சென்றனர். அனுராதபுரச் சந்தியில் ஒரு ரக்ஸியைப் பிடித்து பிள்ளையான் தம்பியிடம் சென்றனர்.

ஒன்றும் கைகூடவில்லை!

கந்தசாமி தன்னை மறந்து தூங்கினான்.

அவனில் மேல், அவன் மனைவி விழுந்து விழுந்து கதறி அழுதாள். பிள்ளைகள் அப்பா.. அப்பா... எனக் கதறின காட்டை அழிக்கச் சென்றவன் தானே அழிந்துவிட்டான். அவர்களும் அக்காட்சியை காணசகிக்க முடியாது கண்ணீர் விட்டனர்;

அவனின் மரண ஊர்வலம். இவர்களும் மௌனமாய் சென்றார்கள். இறுதிச் சடங்குகள் தீச்சுவாலைகள் கந்தசாமி அவனின் உடல் நெருப்பின் மத்தியில்!

“கந்தசாமி... எங்களுக்கு வழிகாட்டின உனது குடும்பத்தை கை விடோம். வெட்டிற் காட்டில் ஒரு பங்கு நிலம் உனது குடும்பத்

துக்கு! அதில் பயிர்இட்டுக்கொடுப்பது எமது கடன் தீச்சுவாலையின்முன் அவர்கள்தியானித்தார்கள்.

சில நாட்கள் அக்காட்டில் அமைதி நிலவின. வெட்டி வீழ்ந்த மரங்கள் வெயிலில் காய்ந்தன. ஆரைப் பத்தைகள் எல்லாம் கருகி மாய்ந்தன. பட்சிகளின் குரல்கள் எங்கோ வெகுதூரத்தில் கேட்டன.

“பட் பட்” திரும்பவும் காட்டில் உற்சாகம் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. அவர்களின் வேலை தொடர்ந்தது.

வாடியில் கந்தசாமியின் மனைவி சமையலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு மற்றவர்களின் மனைவிமார் உதவி செய்தார்கள்.

காட்டில் மனித உழைப்பின் குரல் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. ரோட்டுக்கு அருகில் காடு. காட்டை சிறிது தாண்டினால் அவர்கள் வெட்டி வீழ்த்திய காட்டுப் பிரதேசம்.

மரங்கள் நன்கு காய்ந்ததும் நெருப்பு வைத்தார்கள். சருகுகள் ‘சடசட என எரிந்தன. புகைமூட்டம் வாளை மறைத்தது. எங்கும் நெருப்பு பரவின. அவர்களது குழந்தைகள் மகிழ்வு கொண்டு துள்ளினார்கள்.. கைதட்டி சிரித்தார்கள் இயற்கை ஓடியது! உழைப்பிற்கு இயற்கை வழிவிட்டது!

இடை இடையே சிறு குடிசைகள் போட்டார்கள். காட்டில் அவர்கட்கு தேவையான கப்புகள் கிடைத்தன. ரவுணில் இருந்து கிடுகுகள் வாங்கி வந்தார்கள். குடிசையும் போட்டு விட்டால் ஒரு மழை பெய்தால் காணும்.. நெல்லைத் தூவி விடலாம்

“இழப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை அடைவதற்கு இவ்வுலகே உண்டு” கந்தசாமி கூறிய வார்த்தைகள் அவர்கள் மனதில் எதிரொலித்தன.

ஜீப்பொன்றின் உறுமி நிற்கும் ஒலி.. இவர்கள் திகைத்துப் போய், ஆவலுடன் வழியைப் பார்த்தார்கள்.

மிடுக்குடன் வந்தவன் இவர்களை துவேசத்துடன் சுட்டெரிப்பது போல் பார்த்தான்.

“யார் உங்களைக் காடு வெட்டச் சொன்னது? இது அரசாங்கக் காணியல்லவா?” என சிங்களத்தில்கேட்டான்.

இவர்கள் மௌனமாக நின்றார்கள். அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் நின்றவர்களும் ஏதோ கத்தினார்கள்.

“எல்லோரும் இன்றே வெளியேறவேண்டும். மீறினால் தண்டிக்கப்படுவீர்கள்” என்றான் அதிகாரி.

“ஐயா! எங்களுக்கு வேறு காணியில்லை தொழிலுமில்லை... பிழைப்பதற்கு இதைத் தவிர வேறு வழியுமில்லை..?” என்றான் வேலுப்பிள்ளை,

“அது எனக்குத் தெரியாது... இது அரசாங்கக் காணி... நீங்கள் வெளியேறவேண்டும்!”

“எத்தனையோபேர் அரசாங்கக் காணியில் வெட்டியிருக்க ஒன்றுமில்லாத நாங்கள் வெட்டினதில் என்ன தபையா...?”

“அதைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது நீங்கள் வெளியேற வேண்டும்...! அல்லது எனக்குச் சட்டத்தைப் பாவிக்கத் தெரியும்!” திரும்பவும் அதிகாரி வலியுறுத்திக் கூறினான்.

அவனோ ஒரு உயர்ந்த அரசாங்க அதிகாரி. அவர்களோ சாதாரண மக்கள். அவர்களுக்கு சட்டத்தைப் பற்றி என்ன அக்கறை! ஒன்று மில்லாதவர்கள். தேர்தல் வந்தால் புள்ளடி போடத் தெரியும். புள்ளடி யாருக்காக வேலை செய்யும் என அறியார்கள். அவனை எதிர்த்தார்கள். அவன் வர்மத்துடன் சென்றான்.

“அரசாங்கம்... அரசாங்கம்...யாற்றை அரசாங்கம்...? இங்கு நாங்கள் தின்னவழி இல்லாமல் சாகிறம்... அவை சட்டம் எழுதுகினம்! காட்டை என்னத்துக்கு வெட்டினாங்கள்? உற்பத்திக்குத் தானே... பிறகு என்ன சட்டம்? உணவுற்பத்தி காணாது காணாது என்று வாய் கிழியக் கத்துறாங்கள். இங்கை காடு வெட்டினால் சட்டம் கொண்டு மிரட்டினார்கள்... மம்... செய்யிறதை செய்யட்டும்... நாங்கள் இதிலேதான் இனி இருக்கிறத!”

அவர்கள் உறுதியுடன் இருந்தார்கள்.

மங்கல் பொழுது... குடிசையில் குப்பி விளக்குகள் மின்னி மின்னி ஆடின. குடிசைகளுக்கு முன்னால்... அவர்கள் உடலலுப்புத் தீர ஆறுதலாக இருந்து கதைத்துக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

பலர் வரும் ஒலி! சருகுகள் மிதிபட்டு சத்தம் இட்டன. சட்டத்தின் பாதுகாவலர்கள் இவர்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடன் அப்பகுதி அதிகாரியும் காணப்பட்டான். அவன் கண்ணில் அற்ப சந்தோஷம்!

“அடோ... நீங்க... காடு... வெட்டி ருது... என்ன...?”

இவர்கள் பேசாமல் இருந்தார்கள். குழந்தைகள் கதி கலங்கிப் போய் நின்றார்கள். மனைவிமார்கள் கலக்கத்துடன் இவர்களைப் பார்த்தனர்.

மக்களை அடக்குவதற்குச் சட்டத்தின் பாதுகாவலரிடம் ஆயுதம் உண்டு. அவர்கள் கைகளில் துப்பாக்கிகள்.

“ஒண்டுகில்லாத உங்கட்கு என்ன காணிடா...”

“ஏன் இருந்தா என்ன...?” யாரோ ஒருவன் திருப்பிக் கேட்டான்.

“கனக்க கதைக்க வேணும்... குடுதான் விழும்...மரியாதையா ஜீப்புக்குநட...ம்ம்..” பாதுகாவலர் உத்தரவிட்டனர்.

அவர்கள் மௌனமாக நின்றார்கள். வலிமையுடன் நிற்கும் சட்டத்தின் பாதுகாவலரை எதிர்க்கக் கூடிய நிலையில் அவர்கள் இல்லை. ஒரு சந்தர்ப்பம் வரும்... அது மட்டும்...

“அடோ நடவுங்கோ...”

அவர்கள் மௌனமாய் நடந்தார்கள். அவர்கள் பின்னே மனைவி... பிள்ளை குட்டிகள்...

அதிகாரி குடிசைகளைப் பார்த்தான். காலால் ஓங்கி நிலத்தில் அறைந்தான்.

ஜீப் வெளிக்கிடும் ஓசை... இவர்கள் பொலிஸ் வானின் உள்... குடிசைகளை ஏக்கத்துடன் பார்த்தார்கள்... “திரும்பி வரும் மட்டும்யார்இதைப்பார்ப்பார்கள்...?” அவர்கள் மனதில் ஓர் உறுதி... திரும்பவும் இங்கே வருவது... அதிகாரி என்ன செய்வான்...?

பொலிஸ் நிலையத்தின் சிறைப் பகுதியில் அவர்கள் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் எல்லார் இதயத்திலும் இருட்டின் கணம். “இழப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை...”

அடைவதற்கு இவ்வுலகே உண்மை... எங்கோ கேட்கும் ஒலி!

“ம்ம்... நாளைக்கு எங்களை நீதிமன்றம் கொண்டு போவார்கள்... நீதி... அது எங்கே இருக்கிறது...” அவங்களும்... அவங்கடை சாக்கடை நீதியும்...” வேலுப்பிள்ளை கத்தினான்.

“என்ன இருபத்தைந்து ரூபா தெண்டம் அடிப்பாங்க...”

“அது வசதியுள்ளவங்களுக்கு... எங்களுக்கு வேறு சட்டம் இருக்கும்...” வேலுப்பிள்ளை வெறுப்புடன் கூறினான்.

“வேலுப்பிள்ளை சும்மா இரு... எங்களை நெடுக அடக்க முடியுமோ... ஒருநாளைக்கு விடத்தானே வேண்டும்... திருமபவும் அங்கேயே போவம்... எங்கடை போராட்டக் குணம் மாறாது... ஒரு நாளைக்கு நாங்கள் எழுச்சியுறுவோம்... எல்லோரும் ஒன்றுசேர்

ந்து இவங்களை திரிப்போம்... அப்பொழுது... இவங்களும்... இவங்கடை சட்டங்களும் பொடிப்பொடியாகும்!” சண்முகம் ஆத்திரத்திடன் கூறினான்.

எல்லாரும் கந்தசாமியை நினைத்துக் கொண்டார்கள். தீச்சுவாலைகள்... உறுதிகள்...

அங்கே காட்டில் குடிசைகள் தீயில் கருகிக் கொண்டு இருந்தன. அவர்கள் உழைப்பு அழிந்து கொண்டிருந்தன. அழித்தவன் அரசாங்க ஜீப்பில் தனது வசதி நிறைந்த இருப்பிடத்திற்கு சென்று கொண்டு இருந்தான். ஆனால்..., அவர்களோ மனம் குமுறி எரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். குடிசைகள் கருகுவது போல், அவர்கள் உள்ளங்கள் கருகினாலும்... எழுச்சியின் வேகத்தை யாரால் தடுக்க முடியும்?

அரசு

புவனி

வீட்டின் தெற்குச் சுவரும் — எல்லைச் சுவரும் ஒன்றாக இருந்தன. வீட்டின் சுவருடன் இணைத்து காம்பவுண்ட் சுவர் நீண்டிருந்தது.

ஆரம்பத்தில் பிரச்சனை எதுவுமேயிருக்கவில்லை.

ஒரு பெருமழையின் பின் சுவர்கள் நன்றாக ஊறி நனைந்து, வெயிலில் காயத் தொடங்கிய போது—

வீட்டுச் சுவரும் காம்பவுண்ட் சுவரும் இணையுமிடத்தில் ஒரு அரசங்கன்று தளிர் இலை நீட்டி தலைகாட்டியது.

அதனை ஒருவரும் பொருட்படுத்தவில்லை.

சிலகாலம் வெளியூர் மாற்றம் கிடைத்துப் போய் வீட்டுத் திரும்பிய போது—

அரசமரம் வளர்ந்து வீட்டின் சுவர்கள் வேரோடி வெடித்திருந்தன. கண்டு இடுக்குகளில் பூச்சி புழுக்கள்... விஷஜந்துக்கள் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன.

எல்லாம்—இந்த அரசால் தான்.

கோடரியுடன் விறகு வெட்டி வந்தான்.

வீட்டைப் பாதுகாக்க மரத்தைத் தறிக்க முதல் வெட்டைப் போட்டான்.

அந்த சப்தத்தில் அரச அதிகாரிகள் ஓடி வந்தார்கள்.

‘அரசு—அரசு மரம். தறிக்கக் கூடாது. சட்டவிரோதம். அரசால் வீடு சிதைந்தால் வீட்டைவிட்டு எழும்ப வேண்டுமேயன்றி அரசுக்கு எதிராக ஆயுதம் தூக்கக்கூடாது. அரசின் எல்லைக்கு அப்பால் ஓடி பாதுகாப்புத் தேடு’

வீட்டை நொருக்கிப் பிளந்து மரம் வளர்ந்தது.

பீராய்தம்

● மலர்மகள்

“இண்டைக்குச் சதாசிவம் சாத்திரியாரைச் சந்திச்சுணன், அதிஸ்ட்டக்காற்று எங்கட பக்கம் விசுதாம். எங்கட வீட்டின் ஒளிபைப் பிரகாசிக்கக் செய்ய ஒரு மகன் வருவானும். அவனோட கூடவே புது வாகனம் ஒண்டும் வருமாம்.”

அவன் சொல்லி முடிக்கு முன்பே, ‘காசு கட்டியாச் சுத்தானே... கார் வரப் போகுதுபோல...’ என்றான் மனைவி தேவி.

“இது ஒன்றை வைச்சே அவர் சொன்னதை யெல்லாம் நம்பலாம். எப்படியும் இந்த மாதம் பதினைந்துக் கிடையில் கார் வரவேணும், வேற என்ன சொன்னவர்?” —மனைவி.

“வாகனச் செல்வாகுடைய பிள்ளையாம். இவனால்தாய், தகப்பனுக்கு நீண்ட ஆயுளாம். பரம்பரையின் பேர் விளங்க வாழ்வானும்”...

“இதுவும் உண்மைதான். எங்கட குடும்பத்திலேயே ஒருத்தருக்கும் தலைப்பிள்ளை... ஆம்பிளைப்பிள்ளையில்லையே?” அவளின் பேச்சிலே ஒருவித நம்பிக்கை உணர்வு மேலிட்டு காணப்பட்டது.

“அங்க பாரும் மாமி வாறா” என்று கூறியபடியே அவன் வளவின் பின் பக்கத்தில் உள்ள தென்னந் தோப்புக்குள் சென்றான். அங்கே கண்டபாட்டுக்குச் சிதறிக் கிடந்த தென்னோலைகளை எடுத்து அடிமட்டைகளை வெட்டிவிட்டு ஓரிடத்தில் அடுக்கினான். பின் தேங்காய்களைக் குவித்தான். இரவு பகல் பாராமல் அவன் வேலைசெய்வதைப் பார்த்து வியக்காதவர் எவருமில்லை.

“தேவி...! தேவி...!” என்றழைத்தபடி முன் விரைந்தபக்கம் வந்தான். பேப்பரில் என்ன புதினம்? அவன் ஒரு புத்தகப் பைத்

தியம். கண்டது எதையும் காசு கொடுத்து வாங்கிவிடுவான்.

“இப்ப வீடுகளில் பொடியள் இருந்தாத்தான் பிரச்சினை. எங்களை யொண்டுஞ் செய்யமாட்டார்கள். ‘செக்கிங்’ பண்ணிற் தெண்டால் வந்து பாத்திட்டுப் போவாங்

7மார்ச்

கள். ஏதும் நோட்டீஸ், புத்தகம் வாங்கி வைச்சிருந்தால் எடுத்துஎரிச்சப்போடுங்கோ. நீங்கள் ஒவ்வொண்டையும் ஒவ்வொரு மூலையில் வைச்சிருப்பீயள். திடீரென வந்திட்டா ஒண்டும் செய்யலாது. நேற்றுத் திருநகர் எண்டால் இண்டைக்கு நாளைக்கு இங்காவ வரப்பாப்பாங்கள்.”

“பாம்பு, பூச்சிக்குப் பயந்து வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டிருக்கலாம். இவங்களிட்டத் தப்பிறதெண்டால் இந்த உலகத்தை விட்

டுப் போக வேணும். இது சரிவாற காரியமே சும்மா விசர்க் கதை கதையாமல் இரு.”

“இந்தப் பூவாவிச் சாறம் உடுத்தக் கூடாதாம். பொடியனும் இதுதான் உடுத்திவங்களாம்.”

“இருக்கிற சாறங்கள் என்ன செய்யிறது?”

“நெருப்பில போட்டு எரிப்பம். உயிர் இருந்தால் இதுகளையெல்லாம் பிறகு தேடலாம்.” அவர்களிடையே நடக்கிற பேச்சுவார்த்தைகள்.

“இப்ப ஏன்? இந்த நேரம் போயி யன்.”

“குறைப்பல்லி சொன்னமாதிரி வெளிக்கிடேக்கிள்ள கதைக்காத. அவங்கள் நம்பி விட்டால்.. நேற்றும் நித்திரை கொண்டிடாங்கள். நான் காசைக் குடுக்க அவங்கள் அங்க நித்திரை கொள்ளுருங்கள். உரியவங்கள் இல்லாட்டில் இந்த வேலைதானே? நெத்திக்கு நேரகண்டால் முதலாளி...ஐயா.. எண்டுவாங்கள். தலை மறைஞ்சால் எல்லாம் போச்சு. முப்பதேக்கருக்கு முப்பது நாளாதண்ணி பாச்சிறுங்கள். இன்னும் முடியேல்ல நான் போய்ப் பாத்துக்கொண்டு வாறன். இப்ப போனால் அவேன்ர தாளங்கள் விளங்கும். நீ டோச்லைற்றையும் மண்வெட்டியையும் எடு.”— அவன் முரட்டுத்தனமாக பேசினான்.

“இதென்ன! இந்த நேரத்தில இப்ப உள்ள பிரச்சனேக்க உனக்கும் ஏதும் அந்தரம் ஆபத்தெண்டாலும் ஒரு ஆம்பிளையில்லாமல் என்ன செய்யிறது? ஒரு போறுப் பில்லாத சீவன். இந்த இரவில் நாங்கள் ரெண்டு பேரும் என்ன செய்யலாம்?”

“நான் போறதும் வாறதுமாய் வந்திடுவன். ஒண்டுக்கும் யோசிக்காத. இப்ப வசுவன். சாப்பிடவுமில்லை... வந்து ரெண்டு பேரும் சாப்பிடுவம். ஒரு மணித்தியாலத்துக்குள்ள வந்திடுவன். பெரிசா யோசிக்காத...”— அவன் இருளில் நடந்தான்.

“கண்டறியாத கமம் விதைக்கிறான். நாலு பேரைப் பிடிச்சுக் காசைச் குடுத்தால் தண்ணிய வெட்டி விடுவாங்கள். அதை விட்டிற்று ரெண்டு பேரைவைச்சு இவளவு

மகன்: நான் வாங்கிவைத்த பெற்றோலை காணவில்லை எங்கே?

தாய்: மடையா நீ சாராயப் போத்தலிலை வாங்கி வைத்தாய். அப்பர் சாராயமென்று குடித்து ஆள் ஆஸ்பத்திரியிலை.

நாளும் மேச்சுக் கட்டிமுன்.” தாயின் புது புறுப்பு அடுத்த அறையிலிருந்து வந்து இவள் காதுகளில் அப்பட்டமாக விழுந்தது.

மணிக்கூட்டுச் சத்தத்திலிருந்து நேரம் பன்னிரண்டு மணியென்பதை அவர்கள் அறிந்து கொண்டார்கள். தாயின் முகத்தினிலே துயர ரேகைகள், நீண்ட பெருமூச்சு சொன்று மனச்சுமைகளினூடாக வெளிப்பட்டக் கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டாள் தேவி. திடீரென்று படபடவென வெடிச் சத்தங்கள் தொடர்ச்சியாகக் கேட்கத் தொடங்கியது. “பிள்ள... இந்த ஒழுங்கையுக்கதான் கேக்குது.”

“இதுக்குள்ள வரமாட்டாங்கள். சந்தியில் நீண்டு மேல்வெடி வைக்கிறங்கள் போல... பாத்தியே அம்மா! இப்ப சத்தத்தைக் காணேல்ல.”

“நீ... படு... பிள்ள பொடியன் தங்கடபாதுகாப்புக்கு வைச்சவங்களாக்கும்”

அரை மணித்தியாலம் கழித்து மீண்டும் அதே சத்தம் கேட்டது. முன்னரிலும் சிறிது வித்தியாசமானதாக இருந்தது.

“ஆரையோ சுருடுங்கள். அண்டைக்குக் கந்தசாமியைச் சுடேக்கிள்ள கேட்ட சத்தம் மாதிரிக் கேக்குது”— என்றான் தேவி.

“நீ பயப்பிடாமல் இரு. முருகன் எங்கள் கைவிடமாட்டார்” எண்டவள் மீண்டும் மீண்டும் கேட்கும் சத்தத்திற்குச் சமாதானம் கூறமுடியாதவளாய் மகளருகில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“நேரமும் ஆறரை ஆச்சு இன்னும் அவரைக் காணேல்ல. நீங்கள் ஒருக்காப் போயிட்டு வாங்கோவன். சுடுதண்ணிப் போத்தல்ல தேத்தண்ணியும் கொண்டு போங்கோ இந்தப் பனியுக்கள்ள எங்க கிடந்து விறைக்கிறாரோ தெரியாது. பாவம்...” என்றபடி மெல்ல எழுந்து தாயின் அருகில் வந்தாள். “நான் கொண்டு போறன் பிள்ள” என்றபடி கையிலே சுடுதண்ணிப் போத்தல் உள்ள பையைத் தூக்கினாள். சீலையின் முன் கொய்யகத்தைத் தூக்கி இடப்பக்கமாக இடுப்பில் செருகிக் கொண்டே நடந்தாள். ஒழுங்கை முடக்கால் திரும்பும்போதே சந்தியில் நின்ற முதிமைமரம் நன்றாகத் தெரிந்தது. பிரதான வீதியில் இருந்து பிரிந்து வருகின்ற சிறுவீதியின் வழியே தொடர்ந்து நடந்தாள். கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் இரண்டு, மூன்று வயோதிபர்கள் நிற்பது தெரிந்தது. சிறுநெழுங்கை ஒன்றினூடாக வந்த சிறுவனொருவன் “ஆரையோ ஆமி சுட்டுப்போட்டாங்களாம் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓடிப்போனான்” விபரம் சொல்ல யாருமில்லை.

“ஆர்... தம்பி” என்றாள் கண்மடல் களைக் கூசிப்பார்த்தபடி.

“வடிவாய்த் தெரியாது ஆரோ... கமத்துக்குப் போன பொடியனும்.”

நெஞ்சு பதைபதைக்க அவள் கமத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள். “முதலாளியைத் தேடியே வாறியள். அவர் இரவே இஞ்ச இருந்து போயிற்றார். அங்க வரயில்லையா?” அங்கு இரவு வேலைசெய்யும் பொடியன் சொல்ல அவளுக்கு ‘பக்’கென்றது. ஒருவேளை “நான் கண்டது இல்லை.. இல்லை ஐயோ... தம்பியவ நான் வாற வழியில ஒருத்தனைச் சுட்டுப் போட்டிருக்கிறார்கள்...”

“இரவு வெடிச்சத்தம் கேட்டதுதான்” என்றவன் அவளுடன் கூட நடக்கத் தொடங்கினான். அந்த இடத்தை அடைந்ததும் “ஐயோ... நா தன் அண்ணைதான்” என்று அவன் அலறியதும், அக்கணமே வெய்யிற் பட்ட புழுவாய்த் துடித்துப் போனான்.

‘குழந்தை பிறக்கும்... வாகனப் பிராய்தம் நிறைய உண்டு என்ற வார்த்தையை மெய்ப்பிப்பது போல—

வாகனத்தில் வந்தவர்கள் அவனைச் சுட்டுக் கொல்ல, அவன் உடலை கொண்டு போக இன்னொரு வாகனம் வந்துகொண்டிருந்தது.

சிறுவர்கள் காற்றாடி விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு சிறுவனின் காற்றாடிக்கு வால் போதவில்லை. உடனே அந்தச் சிறுவன் தன்னுடைய கோவணத்தைக் கிழித்து, அந்தக் காற்றாடிக்கு வால் கட்டிப் பறக்கவிட்டான்.

காற்றாடி உயரப் பறந்து கொண்டிருக்கையில் அருகில் இருந்த கோவில் கோபுரத்தின் உச்சியில் உள்ள தங்கக் கலசத்தில் அந்தக் கோவணம் சுற்றிக் கொண்டது. உடனே அந்தச் சிறுவன் அருகிலிருந்த தன் தோழர்களிடம் “அதோ, என் கோவணம் தங்கக் கலசத்தின் மேல் சுற்றிக் கொண்டது பாருங்கள்!”—என்று பெருமையாகக் கூறினான்.

அதைப் பார்த்த கவிஞர் அதற்கு ஒரு உவமை கூறினார்.

சொந்தமாக நூல்கள் எழுதவகையறியாத சிலர் வேண்டாதவற்றை மொழிபெயர்த்தும், பழமையான நூல்களான தொல்காப்பியம், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம் போன்ற பெரிய நூல்களில் ‘பதிப்பாசிரியர்’ என்ற முத்திரை போட்டு வருகிறார்கள் அல்லவா? அதற்குத்தான் ‘என் கோவணம் தங்கக் கலசத்தின் மேல்!’ என்று கூறுவதும்,

—பாவேந்தர் பாரதிதாசன் அறுகவை வீருந்து நூலில் முல்லை முத்தையா

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் கலை இலக்கியத்தின் பங்களிப்பு
பற்றிய மதிப்பீடு என்ன?

கவிஞர் இன்குலாப்

சமூக மாற்றம் எழுத்துக்களால் மட்டும் நடைபெறுவதில்லை. எழுத்துக்கள் இல்லாமலும் நடைபெறுவதில்லை. பண்பாட்டு அமைப்பு இல்லாதது' மந்தபுத்தி கொண்ட பட்டையாக இருக்கும்' என்று மாவோ கூறினார். வெறும் பண்பாட்டு அமைப்பை மட்டுமே கொண்டிருக்கும் ஓர் இயக்கம் சத்தம் போடுவதாக இருக்கும்.

வால்டேர், ரூலோ எழுதினார்.—பிரஞ்சப் புரட்சி நடைபெற்றது. கார்க்கி எழுதினார்.—ரூஷ்யப் புரட்சி, நடைபெற்றது என்று கூறுவதெல்லாம் எழுத்துக்கள் மட்டுமே புரட்சியைத் தூண்டுகின்றன என்ற கனவை வளர்க்கவே உதவும். உண்மை என்ன வெனில் புரட்சிக்கான சூழல் அங்கெல்லாம் இருந்தது. இவர்கள், எழுத்துக்களால் உத்வேகப்படுத்தினார்கள். இவர்கள் இல்லாமலும் அந்தப் புரட்சிகள் நடைபெற்றிருக்கக் கூடும்.

புரட்சியை முன்னெடுத்துச் சென்றவர்கள் மாபெரும் கலைஞர்களாயிருந்தனர். லெனின் கலை, இலக்கியம் என்று எதையும் எழுதவில்லைத்தான். ஆனால் உண்மை கடர்விடும் அவர் எழுத்துக்கள் எந்தக் கலைப் படைப்புக்கும் குறைவானவையல்ல. மாவோ, ஹோசியின், சேசுவாரா போன்றோர் துப்பாக்கியோடு பேனாவும் நடந்தார்கள்.

தமிழ்நாடு விடுதலைப் போராட்டத்தில் இலக்கியம் பாரதூரமான பங்கு வகிக்கிறது. வெறும் தேசியவாதமாக குறுக இருந்த தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தைச் சோசலிஸ்த் தமிழீழப் போராட்டமாக மாற்றியமைக்கும் சிந்தனையை வளர்த்ததில் நமது இலக்கியவாதிகள் மாபெரும் பங்கு வகிக்கிறார்கள்.

கவிஞர் வைரமுத்து

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் கலைக்கும், வாழ்க்கைக்குமிடையே இருந்த தடித்த சுவரைத் தகர்த்திருக்கிறது என்பது மட்டும் கலைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் ஒரு புதிய பரிணாமத்தை வழங்கியிருக்கிறது.

வேறெந்த விடுதலைப் போராட்டத்திற்கும் இல்லாத அளவிற்குத் தமிழ்நாடு விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஒரு சிறப்புண்டு.

இதில் போராளிகளே படைப்பாளிகளாகவும், படைப்பாளிகளே போராளிகளாகவும் திகழ்கிறார்கள். ஆனால், தமிழ்நாடு விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு இதுவரையிலான கலை இலக்கியம் அனுதாபம் தேடுவதற்காகவே அதிகம் பாடுபட்டிருக்கிறது.

தங்களுக்கு நேர்ந்த அவலங்களைப் பற்றி அதிகம் அழுது தங்கள் பாவிருக்கும் அவலங்களுக்கு நியாயம் தேடுவதே அதன் வேலையாகிவிட்டது.

ஆயுதத்தைவிட பேனோதான் பெரிது என்கிறார்கள்... அதை நடைமுறைப்படுத்துவதே நான்கு தேவை... இதனால் இனமொழி வரலாறு மட்டுமல்ல கலை இலக்கிய வரலாறும் மேம்படவிருக்கிறது.

கவிஞர் மு. மேத்தா

சதந்திர நெருப்பு தேசத்தில் எரிவதற்கு முன்பாகவே அதைத் தேகத்தில் எரியவைக்கும் அரிய பணியையே கலை இலக்கியம் ஆற்றுகிறது.

இலக்கியமும், கலையும் இல்லாமல் போராட்டம் தொடங்கலாம். ஆனால் தொடங்கிய போராட்டம் தொடர்வதற்குக் கலையும் இலக்கியமும் துணைசெய்கின்றன.

நன்றி : பெரங்கும் சமீபமுது

நானே வரும் திருநாள்

● ச. முருகானந்தன்

“அத்தான் உங்களுக்கொரு ‘சேட்’ வாங்குங்க... இருக்கிற சேட்டுக்களெல்லாம் பழசாகிப் போச்சு...” எனது அன்பு மனைவி சந்திரகாந்தா கட்டளையிடுவது போலக் கூறினாள். மனைவி என்மீது காட்டும் அக்கறை மனதை நிறைத்தாலும், “அதுக்கென்ன இப்ப அவசரம்? இருக்கிற சேட்டுக்களைக் கிழிகிற வரை போடுவன்” என்று சொன்னேன்.

“பெரிய கஞ்சப் பிரபு! ஒரு டாக்குத்தர் என்று சொல்லிக்கொள்ள உங்களுக்கு வெட்கமில்லை... ஊருலகத்திலே உத்தியோகம் பார்க்காதவனெல்லாம் விதம் விதமாய் உடுப்புப் போடுகிறான்...” செல்லமாக எரிந்து விழுந்தாள் காந்தா.

“அதையெல்லாம் நீயேன் பார்க்கிறாய்? நான் சிண்டியதும் அவளுக்குக் கோபம் மூக்கின்மேல் வந்து விட்டது. “படிக்கிற காலத்தில் நாளொரு உடுப்புப் போட்டு ஸ்டைல் பண்ணித் திரிஞ்சிட்டு இப்பமட்டும் பெரிய இது!... அப்ப மட்டும் பெட்டையள் பார்க்க வேணும் என்கிற எண்ணம்”

“இப்ப மட்டும் பார்க்காமல் விடுகிறாள்?” மேலும் அவளைச் சிண்டி விளையாடினேன்.

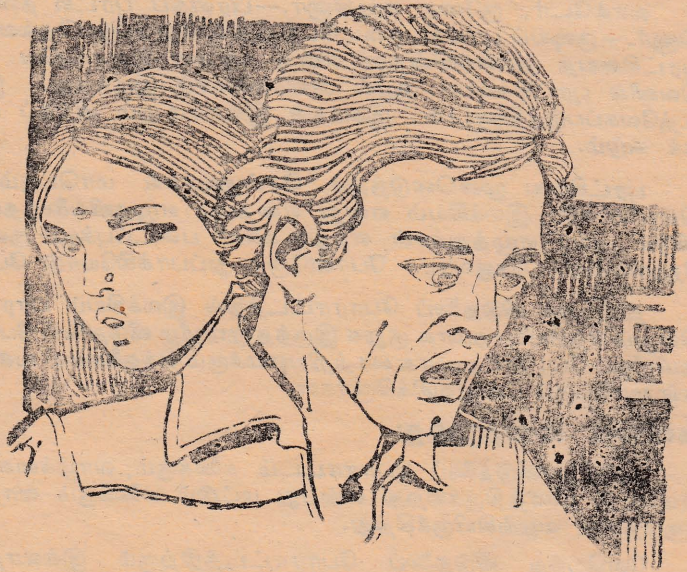
“பெரிய எண்ணம் தான்...! ஒரு பிள்ளைக்கு அப்பாவாகி — அதுவும் பெண்ணைப் பெற்ற பின்னும் பெரிய மன்மதன் என்கிற நினைப்பு — இன்னும் கொஞ்ச நாளையிலே மீசையும் நரைக்கப் போகுது... ஆசை மட்டும் குறையிறதாக இல்லை...” காந்தாவும் லேசுப்பட்டவளல்ல.

தொடர்ந்தும் இவளோடு வாயைக் கொடுத்தால் மூக்குடைபட வேண்டியது தான் என்ற ஞானோதயம் ஏற்படவே அந்த உரையாடலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தேன்.

இவளது ஆசைப்படி சேட் ஒன்று வாங்கலாம் தான். ஆனால் இப்போது அதற்கு

அவசியமில்லை. இருக்கின்ற சேட்டுக்கள் தாராளம்; மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர் தான் இரண்டு சோடி உடுப்புகள் வாங்கினேன். இன்னும் சிலகாலம் இழுத்தடிக்கலாம். ஆனால் இவள் விடமாட்டாள் பிடிவாதக்காரி.

சின்ன வயதிலிருந்தே நான் கொஞ்சம் இறுக்கம். அநாவசியமாகச் செலவளிக்க மாட்டேன். ஆனால் அவசிய தேவைகளுக்குச் செலவிடப் பின் நிற்பவனும்ல்ல. கூடவே எனக்குப் பொறுப்புகளும் இருந்தன. கம்பலில் இருக்கும் கடைசித் தம்பி, மேகலையின்

கலியாணம் இதற்கெல்லாம் பணம் வேண்டும். எனது உதவி இல்லாமல் அவர்களால் சரிக்கட்ட முடியாது எனவே மாதாமாதம் மிச்சம் பிடித்து உதவிடவேண்டும். சாந்தா அதற்கு மறுப்புச் சொல்பவளல்ல. இங்கிதம் தெரிந்தவள்.

காந்தாவுக்கு ‘ஷோ’வான வாழ்வில் விருப்பம். அவளது விருப்பப்படியே டி. வி.— டெக், ஃப்ரிஜ், செற்றி எல்லாம் வாங்கினேன். உடுப்புகளிலும் குறை வைக்கவில்லை. காஷ்மீர் முதல் காஞ்சிபுரம் வரை, ஷிபோன் முதல் அமரிக்கன் ஜோஜெட் வரை அலமாரியில் தூங்கி வழிந்தன. கார் ஒன்று வாங்கவேண்டும் என்பது சாந்தாவின் அண்மைக் கால விண்ணப்பம். சரி என்று தலை

யாட்டிவிட்டேனே ஒளிய வாங்கிட வழியில்லை. சேமிப்பு அதிகமில்லை; லோன் எடுத்தால் சம்பளத்தில் அதிகம் பிடித்துக் கொள்வார்கள். அப்புறம் சிரமம். இதனால் கொஞ்சம் அதிகம் சேமிக்க ஆரம்பித்திருந்தேன். சிக்கனம் எல்லாம் எனது விவகாரங்களில் தான். மற்றும்படி சேட் வாங்குவதில் எனக்கு மட்டும் விருப்பமில்லையா என்ன?

ஒருவர்: கொஞ்சநாளைக்கு முந்தி வெள்ளம் போட்டது எனக்கு வாச்சுப்போச்சு.

மற்றுவர்: ஏனெண்ணை?

ஒருவர்: வெள்ளத்தில் ஒரு வீடே மீதந்து வந்தது. அதை நான் சொந்தமாக்கி விட்டன்.

— ச. நரேந்திரன்

நானைக்கு 25ம் திகதி சம்பளநாள். நானை வரும் திருநாளை மனதிற் கொண்டு தான் காந்தா சேட் வாங்கும்படி கூறினாள். அதற்குப் பணம் ஒதுக்க முடியுமா என்பது தான் இப்போதைய பிரச்சனை.

நான் யோசனையுள் ஆழ்ந்திருந்தபோது 'சாப்பிடுவம் வாங்கோஅத்தான்...' என்று காந்தா அழைத்தாள். சாப்பிடும் போது மறுபடியும், 'மறக்காமல் நானைக்கு ஷேட் வாங்குங்கோ...' என்று ஞாபகமூட்டினாள்.

மறுநாள் சம்பளம் எடுத்தாலும் அதிகம் மிஞ்சவில்லை. கடைக்கணக்கே எக்கச்சக்கம்! சேட் வாங்கும் எண்ணத்தைக் கைவிட வேண்டியதாகிவிட்டது.

காந்தா இவ்வளவு கோரிப்பாள் என்று அப்போது நான் எண்ணவில்லை. குளித்து, பொட்டிட்டு, பளிச் என்ற புன்னகையுடன் வாசலில் நின்று வரவேற்ற காந்தா கேட்ட முதல் கேள்வி: 'சேட் எங்கே அத்தான்?' என்பதுதான்.

நான் மெளனம் சாதித்தேன்.

'சேட் வாங்கேல்லையே?' மறுபடியும் கேட்டாள் காந்தா. 'இல்லை' என்பது போல் தலையசைத்தேன். அவளுக்கு மூக்கின் மேல் வகாபம் வந்துவிட்டது. ஆசையாக வாங்கி நேத 'கேக்'கைக்கூட தொட மறுத்து விட்டாள்.

அரசாங்க உத்தியோகத்தவர்களைப் பொறுத்தவரையில் சம்பளநாள் ஒரு திரு

நாள்தான். பழைய கைமாத்துக் கடன்களைச் செலுத்துதல், கடைக்கணக்கை செலுத்துதல், புதிய பொருட்கள் வாங்குதல் இப்படி தொடங்கும் குதூகலம் இரவு வரை நீடிக்கும். காந்தா அதிகம் பிசு பண்ணாமல் ஒத்துழைக்கின்ற நாளும் இதுதான். எனவே இந்தத் திருநாளை வெகு ஆவலோடு மாதமாதம் எதிர்கொள்வது எனது வழக்கம்.

சந்தனப் பூச்சிலே வடித்தாற் போன்ற ஆப்பிள் கன்னம்; சந்திரனை மிஞ்சும் காந்தக் கண்கள்; சற்றே சாய்ந்த தலைக்குனிவில் எடுப்பாய் தெரியும் நாசி. இந்திரலோகப் பெண்ணோ இவள் என்று எண்ணிட வைக்கும் இயற்கைக் கருங்குழல் கூந்தல், தலையிலிருக்கும் ஒற்றை ரோஜாவுடன் போட்டியிடும் சிவந்த உதடுகள் இப்படியே என் மனைவியை வர்ணித்துக் கொண்டு போகலாம். காதலித்த காலத்திலும் சரி, இப்பவும் சரி எனது வர்ணனைகளை ரசிப்பது போலக் காட்டிக் கொள்ளாமல் ரசித்து மனதில் மகிழ்வது அவளது இயல்பான குணம்.

இன்றும் அவளைச் சமாதானப் படுத்தும் எண்ணத்துடன் ஆரம்பித்தேன். 'என்ற குஞ்சு இன்றைக்குத் தேவதை போல இருக்கிறு'

'அப்ப இவ்வளவு நாளும்-?' ஆரம்பமே எதிர்வாதம்!

நான் அசடு வழியப் புன்னகைத்தேன்,

அவள் உள்ளே சென்று தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு வந்தாள். தேநீரைப் பருகிய படியே, “சுவையான தேத்தண்ணி என்ற பவுணினர் கைபட்டால் எதுவுமே ருசியாகி விடும்” மன்மத பாணத்தை ஆரம்பித்தேன்.

விட்ட பாணம் என்னையே மீண்டும் வந்து தாக்கியது. “சொல்லிப் போட்டன்... என்னோட செல்லம் சிந்த வேண்டாம்... சேட் வாங்கின பிறகுதான் எல்லாம்” காந்தா கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டாள்.

மீண்டும் எனக்கு அசடு வழிந்தது.

அவள் சமையலறைக்குப் போனால். குட்டி போட்ட பூனைபோல் பின் தொடர்ந்தேன். “சொல்லிப் போட்டன். வீணை என்னோட தனகாதையுங்கோ.”

இப்பொழுது எனக்கு உண்மையிலேயே கோபம் வந்தது. ரோஷமும் வந்தது. ஆண் பிள்ளை அல்லவா? இந்தப் பீத்தல் பொம்

சரணடைந்து விடுவாள். ஆனால் அந்தவழி எனக்குப் பிடித்தமில்லை. இன்னொரு வழி பலாத்காரம்! இந்த முறையும் எனக்குப் பழக்கமானதல்ல.

கெஞ்சினால் மிஞ்சுகிறான்; மிஞ்சினால் கெஞ்சுவாளோ? யுத்தியைக் கையாண்டேன்.

மிஞ்சினேன்; கெஞ்சி வரவுமில்லை. கொஞ்ச வரவுமில்லை. ஏமாற்றம் தான். சாப்பாடு, ரீ. வி. பால் - வழமையான தொடர்கதைகள் தொடர்ந்தாலும் ஊடல் கூடலுக்கு வழி வகுப்பதாயில்லை.

மௌனத் திரை தொடர்ந்தது.

இன்று எப்படியும் அவளைச் சரணடைய வைக்கவேண்டும். சல்லாபம் இல்லாமல் தோல்வியடையவும் கூடாது. அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தாமலும் அடியணியாமலும் வெற்றிகொள்ள வேண்டும். வழி?

சீங்களவரின் முதல்வன் விஜயனுக்கு தென்னிந்திய ராஜகுமாரியை மனைவியாகக் கொண்டவர முடியுமென்றால், அவனது 700 தோழர்களுக்கு தமிழ் பெண்களையே மணமுடிக்க முடியுமென்றால், கண்டியின் கடைசி மன்னனாக ஒரு தமிழருக்கு முடிசூட்ட முடியுமென்றால், அந்தத் தமிழ் மன்னின் ராஜகுமாரிகள் வணங்குவதற்காகப் பெளத்த ஸ்தலத்திற்கு பக்கத்திலேயே ஒரு இந்துக்கோயில் கூட கட்டப்பட முடியுமானால் ஏன் நாம இன்று தமிழருடன் சகோதரர்களாக வாழமுடியாது—

— விஜயகுமாரரணதுங்கா.

பிளையிடம் மண்டியிடுவதா? மனதிற்குள் எண்ணினேன். எனினும் மறுகணமே மயக்கும் அழகின் மன்மத பாணத்தில் தலைகுப்பற விழுந்தேன்.

இடியப்பத்திற்குச் சொதியே வைக்கப் போறீங்க... கனக்க வெண்காயம் போடுங்கோ... தேங்காய் துருவித் தரட்டே செல்லம்...” மறுபடியும் குழைந்தேன். மனதில் எழுந்த தீப்பொறி ஜுவாலை விட்டு உடலையும் பற்றிக் கொண்டதால் உஷ்ண மூச்சுகள் பெருமூச்சுகளாய்க் கொதித்தன.

“அத்தான் கடைசியாகச் சொல்லுறன். போய் உங்கட வேலையைப் பாருங்கோ... ரோஷமுள்ள ஆம்பிளை எண்டால் சேட் வாங்கின பிறகு செல்லம் சிந்த வாங்கோ... ஓம். சொல்லிப் போட்டன் சொன்னால் சொன்னது தான்...”

பிடிவாதக்காரி, இளகுவதாயில்லை போய் கட்டிலில் கண்ணை மூடி குப்பறப் படுத்தால்

யுத்திகள் சித்தியளிக்காத நிலையில் அடுத்து என்ன செய்வது என்று புரியாத நிலையில் பார்வையால் பழங்கதை பேசினேன் விழிகள் தழுவுவதைச் சாதுரியமாகத் தவிர்த்துக் கொண்டாள்.

படுக்கை விரித்தாகி விட்டது. பஞ்சு மெத்தையில் பக்கத்தே இரு தலையணைகள். பச்சை விளக்கு ஏற்றியாகி விட்டது. இன்னமும் பச்சைக்கொடி இல்லை.

அருகருகே படுத்தாகி விட்டது. கண்ணை மூடிப் பார்த்தேன். கட்டுப்பாடாய் விலகியே இருந்தாள். கதையிலும் சரணடையவில்லை. விழித்துப் பார்த்தேன். விலகியே படுத்திருந்தாள்.

கூந்தல் ஷாம்பூவும், கோயா சுகந்தமும் திக்குமுக்காட வைத்தன. அரை அடி நகர்ந்தால் போதும். காந்தாணின் தளிர் மேனி என் கைக்குள் சிக்கிவிடும். எல்லாக் கோபத்தையும் மறந்து என் அணைப்புக்கு

ஈடு கொடுத்து இதமான உஷ்ணமூச்சை முகத்தின் மீது படரவிட்டு, 'அத்தான் அத்தான்' என்று கிசுகிசுப்படன் கொஞ்சி எனது ஆசைகளுக்கு எல்லாம் ஈடு கொடுப்பான். அரை அடி நகர்ந்து அணைத்தால் போதும். சொர்க்கம் காலடிக்குள் வந்து விடும். எமது பிணக்கும் ஒரே விஷயத்தில் அறுந்துவிடும். ஆனால் நானும் வீம்பாகவே இருந்தேன்.

என்ன வார்த்தை சொல்லி விட்டாள்! 'ரோஷம் உள்ள ஆம்பிளையால...'

ஓ... எனக்கு ரோஷமில்லையா?...

நேரம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நடுநிசியில் நிசப்தம்! ஜன்னலுடே பாய்ந்து வரும் பால்நிலாவும் தென்றல் காற்றும் படுக்கையை முள்ளாக்கின.

அறுசுவை உணவு அருகிருந்தும் உண்ண முடியாத பிடிவாதத்தில் பட்டினியில் வாடும் நிலை.

எனக்கு மட்டுமா? - அவளுக்கும் தான். அது நன்றாகவே தெரிந்தது. அவளும் தூங்கவில்லை.

நண்பர்: எங்கே உனது நண்பர்?

மற்றவர்: அவன் கன்னிவெடியில் சிக்கி ஆஸ்பத்திரியிலே

நண்பர்: என்ன எப்ப நடந்தது?

மற்றவர்: பயப்படாதையும் அவன் ஒரு கன்னியை பார்த்து கண்ணடித்தான். அவள் செருப்பாலை கன்னத்திலே விட்ட அடியிலே முகம் வெடித்து ஆஸ்பத்திரியிலே.

அவள் 'கொல்' என்று சிரித்தாள் கொல்லுகின்ற சிரிப்பு; மனதைக் கொல்லுகின்ற சிரிப்பு!

''வாங்க அத்தான்... பகிடியை விட்டுட்டு...''

தென்கைத் தழிழ் சஞ்சிகைகள் பலத்த மாற்றங்களைத் தம்மிடையே ஏற்படுத்தி வருகின்றன. பலதரப்பு வாசகர்களையும் தம்பால் ஈர்க்க முயன்று வருகின்றன. குழுதம் பத்திரிகை 'பிரபஞ்சன்' என்னும் எழுத்தாளரை தன் ஆசிரியர் குழுவில் சேர்த்துள்ளது இவர் முன்னர் 'தாமரை' இதழில் பல முற்போக்குக் கதைகளை எழுதிவந்தவர்.

யாருக்கு வெற்றி? யாருக்குத் தோல்வி? —புரியாத குழப்பநிலை. எனினும் அணைக்கவில்லை.

சாமக்கோழி கூவியது.

எழுந்தேன்; லைற் போட்டேன்; சேட் அணிந்தேன். சிலிப்பரை மாட்டினேன் — கடைக்கண்ணால் நோட்டம் விட்டபடியே தான்!

கழுத்துத் திருப்பி கேள்விக்குறியோடு பார்த்தாள். மௌனமாய் வாசற்புறம் நோக்கி நடந்தேன்.

''எங்கே போறீங்க...''

''கடைக்கு''

''சேட்... வாங்க...''

நான் அசையவில்லை. வெற்றிப் பெருமிதமோ?

''வாங்க அத்தான்...'' மீண்டும் கொஞ்சலான அழைப்பு.

நான் இப்போ பிகு பண்ணுகிறேனோ? இனியும் தாமதித்தால் 'போங்க' என்று விடுவாளோ?

கட்டிலுக்கு வந்தேன்; அருகே படுத்தேன் கால் அடி நகர்ந்தேன், அவளும் நகர்ந்தாள். இடைவெளி இல்லை.

இன்னும் சொல்லவா?

யாருக்கு வெற்றி? யாருக்கு தோல்வி?

பிரம்மா பிறப்புப் பதிவேட்டைத்திறந்து புதிதாக எழுத ஆரம்பித்தார்.

சிறைப்பட்ட சின்னஞ்சிறு தீவு சுதந்திர சூரியனைத் தரிசிக்கிறது

கயிற்றி தீவு,

மேற்கிந்திய தீவுகளில் ஒன்று, கரீபியன் கடலில் கிடைவரிசையாகக் கிடக்கும் தீவுகளில் ஒன்று.

உல்லாசப் பயணத்துக்கும், வாழை, அன்னசி, புகையிலைக்கும் பேர்போன தீவு.

உல்லாசத்தை வெளிக்காட்டிக்கொண்டிருந்த அந்தத் தீவின் உள்ளக் குமுறலை... உண்மை நிலைமையை எப்படி உலகறியாமலிருந்தது?...

சொந்த நாட்டு மக்களே... அதிகார வர்க்கத்தின்... சர்வாதிகாரத்தின் கையில் கொத்தடிமைகளாக நலிவுற்றுக்கொண்டிருக்கும் கொடுமை. காற்றுச் சுமந்துவரும் அந்தச் சோகத்தை ஐ. நா. சபை அறியவில்லையா?... அதுவும் உள்நாட்டு அரசியலாக அரங்கில் வர்ணிக்கப்பட்டதா?...

எந்த உலக அரங்காலும் அந்தத் தீவில் சுதந்திரக் காற்றைப் புகவிட முடியவில்லை.

கொடுமை, கொடூரம், அநீதி, அக்கிரமம்.

மக்கள் உழன்றார்கள்... அழுந்தினார்கள்... அரற்றினார்கள்... காற்றே சோகமாகி தம்பித்ததா?

இனியும் பொறுப்பதற்கில்லை.

மக்கள் திரண்டனர். மாணவர்கள் பொங்கி எழுந்தார்கள். புரட்சி வெடித்தது.

உலக நேசநாடுகளால் விடுவிக்கப்படாத — விடுவிக்க முடியாத — அந்தத் தீவினைத்தன் பல்லாயிரக் கணக்கான கைகளால் பற்றியிருந்த ஒக்டோபரின் சர்வாதிகாரக் கரங்களை மாணவர் கைகள் சேர்ந்து நொருக்கின. அடிமை விலங்குகள் பொடிப்பொடியாயின முப்பதாண்டுகளின் காரிருள் அகற்றது.

1985-11-28ஆம் திகதி வியாழக்கிழமை அதிகாலை சுதந்திர சூரியனை அந்தத் தீவு தரிசித்தது.

ஆம். மூன்றே மூன்று மாதங்களின் முன் நடந்த இந்த வரலாற்றுச் சம்பவம் —

உலகில் எங்கெங்கே கறுப்புப் போர்வைகள் மக்கள் மேல் விழுகின்றனவோ... எங்கே மக்களின் அழுகுரல்கள் தேசிய மொழியாகப் பிரகடனப் படுத்தப் படுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் சுயிற்றித் தீவு மாணவர்களின் வீரப்போராட்டம், யுத்தப் பிரகடனமாக மாறிவிடும்.

1957ஆம் ஆண்டு சுயிற்றித் தீவுக்கு டாக்டர் லீபிராங்கேஸ் டுவாலியர் என்னும் கொடுங்கோலன் ஜனாதி தியானதுடன் மட்டுமல்லாது, தன்னை 'ஆயுட்கால ஜனாதிபதி' யாகவும் பிரகடனப்படுத்திக்கொண்டான், தனக்குப் பாதுகாப்பாகவும், தனது வெறியாட்டத்துக்குத் துணையாகவும் 'டான்ட் டோன்ஸ்' என்னும் இரகசியப் பொலீஸ் படையை உருவாக்கிக்கொண்டான். இப்படையில் இருந்தவர்கள் அனைவரும் — ரத்த வெறிகொண்ட, கொடூர மனம்கொண்ட விலங்குகளே.

ஆட்சிக்கு எதிராக முணுமுணுத்தால்... அலுப்பில் ஏதாவது மனம் சலித்தால் போதும் — அவனின் குடும்பம் அன்றே தெருவில் இழுத்துப் போட்டு பகிரங்கமாக வெட்டிக் கொலை செய்யப்படும். எதிர்த்தவன் சிரசு நடுச்சந்தியில் மூங்கில் நுனியில் குத்தி நிறுத்தப்படும் மனைவி பிள்ளை... குழந்தைகள் என்ற வேறுபாடே கிடையாது. இவ்வளவுக்கும் இவர்கள் சொந்த நாட்டு மக்கள். குடிமக்கள். ஆனால் சர்வாதிகாரியைப் பொறுத்தவரை —

கொத்தடிமைகள். ஜனாதிபதியின் சுக வாழ்வுக்காக உழைத்து உழைத்து ஓடாகிப் போகவேண்டிய போக்கிடமற்றவர்கள்.

1971ஆம் ஆண்டில் 'ஹாட் அட்டாக்' வந்து இவர் இறந்துபோக இவரின் மகன் பத்தொன்பது வயது டுவாலியர் ஆட்சிக்கு வந்து உல்லாசமாக வாழத் தொடங்கினார். எங்கும் வறுமை தாண்டவொடியது.

அறுபது லட்சம் மக்களைக் கொண்ட சுயிற்றித் தீவில் 80% மக்களின் சராசரி வருமானம் 12 டாலர். 20 லட்சம் பேருக்கு வேலையில்லை. இந்த நிலையில் 1980-ல் மிச்சேல் பெனெட் என்ற பெண்ணை மணம்

செய்ய 30 லட்சம் டாலர் செலவு செய்தார். இவரைவிட மனைவியாக வாய்த்தவள் மிக சொகுசுக்காரி. பழைய பிரான்சிய மன்னர் 14ஆவது லூயி மன்னனும், மேரி அந்தோய் ஷேட்டும் கெட்டார்கள். போங்கள்.

பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்த மாணவர்கள் போன நவம்பர் 28-ல் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம் நடத்தினர். ரகசியப் பொலிஸ்படை சுட்டுத்தள்ளியது. மக்களும் சேர்ந்தனர், ஊர்வலம் பெரிதாகியது. இராணுவம் வலுவிழந்தது. கையிலகப்பட்ட பொலிஸ்காரர்களை அங்கமங்கமாகப் பிய்த்து

எறிந்தனர். பழைய டுவாலியரின் கல்லறையைக் கூடத் தோண்டி எடுத்து காலால் மிதித்தனர். இளம் டுவாலியர் குடும்பம் ஹெலிக்கொப்டரில் தப்பி ஓடியது.

மக்கள் பங்குபற்றும் போராட்டமே இறுதியில் வெற்றி பெறும். மாணவ சக்தி மகத்தானது. ஹெலிக்கொப்டர்கள் குண்டு வீச மட்டுமல்ல, தப்பியோடத்தான் சர்வாதிகாரிகளுக்கு உதவும் — என்பன போன்ற உண்மைகள் இப்போராட்டத்தால் உயிர் பெற்றன.

— கணேஷ்பால் —

காதலால் செய்தேன்

● கோப்பாய் சீவம்

காலையில் எழுந்து வந்திக்
கோலத்தில் உன்னைக் காணும்
வேளையில் யார்க்கும் உள்ளம்
வெம்பும்தான். கல்லோ நானும்?

முன்னமே தெரிந்து செய்த
முயற்சிதான் இருந்த போதும்
கண்முன்னே காணும் போது
கலக்கமாய் இருக்கு தப்பா.

நீசெய்த வேலை யெல்லாம்
நித்தமும் பொறுத்துப் பார்த்தேன்
பாசெய்த போது வந்தாய்
பாவலன் பொறுக்க மாட்டேன்.

குசினியில் பொருட்கள் எல்லாம்
குதறிநீ தின்ற போது
கூட்டினில் பிடித்துச் சென்று
கோடியில் விட்டு வந்தேன்
பசித்தநீ மீண்டும் வந்து
பரணிலே வாசம் செய்தாய்.

பொருட்களை நிதமும் நன்கு
பக்குவம் செய்து பார்த்தேன்
இருட்டினில் நீயோ வந்து
இன்னல்கள் தொடர்ந்து செய்தாய்.

நேற்று, நான்செய்து வைத்த
நெடிய பாவினிமை என்ன
காற்றிலே மிதந்து வந்துன்
கவனத்தை ஈர்த்ததோ சொல்.

சோற்றினை, சவைகள் மிக்க
பொருட்களை உண்ணல் விட்டென்
பாட்டிலே, பாட்டைக் கொண்ட
தாளிலே ஆசை வைத்தாய்.

நீட்டியே மேசை தன்னில்
இருந்த அத்தாளில் வீரம்
காட்டினாய், கிழிந்த தாளில்
கவிதையில் பாதி போச்சு.

ஆதலால் பொறியை வைத்தேன்
அதனில் நீ மாண்டாய், கவிதைக்
காதலால் இதனைச் செய்தேன்
கவிதைக்காய் மன்னிப் பாயோ?

யமன்: சித்திர புத்திரரே! நீர் இப்பொழுது
தெல்லாம் இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்
குப் பிரதேசங்களுக்கு ஏன் எனது தூது
வரை அனுப்புவது இல்லை?

சித்திரபுத்திரன்: ஆமாம் பிரபு. அரசாங்கமே
'மொசாட்' 'கறுப்புச் சட்டைக்
காரரை' அனுப்பும்போது நாங்கள் ஏன்
அனுப்பவேண்டும்.

— ச. நரேந்திரன்

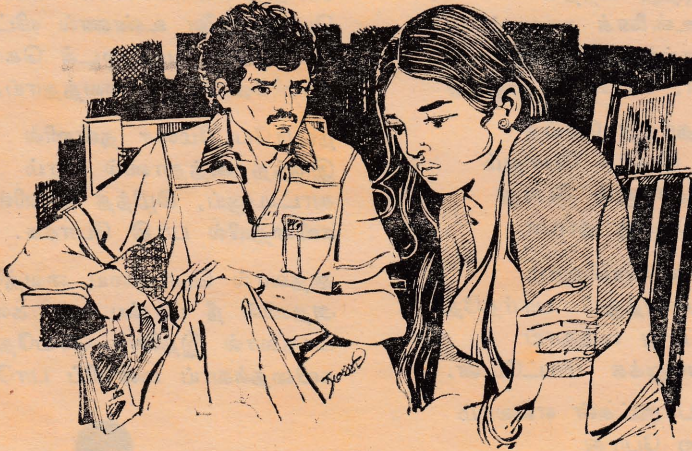
கோகிலா விரைவாகச் சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் நயனங்கள் கறுப்பனைக்காண நர்த்தனமிடுகின்றன. அடிக்கடி அருகிலுள்ள ஆலமரத்தையெண்ணிக் கொண்டாள். ஏனெனில், அங்குதான் அவர்கள் இருவரும் சம்பாசிப்பது.

கறுப்பன் அவளது சிறிய தந்தையான இரத்தினத்தின் வயல் காணியில் வேலை செய்யும் ஒரு சாதாரண கூலியாள். அவளை ஏன் அவள் நினைக்க வேண்டும்?

சிறிய தந்தையாரை நினைக்கும்போது அவளிதயம் பீதியால் நடுங்கியது. நடப்பது நடக்கட்டுமென எண்ணியபடி வேலையில் ஈடுபடுகிறாள்.

அவள் நினைவுகள், தாயாரையும் அவள் சொன்ன கதைகளையும் எண்ணிப்பார்க்கிறது.

கரைகடந்த

வவுனியா

திலீபன்

விதவைப் பெண்ணை அவள் தாய் இரண்டுவயதுப் பெண், கோகிலாவை வைத்துக்கொண்டு, கண்ணீரோடும், இளமையோடும் போராடிக்கொண்டிருந்தபோது தான் அவள் தாயுடன், அவளையும் தன் வீட்டில் கொண்டு வந்து வைத்துக்கொண்டார்.

அவர்கள் இருவரின் அணைப்பில் ஆனந்தமாக ஆடி, ஓடி வாழ்ந்து வளர்ந்தாள் கோகிலா.

பன்னிரண்டு வருடங்களின் பின் தாய் நெஞ்சு வருத்தத்தில் செத்துவிடத்தான்

கோகிலாவின் சந்திரமதி காவியம் ஆரம்பமாகியது.

வீட்டில் கத்தரிக்காய் வெட்டுவதிலிருந்து வயலில் புல்வெட்டுவது வரை அவளேசெய்துவந்தாள். கூலிகளுடன் கூலியாக, கூலி பெருமல் உழைத்தாள் உறவுப் பெயரைச் சொல்லி.

மலையகத்தில் அடிபட்டு, அடிமைப்பட்டு பல கஷ்டநஷ்டமடைந்து, புதுவாழ்க்கை தொடங்க வன்னிக்கு வந்த வறியவர்க்கு இரத்தினம் தஞ்சமளித்து,

அவர்களை வாழவைப்பதாக வார்த்தை ஜாலம் செய்து கொண்டு, அவர்களின் உடல் உழைப்பைப் பெற்று சொகுசாக வாழ்வது தான், இரத்தினம் போன்ற 'பெரியவர்'களின் வேலை.

கறுப்பன் மலையக மண்ணில் மலர்ந்த மகன். பெயரைப்போல கறுப்பாக அவன் தோற்றமளித்தாலும், வெள்ளை மனம் கொண்டவன். வீண் சண்டைகளைக் கண்டு விடுகியே செல்பவன். அவனது ஆண்மை

அலைகள்

கலந்த ஓயாத உழைப்பும் விசுவாசமும் கோகிலாவின் மனதில் வியப்பையூட்டின.

நாளடைவில் கோகிலாவின் மனதில் அவன் ஈர நிலவாக பிரகாசிக்கத் தொடங்கினான்.

இரத்தினத்திடமிருந்து விடுதலை பெற வேண்டும்...

கறுப்பனைக் கைப்பிடிக்க வேண்டும்.

நிம்மதியாக நிமிர்ந்து வாழ வேண்டும்...

— இவைதான் அவளுடைய இருதயத்தில் எண்ணங்களாக எழுந்தன.

ஒருநாள்... காலை நேரம் அவன் நெற்பயிருக்கு கிருமிநாசினி தெளித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அங்கு வந்த கோகிலா அவளை அன்போடும், அனுதாபத்தோடும் பார்த்தாள்.

“என்ன பார்க்கிறீங்க?” என்று சறுப்பன் வினா எழுப்பியபோதுதான், சுயநினைவு வந்து திடுக்கிட்டு, “ஓண்டுமில்லை...” என்றார் அவள்.

“ஏதோ ஒழிக்கிறீங்க...”

அவள் புன்னகையொன்றை பூத்து விட்டு, “கறுப்பன் உங்களோடே நிறைய கதைக்கவேணும்போல இருக்கு.” என்றார்.

“நீங்கள் என்னோடு பேசப் போறீங்களா?” — அவள் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள்.

“நாய், நாயோடுதானே பேசும்!”

“நீங்களும் நாயா?”

“ஓம்... ஒரேவர்க்கம் தானே. அடிமை வர்க்கம்.” என்று சொல்லிவிட்டு, சிரிக்கிறார். அந்தச் சிரிப்பில் சோகம் துள்ளிப் பாய்கிறது.

அவன் அவளையே இமைக்காது பார்க்கிறான். அவள் விழிகள் மழையைப் பொழிகின்றன.

“கோகிலா உங்களைப்போல நான் இருக்கணும். எவ்வளவு நிம்மதி தெரியுமா?”

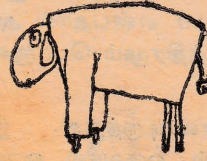
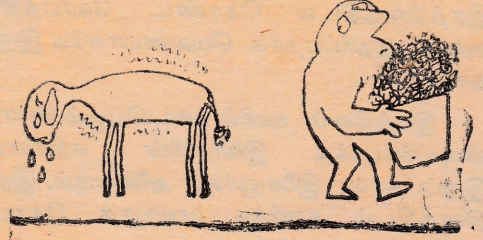
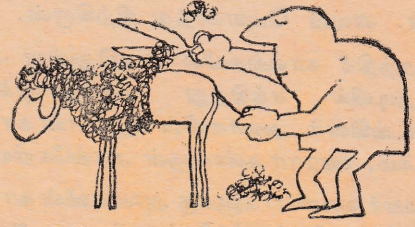
“கறுப்பன் நீங்கள் என்னை வெளியிலே தான் பார்க்கிறீங்கள். உள்ளுக்குள்ளே பார்க்கலை, பார்க்கிற ஆக்களுக்கு நான் பெண்ணம்மி. ஆனால், நான் அமாவாசை தான்.”

இருவரின் இதயங்களும் ஒரே நேரத்தில் சோகத்தை தூவுகின்றன.

“கறுப்பன் நீங்கள் நினைச்சால் எனக்கு நிம்மதி தரலாம்...”

அவன் வியப்போடு பார்க்கிறான்.

“நான் உங்களை காதலிக்கிறேன். உங்களால் முடியாமெண்டால், என்னைகலியாணம் செய்யலாம்” அவளது பேச்சை ஆழ்ந்து சிந்திக்கிறான்.

இப்போது அவளை அமைதியாகப் பார்க்கிறான். அந்தப்பார்வையில் சிந்தனையின் வடிவம் விகசிக்கிறது.

“என்னகறுப்பன்? உலகத்தைப் பற்றியோசிக்கிறீங்களா? உலகம் இப்படியே தானிருக்கும். நாங்கள்தான் மாறிக்கொள்ள வேணும்.”

அவன் கண்களை மூடிய வண்ணம் நெற்றியை விரல்களினால் சீறுகின்றான்.

“இவள் இப்படிக்கேட்டுவிட்டாள் என்று யோசிக்கிறீங்களா? என்றை நிலைமையிலே ஆகிருந்தாலும், இப்படித்தான் முடிவெடுப்பார்கள்.”

அவன் பலமாகச் சிந்திக்கிறான்.

“ஓ! நான் யார்? அவள் யார்?”

நான் எந்த வகையில் நிம்மதி கொடுப்பேன்.

என்னிடம், நிலமிருக்கா? விடிருக்கா? பணமிருக்கா?

சீ என்னடா வாழ்க்கை! நான் பிறந்திருக்கவே கூடாது!

அவள் அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியேறுகிறாள். அவன் மௌனித்து நிற்கிறான்.

அந்திக் காலங்களில் அருகிலுள்ள ஆலமரத்தடியில் சந்தித்து சந்தோஷிக்கத் தொடங்கினார். அவர்களின் ஆழமான காதல் நாடகம், ஊரார் கண்களுள் அரங்கேறியது.

ஊர் வாலிபர்களுக்கு அவர்களின் காதல் விஷயம் பிடிக்கவில்லையென்றான். ஆனால் இரத்தினத்திடம் கொண்ட கோபத்தில் அதை ஆதரிப்பதாக மௌனமாகவே இருந்தனர்.

இரத்தினம் ஊரில் நடைபெறும் பொது விஷயங்களுக்கு இளைஞரின் எதிரியாக இருப்பதால், இளைஞர்கள் அனைவரும், இரத்தினத்திடம் தணிக்க முடியாத கோபம் கொண்டிருந்தனர்.

அதைவிட அந்தக் கிராமத்தில் இரத்தினம் பெரிய பணக்காரர் என்பதால் அனைவருக்கும் அவரிடம் ஆத்திரமும் பொறாமை யும் இருக்கிறது.

இருள் மூடிக்கொண்டிருந்தது. இருவரும் மனவுணர்வுகளில் ஒருவரில் ஒருவர் லயித்தபடி —

“கோகிலா!”

அவள் பதறினாள். அவன் அசையாது நின்றான்.

“கறுப்பன் நீங்கள் ஓடுங்கோ. சின்னையா வந்துவிட்டார்.” என்றாள் விழிபிதுங்கியபடி கோகிலா.

“நான் உங்களை விட்டுவிட்டுப் போக மாட்டேன்” என்றான் கறுப்பன் அமைதியாக.

‘பளார் பளார்’ என தன் முரட்டுக் கரத்தால் கறுப்பனின் கன்னத்தை இரத்தினம் பதப்படுத்தினார்.

“ஐயோ! .. சின்னையா. அடியாதைங்கோ எனக்கடியுங்கோ” என்றாள் கோகிலா.

“நீ போ வீட்டுக்கு... நான் வாறன்” உறுமினார் இரத்தினம்.

“ஓடு ராஸ்கல்... இனி நீ இந்த ஊரிலே தலைகாட்டக்கூடாது.”

‘பளார்! பளார்!’ என்று அறைந்தார். அவன் ஓடிவிட்டான்.

இரவு 9-00 மணி...

அவள் அழுகையை அகற்றிவிட்டு நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

“கோகிலா... எழும்பம்மா... சாப்பிட்டுட்டு படு...” என்றார் அவர் ஆறுதலாக.

அவன் எழவில்லை.

அவளது பருவப் பிரதேசம். அவர் மனத்துள் உணர்ச்சியலைகளை தூண்டிக்கொண்டிருந்தது. குளத்தில் மிதந்து அழகாகக் காட்சி தரும் தாமரைக் கொடியைப் போல அவள் படுத்திருப்பது அவருக்குள் ஏதோ செய்தது.

ஏற்கனவே அவள் அசையும் போதும், குனியும் போதும் அவளது அங்க வெளிச்சத்தை இரசித்த அவருக்கு இன்று புசிச்ச வேண்டும் போலிருந்தது.

முறைதலைகள் அவர் முன் முகமூடி போட்டுக் கொண்டன.

பூவைப் பார்த்தால் மட்டும் போதுமா? முகர வேண்டாமா?

கண்களைக் காமம் மறைத்தது.

உடல் வியர்த்தது.

சபலப்பட்ட அவர் மேனி சூடானது.

அவளை நெருங்கினார்.

கத்தினான்...

கெஞ்சினான்...

துவண்டான்...

புரண்டான்...

இறுதியில் மயக்கமடைந்தான்.

அரைமணி நேரம் ஓடிவிட்டது.

மயக்கம் தெளிந்து விழித்துப் பார்த்த போது, நாற்காலி யொன்றில் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் இரத்தினம் கண்ணில் பட்டார். “நீ, ஒரு மனிசனா?” என்றாள், பல்லைக் கடித்தபடி.

அவர் வீட்டு முகட்டை அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

“நான் என்ன உன்ரை மனிசியா?”

அவர் வலது கையை யெடுத்து நெற்றி வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“இதுக்காகத்தான் என்றை கறுப்பனைத் துரத்தினாயோ...? ஓ... உனக்கு நல்ல புத்தி”

அவர் ஓரக் கண்ணால் அவளை நோக்கி விட்டு முகட்டைப் பார்த்தார்.

“உன்ரை மூத்த மனிசி வேரொருவ னோடு ஓடியது உன்ரை கெடுபிடி தாங்காமல் தான்... என்ரை அம்மா நோய்வந்து செத் ததும் உன்ரை கெடுபிடியால்தான்...”

“இவ்வளவு காலமும், என்ரை மனசை மட்டுந்தான் சசக்கிக்கொண்டிருந்தாய், இப்ப என்ரை உடலையும் சேர்த்துக் கசக்கி விட்டாயே பொறுக்கி” என்று கத்திவிட்டு வாசலை நோக்கி வெளியேற ஆயத்தமாகும் போது, “கோகிலா, கொஞ்சம்நில்லம்மா...” என்று பணிவாகக் கூறிவிட்டு இரத்தினம், வீட்டுக்குப் பின்னால் கட்டப்பட்ட, விவசாயப் பொருட்கள் வைத்துள்ள கொட்டிலுக்குள் நுழைந்தார்.

அவள் அசையாது நிற்கிறாள்.

அவர் என்ன செய்யப் போகிறாரென அறிய ஆசைப்படாதவளாக, ஆசுவாசப் பட்டு நிற்கிறாள். தன் சீரழிந்த வாழ்க்கையை எண்ணிச் சிந்திக்கிறாள்.

சில நிமிஷங்கள் சழித்து அவர் தள்ளாடியபடி வருகிறார். அவர் வாயில் நுரை தள்ளிக்கொண்டிருக்கிறது. நெற்பயிருக்கு உபயோகிக்கும் ‘தமரேன்’ என்ற கிருமி நாசினியை அவர் பருகிவிட்டார் என்பதை அங்கு பரந்த நெடியால் கோகிலா புரிந்து கொண்டாள்.

“கோகிலா... நீ எங்கையும்கோகாதே... இங்கேயே இரு. நானொரு அட்டுழியக் காரன்... அரக்கன்... மகளுக்கும் மனைவிக் கும் வித்தியாசம் தெரியாதவன். கடவுளே என்னை மன்னிக்கமாட்டான். நீ மன்னிப் பியா, என்ன? அதனால்தான் நான் இந்த முடிவெடுத்தேன்...” என்றார் அவர்.

அவர் சாய்ந்தார்.

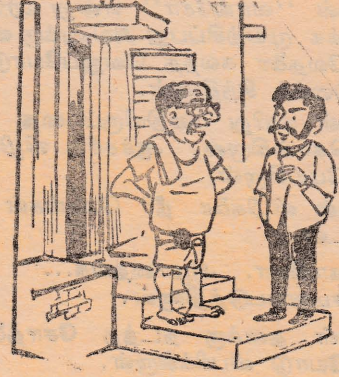
உயிர் பிரிந்தது.

ஐந்து மாதங்கள் ஓடிவிட்டன.

கறுப்பன்கோகிலாவின் பிராந்தியத்திற்கு வருகிறான். ஆசையோடு அவளைக்காண ஓடி வருகிறான்.

பழைய இடம், அவளின் பூ, முகத்தை புதுப்பித்துக் காட்டுகிறது.

அவன் இதயம் ‘கோகிலா’ என்றே உச்சரித்துக்கொள்கிறது.

ஒருவர்: நான் வீடு மாறி விட்டேன்.

மற்றவர்: ஏன் அது நல்ல வீடுதானே?

ஒருவர்: காணி முழுவதும் வீடு. குண்டு விழுந்தால் கிடங்கு கிண்டி அதற்குள் இருக்க முடியாதே!

கோகிலாவின் வீட்டுப் பாதையில் திரும்புகிறான். அவ்விடத்தில் ஓர் கடை. அதன் ஓரத்தில் பெரிய கிளைவிட்ட பாலை மரம். அதன்கீழ் பலகையால் செய்யப்பட்ட இருக்கை. அதன்மேல் நாலைந்து ஊர் வாலிபர்கள்.

“கறுப்பா... எங்கையெடா போறாய்...? கோகிலாவுக்குப் புள்ளை குடுத்ததைப்போல் வேறு யாருக்கும் குடுக்கப் போறயோ...? என்று ஓர் இளைஞன் ஏளனமாக வார்த்தையை உதிர்த்தான்.

‘என்ன கோகிலாவிற்குக் குழந்தை கொடுத்துவிட்டேனா?’

அவன் படபடத்தான்... துடிதுடித்தான்...

அவன் உடல் நடுங்கின.

பாதங்கள் செயலற்று, விறைத்தபடி மெதுவாகப் பயணித்தன.

நடக்கிறது நடக்கட்டும். நான் படபடப் பானேன்.

ஓடுகிறான்...

அதிவேகமாக ஓடுகிறான்...

தேகத்தில் வியர்வை மொட்டுக்கள் பூத்து விழுந்தன.

அவன் முற்றத்தில் நிற்கிறான்.

“கோகிலா!” என்று கூறியபடி, படலையைத் திறந்துகொண்டு உட்செல்லுகிறான் கறுப்பன்.

அவள் “வாங்கோ” என்று வரவேற்ற படி சிரிக்க முயற்சிப்பது அவனுக்கு விளங்குகிறது. வேதனை கலந்த வெறுப்போடு சின்னச் சிரிப்பைச் சிந்தினான்.

அவள் வயிறு ஊதியிருப்பதை அவன் கண்டு கொள்கிறான். ஆச்சரிய விழிகளால் அவளை மேய்கிறான்.

அவள் விழிகளை நீர் மேகங்கள் மூடிக்கொண்டன.

‘கோகிலா. அழாதைங்க...’ என்று அவன் சமனப்படுத்தினான்.

அவள் தனக்கு நடந்த சோதனைகளை வேதனையோடு விபரிக்கிறாள்.

‘கறுப்பன்... இண்டைக்கு ஊரிலையெல்லாம் கதை. உங்களால்தான் நான் பிள்ளையைச் சுமந்துகொண்டிருக்கிறேனாம். இந்த அவமானத்தைத் தாங்காமல்தான், சின்னையா தற்கொலை செய்தாராம்...’ என்றான் பெருமூச்சோடு.

அவள் இமைதிறந்து அவளைப் பார்க்கிறாள் “நீங்க ஒண்ணுமே பேசவில்லையா?”

“இந்த விசயத்திலே நான் மௌனமாகவே இருக்கிறேன்”

“அது நல்லது”

“ஏன்?”

அவன் சிரிக்கிறான். அந்தச் சிரிப்பில், ஓர் உண்மையை அவன் அவனிடம் எதிர்பார்க்கிறான்.

கோகிலா நான் இந்த அஞ்சு மாசம் எங்கிருந்தேன் தெரியுமா? சன நடமாட்டமில்லாத இடமொன்றைத் தேடிப்பிடித்து அதில் சின்னகுடிசை போட்டு, கிணறு வெட்டி, நீங்களும் நானுமிருக்க வசதி செய்து திட்டு வந்திருக்கேனுங்க...”

அவள் தலைகுனிந்து நிற்கிறாள். நாணத்தில் அவள் கன்னங்கள் சிவந்து பிரகாசித்தன.

“என் பிள்ளை?”

“அது இனி நம்ம குழந்தை... உங்கட சின்னையாவினர் சொத்துக்கள் எதுவும் நமக்கு வேண்டாம்... நாங்க போவம்...”

அவள் ஆனந்தத்தில் ஆடையணிந்து வெளிக்கிடுகிறாள். அவன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

விடிவை நோக்கி

● சி. ரா. வா. அருள்நங்கை

தாய்க்குலமே! அன்று நீ தரணியில் பிள்ளைகளை உற்பத்தியெய்யும் இயந்திரமாய், ஐடமாய் இருந்தாயே! இவர் மடமை என்ன?

அன்று ஓர் பாரதி அணங்கின் துயர் துடைக்க மாநர் தமமை இழிவு செய்யும் மடமை தன்னைக் கொளுத்துவோம் என்று பள்ளியெழுச்சி பாடினார். எங்கள் துயரம் நீண்டது நாடே நமது போரை நடத்திச் செல்லுகிறோம்! ஆயினும் எத்தனை தடைகள்?

ஓ! எனது கண்ணீர் பெண் விடுதலை என்னும் வேள்வித் தீயில் நெய்யாய்ச் சொரிய நெஞ்சுருக்குப் புலம்பல் வேதமென முழங்கிட வேகலாம் நாங்கள் வெற்றிப் பாதையில் வீறு நடை போடுகிறோம்!

இதோ! நாங்கள் இந்திய மண்ணில் இந்திராக்களாக ...

சிரிட்டன் ல்
மார் கீட்டுக்களாக...
சிலிப்பைன்ஸில்
ஜனநாயகந்தனை
நிலைநாட்டிட
அக்கியுடேக்களாக
விண்வெளியில்
ஸ்வெதஸாரு ஸ்வக்ஸ்காயாக்களாக...
விரைந்து வளர்கிறோம்!

இன்றும்
மடமைப்புகை ஓயவில்லை
நாட்டின் விடுதலைப் போரில்
நமக்கென எவ்வித தீடமுயில்லை
என ஏளனம் செய்யப்படும் நாங்கள்
எமக்கு விடுதலை வேள்வியில்
பங்குண்டு என்றோம்
பாவையர், புவையர்
அவர்க்கேது வீரம்?
அவர் சமையலறைப்
பதுமைகள் எனவே
பாடுகின்றனர்.

நாங்கள் எமது தடைகளை
இன்னொரு விடியலுக்காக
காத்திருக்கிறோம்
எமது பயணம்
நீண்டது!

பெண்களே விழித்தீடுக!
விரைந்து எழுந்தீடுக!
விடகின்ற நேரமாயிற்று!
விடியலுக்குக் காத்திருங்கள்!

'சத்யஜிதே'யின் யதிக்க சந்தி

வங்காள மூலத்தின்
ஆங்கில
மொழிபெயர்ப்பு:
லீலாநே

3

அவன் ஆசனம் ஒன்றில் அமர்ந்தபடி பெருமூச்சு விட்டான். பெருமூச்சுக்கள் விரைவாக வெளிவந்தன. அவ்வேளையில் அவனைக் கேள்வி கேட்டால் சொல்ல முயன்றாலும் விடைகள் வெளிவந்திருக்கமாட்டா. தன்னை உள்ளுக்கிழுத்த மனிதனைப் பார்த்தபடி இருந்தான். அந்த மனிதன் கோபமாகப் பேசிய போதிலும் கோபமாக இல்லை. முதலில் அவனுக்குக் கோபம் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும். சிறுவனைப் பார்த்தபின் அமைதியாகி விட்டான். அவனது சண்கள் சுடர் விட்டன. வாயைத் திறந்து அவன் சிரித்த பொழுது பற்சரின் வெள்ளையானது பிரகாசத்தை மேலும் கூட்டியது. வாழ்க்கை முழுவதற்கும் வேண்டிய மூலவளங்களும் திறமைகளும் பொருந்தியவனாய் அம் மனிதன் விளங்கினான்.

றையில் பெட்டியினுள்ளே பல பிரயாணிகள். ஆனால் அந்த ஆசனத்திலே அந்த மனிதனும் அவனும் மட்டுமே இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு எதிர் ஆசனத்தில் மூன்று கிழவர்கள் அருகருகாக அமர்ந்திருந்தார்கள். ஒருவன் தூங்கி வழிந்தான். மற்றவன் இப்பொழுதுதான் பொடி போட்டுக் கொண்டு மூக்கைத் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தான். மூன்றாமவன் பத்திரிகைவாசித்தான். புகைவண்டி எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு ஆடி அசைந்ததோ அந்த அளவிற்கு அவன் பத்திரிகையை இறுகப்பிடித்துக் கண்களருகே கொண்டுசென்று வாசிக்க முற்பட்டான்.

“பெரிய கெட்டித்தனந்தான்? ஏன் இந்தச் சாகசம்?” அந்த மனிதன் கருமையாக ஆனால் சிரிப்போடு கேட்டான்; தனது பார்வையால் சிறுவனை ஊடுருவிப் பார்த்து அவனைப் பற்றி அறிய முயன்றான்.

சிறுவன் அமைதியாயிருந்தான். அவன் உண்மையாகவே பொலிசிடமிருந்து தப்புவதற்காகவே ஓடிவந்தவன். ஆனால் அதனை ஒப்புக்கொண்டு வெளிப்படையாகக் கூற அவனால் முடியவில்லை.

அவனது உள்ளத்தைப் படித்தபடி ‘‘பொலீஸ்?’’ என்று அம்மனிதன் கேட்ட பொழுது அவன் அதிர்ந்து போனான்.

‘‘அரிசி கடத்தும் முயற்சி ஏதாவது?’’ மனிதன் மீண்டும் கேட்டான். இது அவன் கேட்ட மூன்றாவது கேள்வி, சிறுவன் எதற்கும் பதில் தரவில்லை.

‘‘இருக்கமுடியாது நீ உயர்கூடும்பத்தவன். உன்னால் முதுகிலே அரிசி மூட்டையைச் சுமந்து கடத்திச்செல்ல முடியாது.’’

இதற்கும் பதில் இல்லை. அந்த மனிதன் அவனை முன்போலவே ஊடுருவி நோக்கினான்.

‘‘நான் உன் வயிற்றில் இடிக்கும்வரை நீ பேசமாட்டாய் போலிருக்கிறது’’ என்றவன் குரலைத் தாழ்த்தி அவன் முன்பு குனிந்து, ‘‘எனக்குச் சொல்ல மாட்டாயா? நான் உன்னைக் கைவிட மாட்டேன். நானும் ஒரு காலத்தில் குழப்பிக்காரன் தான். உன்னைப்போல’’ என்றான்,

அடுத்ததாக அந்த மனிதன் தன் பெயரைக் கேட்பான் என்பதை அறிந்து அவன் தானே முந்திக் கொண்டவனாய் அவன் பெயர் என்ன என்று கேட்டான்.

‘‘என் பெயர் பிறகு வரட்டும். முதலில் உன் பெயர் என்ன, என்று சொல்’’

திரும்பத் திரும்பத் தனக்குத் தன்பெயர் தெரியாது என்று சொல்லிச் சொல்லியே அலுப்படைந்தவன் அவன். காறக்பூரில் மருந்தகத்தைக் கடந்து வந்தபொழுது வீதியில் உள்ள கடையொன்றின் பெயர்ப் பலகையில் ‘மகாமாயா ஸ்டோர்ஸ்’ என்றும், உரிமையாளன் ‘பத்திக் சந்திர பால்’ என்றும் வாசித்ததை நினைத்துக் கொண்டான்.

‘‘பத்திக்’’ என்றான்.

‘‘இது உன் உண்மைப் பெயரா? பட்டப் பெயரா?’’

‘‘உண்மைப் பெயர்’’

“முழுப்பெயர்?”

முழுப்பெயர் என்றால் என்ன? அவன் தன் மூளையைக் குழப்பிக் கொண்டு அதன் பொருளை விளங்கிக்கொள்ள முயன்றான்.

“முழுப்பெயர் என்றால் என்னவென்று தெரியாதா? நீ டடித்த பள்ளிக்கூடம் எது? முழுப்பெயர் என்றால் குடும்பப் பெயர்.”

அவனுக்கு முன்னரிலும் குறைவாகவே விளங்கியது.

“கடைசிப் பெயர்” அந்த மனிதன் மேலும் தெளிவாக்க இவ்வாறு சொன்னான். ‘ரவி’ என்ற பெயரின் பின் வருகிறதே தாகூர்? அது போல, நீ உண்மையில் படு மந்தமா? அல்லது பாசாங்கு பண்ணுகிறாயா?”

சிறுவன் விளங்கிக் கொண்டு “பால்” என்று சொன்னான். பால் இறுதியில் வரும். இடையில் வருவது ‘சந்திர’. பத்திக் சந்திர பால்.”

அம்மனிதன் அவனை உறுத்துப் பார்த்தான். சில நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு தன் கைகளை நீட்டியபடி “கலைஞன் ஒருவன் தான் தனக்கென்று ஒரு பெயரை உடனடியாக ஆக்கிச் சொல்வான். நாங்கள் கைகுலுக்கிக் கொள்வோம். “திரு. பத்திக் சந்திரபால் அவர்களே, வாரும். என் பெயர் ஹருண். ரஷீட், உடன் கூடி அல் நடுவில்வரும். ஹருண் அல் ரஷீட் பாக்தாதின் கலீபா. மாயாஜால வித்தைக்காரர்களின் மன்னன்”

அவன் சிறுவனின் கையைக் குலுக்கிய பொழுதும் அவனை நம்புதற்குரியவனாகக் கொள்ளவில்லை.

“நீ எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவன்? அந்த மனிதன் அவனை நேராகப் பார்த்துக் கேட்டான் “நவாப் சிராவுதாலா காலம் தொட்டே பத்திக் என்பது பழையபாணிப் பெயராகிவிட்டது. இப்பொழுது உன் கையைப் பார்ப்போம்..” அவன் தடுக்க முன்னரே மனிதன் அவனது கையைப் பிடித்துத் திருப்பி உள்ளங் கையைப் பார்த்தான். “ஹும்: உனது வாழ்க்கையில் எந்தக் காலத்திலும் பஸ்ஸின் மேல்கைப் பிடிவாரை நீ பிடித்ததில்லை. உன் சேட்டின் விலை குறைந்தது நாற்பத்தைந்து ரூபாவாகவாவது இருக்கும். ரெறிக்கொட் துணியில் தைத்த காற் சட்டை... உம்... சலூனில் அண்மையிலே தான் செய்துகொண்ட சவரம். பூங்கா வீதிச் சலூன் போலிருக்கிறது!”

மனிதன் அவனை மீண்டும் நோக்கினான். சிறுவன் ஏதாவது சொல்வான் என்று அவன் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும். சிறுவனுக்குத் தன் நிலையை ஒப்புக்கொள்வதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை.

“எனக்கு எதுவும் நினைவில் இல்லை”

மனிதன் கண்களை இடுக்கி அவனை நோக்கியபொழுது அந்தக் கண்களில் அசாதாரணமான ஓர் ஒளி.

“விண்ணனே! பாக்தாதின் காலிவோடு ஏமாற்று வித்தையில் இறங்காதே. நீ தப்பி விடமுடியாது. நீ இப்பொழுதுதான் பிறந்த குழந்தையுமல்ல. நீ ஆங்கிலப் பாடசாலையிலே படித்துக்கொண்டிருந்தாய் இல்லையா? அங்கே கெட்ட நண்பர்களோடு சேர்ந்திருக்கிறாய். உன் அப்பாவின் கண்களுக்கு எட்டாத தொலைவுக்கு இன்று வந்துவிட்டாய். எனக்கு இது தெரியாது என்று நினைக்கிறாய். எப்படி உன் முழங்காலில் காயம் ஏற்பட்டது? ஏன் நொண்டுகிறாய்? உன் தலையிலே வீக்கம் எவ்வாறு ஏற்பட்டது? உண்மையைச் சொல்லிவிடு. இல்லாவிட்டால் யாக்பூர் புகைவண்டி நிலையத்தில் உன் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளிவிடுவேன், பேசு, உம்”

அவன் பேசினான்; எல்லாவற்றையும் சொன்னான். ஓரளவு இந்த மனிதனை நம்பலாம் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. ‘இவனுக்குச் சொல்வதில் பிழையில்லை. இவன் தீமை செய்யமாட்டான். பொலிசில் காட்டிக் கொடுக்கமாட்டான்’ தான் கண்களைத் திறந்ததிலிருந்து நடந்த எல்லா விஷயங்களையும் இந்த நம்பிக்கையோடு அவன் சொன்னான்; மருந்தகத்திலிருந்து ஓடிவந்ததையும் கூறினான்.

மனிதன் நீண்டநேரமாக ஒன்றும் பேசவில்லை. நெயில் பெட்டியின் யன்னல் ஊடாக வெளியே பார்த்தவண்ணம் மெளனமாய் இருந்தான்.

“கல்கத்தாவில் நீ தங்கியிருக்க உனக்கு ஓர் இடம் வேண்டும்” மனிதன் கடைசியாகச் சொன்னான் “எனது இடம் ஏற்ற தல்ல”

“நீங்கள் கல்கத்தாவிலா வசிக்கிறீர்கள்?”

“நான் கல்கத்தாவில் கொஞ்சக்காலம் வசித்தேன். மேலும் சிலகாலம் அங்கே தங்கி

யிருக்கச் செல்கிறேன். எண்டலி என்ற இடத்தில் எனக்குத் தங்குமிடம் உண்டு. ஆனால் எனது கண்கட்டு வித்தைச் சாமான்களோடு பல இடங்களுக்குப் போய்க்கொண்டிருப்பேன் திருவிழாக்கள் நடைபெறும் இடங்களுக்கு ஓரிடத்தில் முடிந்ததும் மறு இடத்திற்குச் சென்றுகொண்டேயிருப்பேன். கல்யாண வீடுகளுக்கும் நான் அழைக்கப்படுவதுண்டு. இப்பொழுது கோயம்புத்தூரிலிருந்து வருகிறேன். கோயம்புத்தூர் உனக்குத் தெரியுமா? இட்லி, சோறு; தோசைதான் கிழமை முழுவதும் சாப்பாடு. அங்கே இப்பொழுது சேக்கஸ் கொம்பனி ஒன்று வந்திருக்கிறது. அந்தக் கொம்பனியின் பெயர் 'பெரிய வைரம்'. நான் அதன் சொந்தக்காரரைச் சந்தித்துப் பேசினேன். அந்தக் கொம்பனியின் நட்சத்திரமாய் விளங்கும் வெங்கடேஷ் என் இனிய நண்பன். அவன் எனக்கு ஓர் வேலைபெற்றுத் தருவதாய் வாக்குத் தந்திருக்கிறான். இப்பொழுது கல்கத்தா, சாகிட் மினரின் அடியில் உள்ள சிறு புற்றரை."

'புல், நீங்கள் புற்றரையில் வசிக்கப் போகிறீர்களா?' இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கையில் அவனுக்குத் தான் புற்றரையிலே கிடந்தது நினைவில் வந்தது.

'புற்றரையில் வித்தை காட்டுதல் வசிப்பதல்ல' மனிதன் அவனைத் திருத்தினான். "இந்த ஆசனத்தின் கீழ் உள்ள றங்குப் பெட்டியைப் பார். என் தொழிலுக்கான கருவிகள் இதில் இருக்கின்றன. கண்கட்டு வித்தை, அதைத்தான் நடத்தி வருகிறேன். எனது குரு வாஸ்தாது அஸமுல்லா என்பவர். அவரே இவை எல்லாம் தந்தார், நான் விலை கொடுத்து ஒரு கருவியைக்கூட வாங்கியதில்லை" இதைச் சொன்னதும் தன் குருவை நினைந்துமூன்றுதடவை நெற்றியைத்தொட்டு வணங்கினான். "தமது எழுபத்தைந்தாவது வயதுவரை எனது குரு வித்தை காட்டி வந்தார். அவரின் தாடியில் ஒரு பகுதி மட்டுமே நரைத்திருந்தது. அதனை நடுவில் வகிட்டு இட்டுச் சீவி விட்டுக்கொள்வார். ஒருநாள் நமால் செய்பவர்கள் இருப்பார்களே? அப்படி முழந்தாளிட்டு இருந்துகொண்டு நூல் பின்னும் கோல் ஒன்றை மேலே எறிந்து அதைப்பிடிக்கக் கையைத் தூக்கினார், திடீரென்று தம் நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு குனிந்தார். அப்பொழுது அந்தக் கோலா

ஒருத்தி: எனது காதலன் லிபத்தில் சிக்கிய தால் மாணம் போய்விட்டது.

மற்றவள்: என்ன சொல்லுகிறாய் விளங்க வில்லையே?

ஒருத்தி: அடிவளவுக்கை கிண்டி வைத்த கிடங்குக்கை இரவில் களவாக வந்த காதலன் விழுந்துவிட்டார்

எனது அவரின் முதுகந்தண்டுக்கும் தோள் மூட்டுக்குமிடையே வந்துவிழுந்தது. பார்வையாளர்கள் அதுவும் அவருடைய வித்தைகளில் ஒன்று என்று நினைத்தார்கள். ஆனால் அவர் பிறகு நிமிரவேயில்லை."

மனிதன் ஒருசுணம் மௌனமாயிருந்தான்; யன்னலூடாக வெளியே நோக்கினான். "உபேந்திராவுடன் கதைத்து நீ அவரோடு தங்க ஒழுங்கு செய்கிறேன். ஆனால் ஒரு எச்சரிக்கை. பொலிசார் உன்னைத் தேடிக்கொண்டிருப்பார்கள்!"

சிறுவனின் முகம் தொங்கிப்போயிற்று. "சரியான வழி உன்னைப் பொலிசிடம் கையளிப்பதுதான்,"

"ஓ! இல்லை, இல்லை" சிறுவன் கத்தினான்.

"பயப்படாதே" சிறிது சிரித்தபடி மனிதன் சொன்னான். "கலைஞர்கள் தங்களின் சொந்த விதிகளுக்கு இசையவே வாழ்பவர்கள். வழக்கமான வழிமுறையைப் பின்பற்றுபவரையிருந்தால் நான் இந்த இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியிலிருந்து உன்னோடு கதைத்துக்கொண்டிருக்கமாட்டேன். இல்லை ஐயா! அருண்முஸ்டபி தனது வேலைத்தலத்திலிருந்து பியட் காரில் வீடு திரும்புவதாய் இருக்க வேண்டும்."

அவனது தலையினுள்ளே உபேந்திரா என்ற பெயர் சுழன்றபடி இருந்தது. "உபேந்திரா யார்?" கேட்டான்.

“உபேன் குயின். பென்டிங் வீதியிலுள்ள தேநீர்க்கடை ஒன்றின் முதலாளி”

“அவரோடு நான் எவ்வாறு தங்குவது?”

“அதுதான் சில ஒழுங்குகள் செய்தாக வேண்டும். ஆங்கில பாடசாலையில் உனக்குப் படிப்பித்தவற்றை இவர்களும் தொடராமல் நான் பார்த்துக்கொள்வேன்”

4

யொலிஸ் அதிகாரி தினேஷ்சந்திரா தமது கைலேஞ்சியை மீண்டும் எடுத்து நெற்றியில் வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டார்; உணர்ச்சியற்ற சிரிப்பை உதடுகளில் தவழவிட்டார்.

“தயவுசெய்து பொறுமையாய் இருங்கள் சேர். நாங்கள் புலன் விசாரணைத் தொடர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறோம்..... நாங்கள்.”

“மடைத்தனம்” சன்யால் அவர்களின் குரல் கடுகடுத்தது. “என் மகனின் நிலைபரம் என்ன என்று கூட நீங்கள் சொல்லவில்லை”

“விஷயம் என்னவென்றால்...”

“சொல்ல வேண்டியதை நானே சொல்லி விடுகிறேன். உமது வார்த்தைகளிலேயே சொல்லி விடுகிறேன். நாலு கொள்ளையரைக் கொண்ட கூட்டம் ஒன்று பாபுலுவைக் கடத்திச் சென்றிருக்கிறது. கொள்ளையடிக்கப்பட்ட அம்பாசிடர் காரிலே அவர்கள் காட்டிசீலா ஊடாக சில்பூ என்ற இடத்தை நோக்கிப் போயிருக்கிறார்கள்.”

“ஆம் சேர்.”

“எனக்கு சேர் சொல்ல வேண்டாம். நான் சொல்லி முடித்துவிடுகிறேன். போன வழியில் அவர்களின் கார்ட்டை ஒன்றில் மோதுண்டது. நீங்கள் ட்டறக்கைக் கண்டு பிடித்துவிட்டீர்கள்.”

“ஆம் ...” பொலிஸ் அதிகாரி ‘சேர்’ சொல்ல வந்ததைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டார்.

“இருவர் ஸ்தலத்திலேயே மரணம் நான்குபேரில் இரண்டுபேர்”

“பங்குகோஷ், நாராயண் கர்மகர்”

“ஆனால் தலைவன் தப்பிவிட்டான்.”

“நீங்கள் சொல்வது சரி”

“அவன் பெயர் என்ன?”

ஒருத்தி: எனது கணவர் புத்திசாலி

மற்றவள்: அவர் சரியானபயந்தவரெல்லோ?

ஒருத்தி: ஓம். கடனுக்கு பயந்தவர். இப்பீண்டிய கிடங்குக்குள்ள கடன் காரரை கண்டால் கலமமாக ஒளிக்கிறார்.

“அவனுடைய உண்மைப் பெயர் தெரியாது”

“மிகத்திறம். என்ன பெயரால் அவன் அழைக்கப்படுகிறான்?”

“சாம்சன்”

“மற்றவன்?”

“ரகுநாத்”

“அதுவும் மாற்றுப் பெயரா?”

“இருக்கலாம்”

“சாம்சனும் ரகுநாத்தும் விபத்தின் பின்னும் உயிர் தப்பிவிட்டனர். பாபுலு காரிலிருந்து தூக்கிவிசப்பட்டான் என்கிறீர்”

“பத்து அல்லது பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவன் ஒருவனின் சப்பாத்தின் அடிப்பாகம் காரிலிருந்து பத்தடி தூரத்தில் காணப்பட்டது. வீதியின் அடிவாரத்துச் சரிவிலே அது கிடந்தது. அந்தச் சரிவின் பக்கத்தில் சிறுகாடு. அவ்விடத்தில் இரத்தக்கறைகளும் கப்பறில் சொக்ளெற் துண்டொன்றும் காணப்பட்டன”

“ஆனால் சிறுவனைக் காணவில்லை?”

“இல்லை. சேர்”

“சிறுகாட்டில் தேடினீர்களா? அல்லது புலிகள் உங்களைக் கலைத்துவிட்டனவா?”

பொலிஸ் அதிகாரி இந்தப் பகிடியை ரசித்துப் பாரமில்லாத மனத்தோடு சிரிக்க முயன்று அந்தச் சிரிப்பு இருமலாக வெளிப்பட்டது.

“அங்கே புலிகள் இல்லை சேர். நாங்கள் அந்தச் சிறு காட்டில் மட்டுமல்ல. பக்கத்துக் கிராமத்திலும் தேடினோம்.”

“அப்படியென்றால் உங்கள் முறைப்பாடு தான் என்ன? எல்லாம் வெட்டவெளிச்சமாகத் தெரிகிறது. சாம்சனும் ரகுநாத்தும் பாபலுவைத் தங்களோடு கொண்டு சென்று விட்டார்கள்.”

“ஆனால் இன்னும் சிறிது நம்பிக்கை இருக்கிறது சேர், அதனால்தான்...”

சுற்றிவளைக்க வேண்டாம். எனக்கு வேண்டியவை ஆதாரங்கள்”

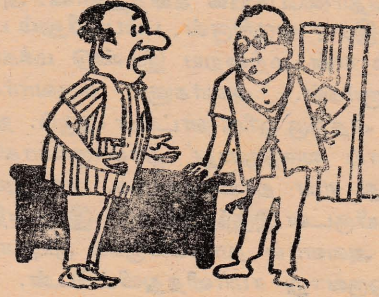
பொலிஸ் அதிகாரி நெற்றிவியர்வையை மீண்டும் துடைத்துக் கொண்டார். “சனல் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை பார்க்கும் ஒருவர். அமர்நாத் பனர்ஜி என்பது அவர் பெயர். காட்சிலாவிலிருந்து கல்கத்தாவுக்குத் தமது காரிலே வந்து கொண்டிருந்தாராம். அவர் வந்தது விபத்து நடந்த அடுத்த நாள். காட்சிலாவில் அவருக்கு வீடு உள்ளது. அவரின் மனைவி, பிள்ளை”

“விஷயத்தோடை நிலிலும்.”

ஆம், சேர். மன்னிக்கவும். காறப்பூருக்கு முப்பது மைல் தொலைவில் ‘ட்றக்’ ஒன்றிலே அவர் ஒரு சிறுவனைக் கண்டாராம். அவனது புயங்கள், கால்களிலெல்லாம் காயமாம். ட்றச் சாரதி விபத்து நடந்த இடத்திலிருந்து ஒரு மைல் தொலைவிலே பிரதான வீதிக்கு அருகில் சிறுவன் அறிவு மயங்கிக் கிடந்த நிலையில் கண்டாலாம். திரு. பனர்ஜி அச் சிறுவனைக் காறப்பூரிலுள்ள மருந்தகத்துக்குக் கொண்டு சென்று, முதலுதவி செய்வித்தாராம். பின்பு சிறுவன் மருந்தகக் கக்கூசுவழியாகத் தப்பி ஓடிவிட்டாலாம். பனர்ஜி பொலிசுக்கு அறிவித்திருக்கிறார்.”

பொலிஸ் அதிகாரி இவ்வாறு கூறி நிறுத்தினார். சன்யால் தன் பெரிய மேஜையில் இருந்த கண்ணாடியில் தமது சண்களைப் பதித்தபடி அவர் சொன்னதைக் கேட்டு முடிவில் கூறினார். ‘சிறுவன் தனது பெயரைச் சொன்னால் இல்லையா என்பதை நீர் சொல்லவில்லை.’

“அதில்தான் மர்மம் சேர். சிறுவன் நினைவாற்றலை இழந்தவனாகத் தோற்றுகின்றான்.”

ஒருவர்: குண்டு வீச்சு விமானத்தால் நாண்டலட்சாதிபதியாகி விட்டேன்.

மற்றவர்: எப்படி?

ஒருவர்: நாங்கள் வீட்டில் கிடங்கு கிண்டும் போது ஒரு புதையல் கிடைத்தது.

“நினைவாற்றலை இழத்தல்!” நம்பிக்கையினத்தால் சன்யாவின் மூக்கு, கண்கள், நெற்றி எல்லாம் ஒரே சமயத்தில் சுருங்கின.

“தனது பெயரையோ உங்களின் முகவரியையோ, வேறு எவ்வித தகவல்களையும் அவனால் தர முடியவில்லை”

“முட்டாள்தனம்!”

ஆனால் முந்தரப்பட்ட விவரணத்தோடு குறிப்பிடத்தக்க அளவு அடையாளங்கள் பொருந்தி வருகின்றன”

எப்படி? சிவத்த நிறம்? சாதாரண உடல்வாகு? சுருட்டை மயிர்? அவ்வளவுந்தான். இல்லையா?”

“நீல அரைக்காற்சட்டை, வெள்ளை மேற்சட்டை என்பனவும் பொருந்துகின்றன”

“அவன் இடுப்பிலேயுள்ள மச்சம்? நாடியில் உள்ள மச்சம்?”

“இல்லை, சேர்”

திரு. சன்யால் தமதுநாற்காலியிலிருந்து எழுந்தபடி கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். “நான் இன்று நீதிமன்றம் போகவேண்டும். கவலை அதிகமாயிருந்தபடியால் மூன்று நாட்களாய் ஒரு வேலையையும் கவனிக்கவில்லை. எனது மற்றைய மக்களுக்குக் ‘கேபிள்’ கொடுத்திருக்கிறேன். என் மூன்றாவது மகன் காறப்பூரிலுள்ள ஐடிடி கல்லூரியில் படிக்கிறான். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருபுறத்தில் எல்லாருக்கும் அறிவித்தாயிற்று. மூன்றாவது

மகன் தொலைபேசியில் கதைத்தான். அவன் இன்று இரவு வருகிறான். பம்பாயிலும் பங்களுரிலும் என் மற்றைய இரண்டு மக்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் வருவார்கள். ஆனால் அதற்கு ஓரூ நாட்கள் ஆகும். நான் கூடுதலாய் வருந்துவது தாயாருக்காகவே. அதாவது என் தாயாருக்காக. பாபலுவின் தாய் உயிருடன் இருந்திருந்தால் இந்தஅதிர்ச்சியை அவளால் தாங்கியிருக்க முடியாது. நான் ஒருவாறு சமாளித்துவிட்டேன். அந்தக் கொள்ளையர்கள் பாபலுவைப் பிடித்து வைத்திருந்தால் கட்டாயம் பணயப்பணம் கேட்பார்கள். நான் அதைக் கொடுத்துப் பாபலுவை மீட்பேன். பிறகு நீங்கள் அவர்களைப் பிடிப்பதோ, விடுவதோ உங்கள் தலையிடி. எனக்கு அதுபற்றி அக்கறை இல்லை.

கல்கத்தாவின் பிரபல பாரிஸ்டர் சரதிந்து சன்யால், புத்தக வரிசைகள் நிறைந்த தமது அலுவலகத்திலிருந்து ஆரவாரமாகச் சத்தத்தோடு வெளிப்பட்டு மாபிள் பதித்த தரையிலே பலமாகக் காலூன்றி நடந்த வண்ணம், பொலிஸ் அதிகாரியைப் புதிதாகத் தமது நெற்றி வியர்வையைத் துடைக்க விட்டுச் சென்றார்.

5

கல்கத்தா வடக்கில் பிரபலமற்ற முடி திருத்தும் நிலையம் ஒன்றில் (இதன் உரிமையாளர் நரஹரி தத்தரேய்) அருகருகாக இருவர் அமர்ந்திருந்தனர். இவர்களின் முகத்தோற்றமே இருபது நிமிஷங்களில் முற்றாக மாறிப் போயிருந்தது. இவர்களுள் உயரத்தாலும் பலத்தாலும் கூடியவனது பெரிய தோள்கள் மீது புரண்ட தலைமயிர் வெட்டிக் குறைக்கப்பட்டுவிட்டது. இரண்டாவதுமனிதனது கன்னத்தாடிகள் வழிக்கப்பட்டன. பெரியமீசை குறைக்கப்பட்டு மேலுதட்டிலே ஒரு கோடு போலக் காட்சி தந்தது. நாவிதன் பரேஷ், பெரியவனின் பரந்த புயங்களைப் பார்த்து பிரமித்தான். சவரம் முடிந்ததும் அந்த இருவரும் பரேஷுக்கும் உதவியாளனுக்கும் சவரக்கூலியோடு மேலதிகமாகவும் பணம் வழங்கினர். பரேஷ், உதவியாளன் ஆகிய இருவரும் வாயை மூடிக்கொண்டு இரகசியத்தை உறுதியாக மறைப்பதற்குத்தான் அந்த மேலதிகப்பணம்.

அடுத்த இருபது நிமிஷங்களில் அங்விருவரும் சோவாபசார் ஒழுங்கையில் உள்ள ஒருமாடி கொண்ட பழைய மண்வீட்டின் முன்சென்று கதவைத்தட்டினர். சிறியஆனால்

தலைமைப் பாடமைந்த முதிய கனவான் ஒருவர் வந்து கதவைத் திறந்தார். அப்பொழுது உயரமான மனிதன் தனது விரல்களை அவரின் மார்பிலே அழுத்தி, உள்ளே தள்ள இரண்டாம் மனிதன் வாயிற்கதவைச் சாத்தி உட்பக்கமாகப் பூட்டினான். பின் மத்தியான வேளை. இருபது 'வாட்' மின் குமிழ் மங்கலான வெளிச்சத்தை வழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“தாத்தா, என்னை ஞாபகம் இருக்கிறதா?” முதிய கனவான் முன்பு குனிந்து பெரியவன் கேட்டான்.

முதியவரது கண்கள் பிதுங்கின. தலையானது கடுமையான ஆட்டம் கண்டது. உருக்குச் சட்டத்தோடு கூடிய அவரின் பழைமை வாய்ந்த மூக்குக் கண்ணாடி நழுவி மூக்கில் வந்து அமர்ந்தது.

“நான்...எப்போதாவது...நினைவில்லை” பெரியவன் கொடூரமாகப் பற்களை நெருமினான்.

“நான் தலையை மொட்டையடித்துவிட்டேன். பார்” அவன் கிழவரின் சிறியதலையைப் பற்றிப் பிடித்து, மூக்குக்கண்ணாடியையும் கைகளில் எடுத்துக் கொண்டு, தனது கன்னத்தினால் அவரின் மூக்கில் தேய்த்தான்.

“தாத்தா, மணந்து பார். சவரச்சோப். என் பெயர் சாம்சன். நினைவிருக்கிறதா?”

சாம்சன் முதியவரில் தனது பிடையைத் தளர்த்தினான். கிழவர் நடுங்கிய வண்ணம் தமது மரக்கட்டிலிலே சாய்ந்தார்.

“மன்னிக்கவும். மிகவும் மன்னிக்கவும். அமைதியான உன் புகைத்தலைக் குழப்பி விட்டோம்.”

சாம்சன் சவரிலே கொழுவியிருந்த புகைக்கும் குழாயை (ஹூக்காவை) எடுத்து அதனுள் இன்னும் எரிந்து கொண்டிருந்த கரித்துண்டுகளையும் எடுத்தான். கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு தாழ்வான மேசையில் விரிக்கப்பட்ட நிலையில் பக்கம் விலகாமல் பாரம் வைக்கப்பட்டிருந்த பஞ்சாங்கத்தின் மேல் அவன் பார்வை சென்றது. பாரம் வைக்கப்பட்ட கல்லை எடுத்து எறிந்து விட்டு கரித்தலைப் பஞ்சாங்கத்தின் மேல் கொட்டினான். பின்பு ஹூக்காக் கிண்ணத்தை அறையின் ஒரு மூலையில் வீசினான். கைகழன்ற

நாற்காலி ஒன்றை இழுத்து அதில் அமர்ந்த வண்ணம் சோதிடரை உறுத்து நோக்கினான்.

“தாத்தா இப்போது சொல். அதிர்ஷ்ட பலன் சொல்வதில் ஏன் இவ்வளவு ஏமாற்றுக்கள்? சனங்களிடமிருந்து பணம் தட்ட வேண்டுமென்றால் அதை நேர வழியிலே தட்டிக் கொள்ள உன்னால் முடியுமா?”

சோதிடருக்கு எந்தப் பக்கம் பார்ப்பது என்றே தெரியவில்லை. அவரின் பஞ்சாங்கம் எரிந்து புகைந்தபடியிருந்தது. கடதாசிகளில் ஆங்காங்கே துவாரங்கள். புகையிலை மணத்தோடு கடதாசி மணமும் இணைந்து கொண்டது.

சாம்சன் அடித்தொண்டையில் மெல்லச் சிரித்தான்.

“இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் நான் இங்கு வந்தேன். நாங்கள் பெரிய விஷயம் ஒன்றில் இறங்கியிருப்பதாகச் சொன்னேன். அதற்குச் செல்வதற்காக நல்ல நாளைக் குறித்துத் தரும்படி கேட்டேன். நீ உன் புத்தசத்தைப் பார்த்து ஆடிமாதத்தின் ஏழாந்திசதி பொருத்தமான நாள் என்றாய். உனது வீட்டுப் படி ஏறும் காக்கை குருவிக் குக் கூட நீ அதிர்ஷ்ட நாள் வைத்துக் கொடுப்பதாய்ச் சனங்கள் சொன்னார்கள். அதனால்தான் நாங்கள் உன்னிடம் வந்தோம். நீ உனக்குரிய பத்து ரூபாயைப் பெற்றுக் கொண்டாய். அதோ அந்த மரப் பெட்டியினுள்ளேயும் அதைப் போட்டுவிட்டாய். ஆனால் என்ன நடந்தது? உனக்குத் தெரியுமா?”

சோதிடர் எரிந்து கொண்டிருக்கும் தமது பஞ்சாங்கத்திலிருந்து கண்களை எடுக்கவில்லை. ரகுநாத் அவரின் நாடியைப் பிடித்துத் தலையைச் சாம்சன் பக்கமாகத் திருப்பினான். கட்டிலில் கிடந்த மூக்குக் கண்ணாடியே எடுத்து அவரின் காதுகளில் பொருத்தினான் அவரின் கவனம் முழுவதையும் இவ்வகையில் அவன் சாம்சன் பக்கமாகத் திருப்பி விட்டான். அவனது கை அவரது தலையை விட்டுவிடவில்லை.”

“நல்லது. நான் உனக்குச் சொல்கிறேன். நாங்கள் எங்களின் காரில் இருந்தோம். காரை நிதானமாகத்தான் செலுத்திக் கொண்டு போனோம். நாங்கள் கொண்டு சென்றபொருளும் பாதுகாப்பாகவே இருந்

டாக்டர்: உம்முடைய 15 வருட நீரிழிவு வியாதீ தீமரென நின்றுவிட்டது எப்படி?

நோயாளி: வீட்டில் 10 பேர். நான் தானே கீடங்குவெட்டினான். வியாதீ மாறிவிட்டது.

தது. ஆனால் ஒரு ‘டறக்’ பிசாசு எங்கள் காரை மோதி விட்டுச் சென்றது. என் பங்களரில் இருவர் குளோஸ். அந்த இடத்திலேயே மரணம். என் எலும்புகள் உருக்கால் ஆனவை. அதனால் நான் ஒருவாறு தப்பிவிட்டேன். ஆனால் என் முழங்காற் சில்லு ஏறக்குறைய நொருங்கிப்போய்விட்டது. என் மூன்றாவது பங்காளிக்கு மூன்று இடங்களில் வெட்டுக்காயங்கள். வலப்பக்க மாய் உடம்பைச் சாய்த்து நித்திரை செய்ய முடியாது. நாங்கள் கொண்டு சென்ற பொருளோ தேடுவதற்கு அரியது. அதுவும் போயிற்று. இப்பொழுது சொல். எங்களுக்கு என்ன நடக்கும் என்று நீ ஏன் பலன் சொல்லவில்லை?”

“நாங்கள் கடவுள்கள் அல்ல... நீ...”

“பொத்து”

ரகுநாத் கிழவரின் தலையைத் தனது பிடியிலிருந்து தளர்த்தினான். ஆனால் இப்பொழுது சாம்சன் அவரை இறுகப் பிடித்தான்.

“இப்பொழுது, தாத்தா, கொஞ்சம் பணம். பத்து ரூபாவின் பத்துமடங்கு. உன்னால் முடிந்தால்...”

“நான்... என்னிடம் நான்”

“நான் சொன்னது கேட்டதா? முட்டாள்தான்.”

இப்பொழுது சாம்சனின் கையிலே கத்தி ஒன்று. அதன் குமிழியில் அமர்த்த அதன் கூப்பாகம் வெளிப்பட்டது.

சாம்சனின் கையும் கத்தியும் சோதிடருக்கு முன்னால் ஆடி அசைந்தன.

“நல்லது...சரி சரி...”

சோதிடர் பைரவ், நடுங்கும் கைகளோடு கிறீஸ் படித்த தமது பணப்பெட்டியை நோக்கிச் சென்றார்.

இலக்கியமும் அவனும்

வரதர்

அவன் ஒரு சிறிய கிராமத்தில் பிறந்தான். வளர்ந்தான். கிராமப் பள்ளிக் கூடம் ஒன்றிலேயே கல்வி பயின்றான்.

எப்படியோ அவனை இளம் வயதிலேயே இலக்கியம்தொட்டுக் கொண்டது. இலக்கியத்தை அவன் இறுகக் கட்டிக் கொண்டான்.

இந்த உலகத்தில் இலக்கியத்தை விட உயர்ந்தது எதுவுமேயில்லை என்பது அவனுடைய அப்போதைய நினைவு.

அவனுடைய அப்போதைய இலக்கிய மெல்லாம் சிறுகதைகளும் நாவல்களுமே.

கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம் சங்கப் பாடல்கள் முதலியன எல்லாம் பண்டிதர்களுக்காக என்று ஒதுக்கிவிட்டான்.

பண்டிதர்கள் எல்லாரும் தன்னுடைய இலக்கிய வட்டத்துள்ளே வரக்கூடாத 'தீண்டாதார்' என்று நினைத்தான்.

பழைய இலக்கியங்களிடம் அவனுக்கு ஒரு மரியாதை இருந்தது. ஆனால் அவனுடைய மனம் அந்தப்பக்கம் செல்லவில்லை.

அப்போதெல்லாம் இலக்கியந்தான் அவனுடைய உயிர் மூச்சு. இந்தவாழ்க்கையே இலக்கியத்துக்காகத்தான் என்று அவன் நினைத்தான். சிறந்த இலக்கியக்காரர்களை அவன் தெய்வங்களாக நினைத்தான் தன்னோடொத்த இலக்கிய ஆர்வலர்களையே நல்ல மனிதர்களாகவும் நண்பர்களாகவும் கருதினான்.

இலக்கியப்பற்று இல்லாதோரைவெறும் பதர்களென்றான்.

'இலக்கியம் என்றால் என்ன? எதற்காக இந்த இலக்கியம்?' என்றெல்லாம் அவன் சிந்தித்ததில்லை.

'இலக்கியம் இலக்கியத்துக்காகவே' என்று சொன்னால் மனமார அதை ஆமோதித்தான்.

பத்தோ பதினைந்தோ ஆண்டுகள் ஓடிக் கழிந்தன.

அவன் இப்போது பொறுப்புள்ள ஒரு மனிதன்.

திருமணம் செய்தான். குழந்தைகள் பிறந்தன.

குடும்பஸ்தன்.

'திரைகடலோடியும் திரவியம் தேட' வேண்டிய நேரம்.

கடல் தாண்ட வாய்ப்பில்லை. தனது நாட்டிலேயே அவன் ஒரு தொழிலைத் தொடங்கினான்.

தொழில் வளர்ந்தது.

திரவியம் தேடுவதற்காகவே தொழில் தொடங்கினான் என்பதையே மறக்கிற அளவுக்கு அவன் தொழில் முயற்சிகளில் மூழ்கிப்போனான்.

எனவே தொழிலும் வளர்ந்தது. பொருளும் சேர்ந்தது.

இப்போது அவனிடமிருந்த இலக்கிய 'வெறி' போய்விட்டது!

ஆனாலும் அந்த வேகம் அவனுடைய உள்ளத்தின் ஆழத்திலே அமுங்கிக்கிடந்து அவ்வப்போது குமுறிக்கொதித்து எழுந்தது.

இடையிடையே எழுதினான்.

ஆனால்,

'இலக்கியம் என்பது எதற்காக' என்று அவன் அப்போதும் சிந்திக்கவில்லை.

இலக்கியம் செய்தால் இந்த நாட்டில் பொருள் வராது என்பதை அவன் தெரிந்திருந்தான் ஆனாலும் வரும் என்பதை உணர்ந்திருந்தான்.

கொஞ்சம் கொஞ்சம் எழுதினான். புகழும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வந்தது.

அது அவனுக்குப் போதவில்லை.

ஆனால் அதிகமாக எழுத முடியாததால் அதிக புகழையும் அவனால் சேர்க்க முடியவில்லை.

அவனுடைய தொழில், எந்த நேரமும் -அவன் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் நேரமெல்லாம்-அவன் எண்ணங்களில் நிறைந்து நின்ற தொழில்-அது அவனுடைய இலக்கிய முயற்சிகளை மட்டும் தட்டிற்று.

மேலும் பல ஆண்டுகள் கழிய—

அவனுக்கு இப்போது சற்றே 'வயது ஆகி'விட்டது.

மதியம் திரும்பிவிட்டது.

தொழிலில் முன்பிருந்த பொறுப்புகளை அவன் குறைத்துக்கொண்டான்.

அவனுடைய சிந்தனையில் சற்றே வெற்றிடம் ஏற்பட அடிமனத்துள் குமுறிக் கொண்டிருந்த இலக்கிய உணர்வு அந்த வெற்றிடத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டது.

இப்போது—

எழுதுகிற பழக்கமே விட்டுப்போன நிலை.

ஆனால் சிந்தனைகள் தேங்கிவிடவில்லை.

இப்போது அவன் சற்றே சிந்திக்கிறான்.

‘இலக்கியம் என்றால் என்ன?’

‘எதற்காக இலக்கியம்?’

அவனுடைய சிந்தனையில்—

‘ஒரு இலக்கியப் படைப்பு எந்த உருவத்திலும் இருக்கலாம். வசனமாகவோ, கவிதையாகவோ, அன்றி வசனகவிதை

யாகவோ கூட இருக்கலாம். உருவம் எப்படியிருந்த போதிலும் அதற்கு ஒரு நல்ல நோக்கு இருக்கவேண்டும். அது மக்களின் எண்ணங்களை உயர்த்துவதாக இருக்கவேண்டும் அன்றியும் அதைச் சொல்லும் விதத்தில் ஒரு நயம் இருக்கவேண்டும். இந்த இரண்டும் ஒருசேர அமைந்ததுதான் நல்ல இலக்கியம்.’

இப்போது அவன் இப்படி நினைக்கிறான்.

இப்போதும்—

இதை அறுதியாசச் சொல்ல அவன் தயாராக இல்லை.

அவனுடைய அனுபவம் எதனையுமே அறுதியென்று தீர்மானிக்க அஞ்சுகிறது.

சமூகநிலை மாறும்போது, மக்களின் எண்ணங்களின் வளர்ச்சியடையும்போது— எந்தக் கருத்துமே அறுதியானதில்லை என்று அவன் உணர்கிறான்.

பழைய கருத்தும் புதிய யார்ப்பும்

● மறத்தாய்

முரசு முழங்கியது — சண்டை
மூண்டது எம் நாட்டின்
அரசை எதிர்த் தெவனே—வேற்று
அரசன் படை எடுத்தான்.

நாட்டை அடிப் படுத்தி—நம்மை
நாசப் படுத்த வந்தான்
சேட்டை விட நினைத்தான்—எங்கள்
தீரத்தை அவ மதித்தான்.

கேட்டை நினைத்து வந்தான்—அவன்
கேடும் றழிவன் இன்றே
வாட்படை வேள் மறவா!—வலிய
வந்தபோர் விடுவ துண்டோ!

முரசு முழங்கியது — சண்டை
மூண்டது மூண்ட தென்றே
வரிசை பெற நடந்தார்—வீரர்
வாள்வேல் வல் ஈட்டியுடன்.

கேட்டாள் ஓர் மூதாட்டி—நரம்புகள்
கிளர்ந்து புடைத் தெழுவே
ஆர்த்தாள், என்மகனே—போருக்கு
ஆயத்தம் வாடா’ என்றாள்.

வீதியில் தோழருடன்—சிறுவன்
வினையாட் டில் நின்றிருந்தான்
சேதி அறிந்தோடி—வந்து
சேல்விழி தாள் தொழுதான்.

பாறு தலை நீவி—வெள்ளை
பட்டினைக் கட்டி யகன்ற
ஏறுதிரு நுதலில்—திலகம்
இட்டுக்கை வேல் கொடுத்து,

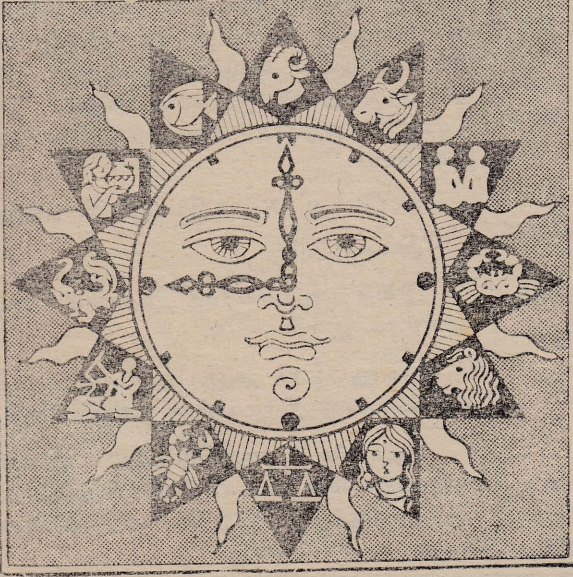
“சென்று வாபோர்க்கு” என்றே—சிறிது
சென்று வழி யனுப்பி
‘வென்று வா’ என்று வாழ்த்தி—நெஞ்சில்
வீரம் விளைத்து நின்றாள்.

போரிளில் கணவனுந் தன்—உடன்
கூடப் பிறந்த வனும்
வீர மரண முற்று—முன்னர்
வீழ்ந்த போழ்தினி லும்
மைந்தன் ஒருவ னுண்டோ—என்று
மகிழ்ந்த னள் ‘போர் எனவே’
சிந்தை கடிது இவள் — ஓர்
செந்தமிழ் மறத்தி யடா!

● தில்லைச்சிவன்

சோதிடம்

கோட்காரப் பலன் பொது விதியை அனுசரித்து எழு தப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு வருக்கும் நடைபெறும் சிசா புத்திக்கு அனுசரணையாகவே பலன் தரும்.

சோதிட., எண்ணோதிட நிபுணர்

எஸ். சி. எஸ்.

சிதம்பரநாதன்

(மார்ச்: 14 தொடக்கம்
ஏப்ரல்: 15 வரை)

மேடம்

அச்சுவினி, பரணி,
கார்த்திகை 1.

உங்களுக்கு சூரியன் 12ல் சஞ்சரிப்பது சிறந்ததாகத் தெரியவில்லை. அத்தோடு அட்டமத்தில் சனிபும் இருப்பதால், தேகாரோக்கியம் பாதிப்படையும். கொடுக்கல்வாங்கல்களில் பிரச்சினைகள் உருவாகும். மனநிம்மதி குன்றும். உத்தியோகத்தர்களுக்கு கடினமாக உழைத்தாலும் அதிகாரிகளின் கெடுபிடி அதிகரிக்கும். நற்பலன் கிட்டாது. வியாபாரிகளுக்கு வங்கி நிலை கஷ்டம்தான். வியாபாரத்தில் மந்தநிலையால் கடன்பட நேரிடும். வஞ்சனைக்கும் இடமுண்டு. விவசாயிகளுக்கு பயிர்ப்பலிதம் குன்றும். எல்லைத் தகராறு ஏற்படும். வீண் செலவும் அலைச்சலும் நிகழும். மாணவர்களுக்கு வெறுப்பு, மறதி, உடல் அசதி என்பன கல்வியைக் குழப்பும். நண்பரே பகையாவார். பெண்களுக்கு வீண் வாக்குவாதம், குடும்பச் சிக்கல், புத்திரசோகம் என்பன உண்டாம். கன்னியருக்கு ஏமாற்றம், விவாக முயற்சிகள் தாமதப்படும். வியாழ சுகத்தினால் சிறிது நற்பலனும் கிட்டும்.

இடபம்

கார்த்திகை 2, 3, 4
ரோகினி,
மிருகசீரிடம் 1, 2.

உங்களுக்கு சூரியன் 11ல் சஞ்சரிப்பதால் நற்பலன்களைத் தரும். உங்கள் நிதி நிலை சீராகும். நினைத்த கருமங்களைச் சமாளிக்கலாம். பிரயாணங்களிலும் நன்மை உண்டாகும். குடும்பத்தில் அன்புப் பிணைப்பு தென்படும். சுககருமங்கள் நிகழும். உத்தியோகத்தர்களுக்கு தொழிலில் முன்னேற்றம், வருவாய் அதிகரிப்பு, சக ஊழியரின் உதவி, அதிகாரிகளின் பாராட்டு என்பன கிடைக்கும். வியாபாரிகளுக்கு வியாபார வளர்ச்சி, நல்ல லாபம், பணியாட்களின் ஒத்தாசை என்பன கிட்டும். விவசாயிகளுக்கு விளை நிலத்தால் ஆதாயம் உண்டு. வாகனச் சேர்க்கைக்கும் பலனுண்டு. மாணவர்களுக்கு கல்வியில் முன்னேற்றம் காட்டும். உயர்கல்விக்கு வழி கிடைக்கும். பெண்களுக்கு நற்பெயரும், புகழும் உண்டாகும். கணவன் மனைவி உறவு வலுவடையும். நீங்கள் ஏதோ ஒன்றைச் சாதிக்கச் சந்தர்ப்பம் பார்த்தீர்கள். இது தான் தக்க தருணம். கன்னியர்க்கு மனமகிழ்ச்சிக்கான நேரம். விவாக முயற்சிகள் நடக்கும்.

மிதுனம்

மிருகசீரிடம் 3, 4,

திருவாதிரை,

புனர்பூசம் 1, 2, 3

உங்களுக்கு சூரியன் 10ல் சஞ்சாரம் செய்வது மட்டுமல்லாது வியாழன் 9 இலும் சனி 6 இலும் சஞ்சரிப்பது மிக்க அதிர்ஷ்டத்தைத் தரும். எக்கருமமும் எளிதில் கைகூடும். சமூகத்தில் உங்கள் செல்வாக்கு மேலோங்கும். ஆரோக்கியம் திருப்திகரமாய் இருக்கும். இல்லச் சிறப்புமுண்டாம். உத்தியோகத்தார் சலுக்கு மேலதிகாரிகள் உதவி கேட்க நேரிடும். எந்தப் பிரச்சினைகளையும் சமாளித்து விடுவீர்கள். எதிர்ப்பாலாரால் நன்மையுண்டு, வியாபாரிகளுக்கு முதலீடுகள் நன்மை பயக்கும். பழைய பாக்கிகள் வசூலாகும். வியாபார விஸ்தரிப்புக்கு உகந்த காலம். விவசாயிகளுக்கு பயிர்ச்செய்கை சிறந்தோங்கும். புதிய காணி-பூமி சேரவும் வழி பிறக்கும். மாணவர்களுக்கு உற்சாகம், கிட்டும். பெண்களுக்குச் சிறப்பான பலன் உண்டாகும். நோய்கள் மாறும். புதிய வீடு, ஆபரணம் சேரும். இனசன உறவு வலுவடையும். கன்னியர்களுக்கு விவாகப் பேச்சுக்கள் மிகவும் சிறப்பாக அடையும்.

கடகம்

புனர்பூசம் 4,

பூசம், ஆயிலியம்

உங்களுக்கு ஆயிலியம் 9ல் சஞ்சரிப்பதாலும், சனி 5ல் இருப்பதாலும், குரு அட்டமத்தில் இருப்பதாலும் சுபபலன்கள் மிகக் குறைந்தும், சுபபலன்களை மிகக் குறைந்தும், அசுபபலன்களை கூடியும் தென்படுகின்றன. பிரயாசை மிகுதியாயும், வீண் அலைச்சலாயும் இருக்கும். நினைத்த காரியங்கள் சுலபத்தில் நடைபெறாது. பண நிலை சுமாராக இருக்கும். உத்தியோகத்தர்களுக்குப் பல சஷ்டங்களைத் தாங்க வேண்டிவரும். தகராறுகளைத் தவிர்ந்து நடந்து கொள்ளவும். எதிர்ப்பாலாரால் இடைஞ்சல் உண்டு. வியாபாரிகளுக்கு நிதி பற்றாக்குறை, தொழிலாளர்கீழ்ப்படிவின்மை என்பன நிகழும். போட்டிகளால் மனநிம்மதி குலையும். விவசாயிகளுக்கு பயிர்கள் ஏமாற்றிவிடும். வாகனக் கஷ்டமும் உண்டு.

மாணவர்களுக்கு நண்பர்களின் துரோகம், சோம்பல், போட்டிகளில் வெற்றி கிட்டாமை உண்டாம். அமைதியாய் இருத்தல் நன்று. பெண்களுக்கு வாயடக்கம் அவசியம். இனத்தவர், அயலவருடன் அவதானம் தேவை. கன்னியர்களுக்கு உறவு முறிவு, திருமணத்தடை என்பன உண்டாம்.

சிங்கம்

மகம், பூரம்

உத்தரம் 1.

உங்களுக்கு சூரியன் 8ல் இருப்பதும், சனி 4ல் இருப்பதும், வியாழன் 7ல் இருப்பதும் நன்மை தீமை கலந்த மாதமாகத் தென்படுகின்றது. பெரும் அலைச்சலின் பின்னர் காரியங்கள் கைகூடும். குடும்பத்தில் அமைதி நிலவினாலும், சிறு தகராறுகள் தலைதூக்கும். ஒரு சிலருக்கு தூரதேசவாசத்திற்கும் இடம் உண்டு. கண், மூக்கு சம்பந்தமான நோய்கள் வருத்தும். உத்தியோகத்தர்களுக்குப் பொறுப்புக்கள் அதிகரிக்கும். மேலதிகாரியின் ஒத்தாசை இருப்பினும் சக ஊழியர்கள் காலே வாரி விடுவர். ஒரு அபகீர்த்தி காத்திருக்கிறது. வியாபாரிகளுக்கு லாபநட்டம் இல்லாத மாதம். வியாபார விஸ்தரிப்பைத் தவிர்க்கவும். பழைய கடன்களை வசூலிக்க முயற்சிக்கவும். விவசாயிகளுக்கு வருவாய் சிறப்பாக இருந்தாலும் செலவும் கட்டுக் கடங்காது. வாகனங்கள் அடிக்கடி தொல்லை கொடுக்கும். மாணவர்களுக்குக் கல்வியில் நல்ல ஊக்கம், சுறுசுறுப்பு, நல்ல முயற்சி இருந்தாலும் பரீட்சை திருப்திகரமாக இருக்காது. பெண்களுக்கு கணவன்-மனைவிக்கிடையில் மனவேற்றுமை, ஆபரண சேர்க்கை, கௌரவம் என்பன உண்டாம். கன்னியர்களுக்குத் தடைதாண்டித் திருமணம்.

கன்னி

உத்தரம் 2, 3, 4

அத்தம், சித்திரை 1, 4

உங்களுக்கு சூரியன் 7ல் சஞ்சரிப்பதும், சனி 3ல் சஞ்சரிப்பதும், நன்மையை அதிகம் தரும். குருவின் சஞ்சாரம் விரும்பத்தக்கதாக இல்லை. நீங்கள் தொடங்கிய சருமங்களை எப்படியும் முடித்துக் கொள்வீர்கள். தீர்த்த யாத்திரைகளுக்கும் பலனுண்டு. சமூ

கத்தில் கீர்த்தி, கௌரவம் கிடைக்கும். பணப்புழக்கும் நன்றாக இருக்கும். உத்தியோகத்தர்களுக்கு பதவியில் உயர்ச்சி அல்லது வசதியான இடமாற்றம், யாவரது பாராட்டையும் பெறுதல் உண்டாம். மறைமுக சத்துருக்களும் உண்டு. வியாபாரிகளுக்கு அதிக லாபம் கிட்டும். பட்டகடன் தீரும், புதிய வியாபாரத்திற்கு உசந்த காலம். நம்ப நட; நம்பி நடவாதே. விவசாயிகளுக்கு அமோக விளைச்சல் உண்டு. புதிய பூமி சேர்க்கை. வாசன லாபம் உண்டாம். மாணவர்களுக்கு கல்வியில் மேம்பாடு, உற்சாகம் காணப்படும். நண்பர்கள் உதவி செய்வர். பெண்களுக்கு மனமகிழ்ச்சியான மாதம். குடும்ப சுகம், புத்திர நன்மை உண்டாம். புதிய வீடு சேரும். கன்னியர்களுக்கு உறவில் கனிவு; திருமணம் நடந்தேற வாய்ப்புமுண்டு.

துலாம்

சித்திரை 3, 4,

சுவாதி, விசாகம் 1, 2, 3

உங்களுக்குச் சூரியன் 6-ம் இடத்தில் சஞ்சரிக்கிறார். குருபகவான் 5 இலும், ஏழரைச் சனியும் நடக்கிறது. உங்கள் முயற்சிகள் பலிதமடைவது கஷ்டம். சகோதர வழியால் நன்மைகள் உண்டு. குடும்பத்தில் சிறு சச்சரவுகளுக்கும் இடமுண்டு. பிரயாணங்களால் கஷ்டம் ஏற்படும். பணப்புழக்கம் சுமாராகத்தான் இருக்கும். உத்தியோகத்தர்களுக்கு வசதியற்ற இடத்திற்கு இடமாற்றம்; எதிர்பார்ப்புக்கள் தாமதித்தல், அதிக பிரயாசை என்பன தென்படுகின்றன. வியாபாரிகளுக்கு தொழில் தேக்க நிலை, கடன் வசூலாகாமை, கொடுக்கல்-வாங்கல் பிணக்கு என்பன உண்டாம். விவசாயிகளுக்குப் பயிர் அழிவு, கடனுக்கு மேல் கடன், அயலாருடன் பகைமை என்பன நிகழும். மாணவர்களுக்கு மன விரக்தி, பரீட்சைப் பெறுபேறுகளில் திருப்தியின்மை, உற்ற தோழரின் வஞ்சனை என்பன உண்டாம். பெண்களுக்குக் கைதொட்டால் குற்றம், கால் தொட்டால் குற்றம். கன்னியர்களுக்கு ஏமாற்றம், கலக்கம் உண்டாம்.

விருச்சிகம்

விசாகம் 4,

அனுசு, கேட்டை.

உங்களுக்குச் சூரியன் 5 இலும், சனி ஜென்மத்திலும், குரு 4 இலும் இருப்பது நன்மைகளுக்கு மத்தியில் தீமையுமுண்டாம். கடுமையான முயற்சியினால் வருவாய் பெருகும். பணம் கையில் வரும் போகும். ஏழரைச் சனி இருப்பதால் அவதானம் தேவை. எண்ணங்கள் படிப்படியாய் வெற்றி தரும். உத்தியோகத்தர்களுக்குக் காரியாலயத்தில் மதிப்பு உயரும். சக ஊழியர் பேருதவி செய்வர். எனினும் சிறு மனத் தாங்கலுக்கும் இடம் வகுக்கும். வியாபாரிகளுக்கு தொழில் நடக்கும். செலவும் கட்டுக்கடங்காது. பங்களிகளுடன் உசாராய் இருக்கவும். விவசாயிகளுக்கு நிலமகள் அருள் கிட்டும். கால்நடைகளால் தொல்லைபுண்டு. வீட்டில் சபகருமம் நடக்கும். மாணவர்களுக்கு உற்சாகமான காலம். புத்துணர்வு தோன்றும். பரீட்சை பெறுபேறு எதிர்பார்த்தமாதிரி இல்லை. பெண்களுக்கு ஆபரண சேர்க்கை, மனச் சந்தோசம் உண்டு. குடும்பத்தில் மனஸ்தாபம் ஏற்படும். சன்னிப் பெண்களுக்கு உறவு வளரும், உற்சாகம் தோன்றும், திருமணப் பேச்சுக்கள் நடக்கும்.

தனுசு

மூலம், பூராடம்,

உத்தராடம் 1.

உங்களுக்குச் சூரியன் 4 இலும், வியாழன் 3 இலும் சஞ்சரிப்பதாலும், ஏழரைச்சனி முதற்கூறு நடப்பதாலும் நன்மை, தீமை கலந்தே காணப்படுகின்றது. சகோதரர்களால் உதவியும், பிரயாணங்களினால் நன்மையும், அயலவரால் துன்பமும், அதிக செலவும் உண்டாம். மன அமைதி குன்றும். பெரியோரின் ஆதரவுகிட்டும். உத்தியோகத்தர்களுக்கு வேலையில் பொறுப்புக்கள் அதிகரிக்கும். நற்பெயர் எடுத்தாலும், பொருமையால் பிரச்சினைகளிலும்மாட்டிகொள்ள நேரிடும். வியாபாரிகளுக்கு லாபத்திற்கு

குறைவில்லை. அவைசியச் செலவுகளும் அதிகம். வியாபாரப் போட்டி அதிகரிக்கும். விவசாயிகளுக்குப் பயிர் கைகொடுத்தாலும், காணிப் பிரச்சினையால் வீண் செலவும் ஏற்படும். கோபத்தை அடக்கவும். மாணவர்களுக்கு மனச்சஞ்சலம், நிம்மதி மாறிமாறிவரும். போட்டிகளில் வெற்றி கிட்டும். பெண்களுக்குக் குடும்பத்தில் பற்று மிகும். புத்திரரால் அவமானம் ஏற்படும். கன்னியர்களுக்குக் கஷ்டமான காலம். உறவுகள் பாதிப்படையும். தக்கநேரம் உதவி கிட்டும்.

மகரம்

உத்தராடம் 2, 3, 4
திருவோணம்,
அவிட்டம் 1, 2.

உங்களுக்குச் சூரியன் 3 இலும், சனி 11 இலும், வியாழன் இரண்டிலும் இருப்பது நன்மையாகவே தோன்றுகின்றது. உங்கள் அபிவாசைகள் பூர்த்தியாகும். மன நிறைவு ஏற்படும். ஒரு கடிதத்தினால் பெரு நன்மை கிட்டும். திடீர் பணவரவுக்கும் இடமுண்டு. குடும்ப சுகம். இல்லத்தில் மங்கள காரியம் நடத்தல் உண்டாம். உத்தியோகத்தர்களுக்கு உத்தியோக உயர்வு, சேமிப்பு உயர்தல், சமூக அந்தஸ்து, நண்பர்கள் சகாயம் உண்டாம். எதிர்பாராமல் உதவி கிட்டும். வியாபாரிகளுக்கு அதிக லாபம் கிட்டும். புதுக்கிளைகள் தொடங்க உகந்த காலம். வங்கி உதவி கிடைக்கும். விவசாயிகளுக்கு வீட்டில் பணம் புரளும். வாகன லாபமும் கிடைக்கும். புதிய வீடு, காணி சேர்க்கைக்கும் இடமுண்டு. மாணவர்களுக்கு கலகலப்பு. உற்சாகம் உண்டாகும். பரீட்சையில் உன்னத சித்தி கிட்டும். பெண்களுக்கு குடும்பப் பிணைப்பு, புத்திர சுகம், ஆடை, ஆபரண சேர்க்கை உண்டாம். கன்னியர்களுக்குக் காதலில் கனிவு, திருமணம் உண்டாக வாய்ப்புண்டு.

கும்பம்

அவிட்டம் 3, 4
சதயம், பூரட்டாதி 1, 2, 3

உங்களுக்குச் சூரியன் 2 இலும், வியாழன் ஜென்மத்திலும், சனி 10 இலும் இருப்பது

நல்லதல்ல. சோதனைமேல் சோதனை தோன்றும். எதிலும் மற்றவர் பிழைபிடிப்பர். பணக்கஷ்டம். கடன் தொல்லை, வீணை அலைச்சல், முன்பு உதவியவர்கள் கூட உதாசீனம் செய்வர். பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தல் நன்று. உத்தியோகத்தர்களுக்கு மேலதிகாரியின் கண்டனம், பொறுப்பற்றுக் காரியம் செய்தல், சக ஊழியர்கள் ஒத்துழையாமை என்பன உண்டாம். வியாபாரிகளுக்கு கதவை இழுத்துப் பூட்டினால் என்ன என்று தோன்றும். வட்டிக்கும் குட்டி கொடுக்க நேரிடும். தொழிலாளி பகைப்பர். விவசாயிகளுக்கு பயிரழிவு, கால்நடை இழப்பு, வாகன இடைஞ்சல், குடும்பச் சச்சரவு என்பன மாறி மாறி வருத்தும். மாணவர்களுக்குச் சோம்பல், கல்வியில் ஊக்கமின்மை, ஆசிரியர் சீற்றம் உண்டாம். பெண்களுக்குக் குடும்பப் பிணக்கு, புத்திர சுகக் குறைவு, கருச்சிதைவு, வயிற்றுக் கோளாறு உண்டாம். கன்னியர்களுக்கு மனவிரக்தி உண்டாம். ஏமாற்றம் காத்திருக்கிறது.

மீனம்

பூரட்டாதி 4
உத்திரட்டாதி, ரேவதி.

உங்களுக்குச் சூரியன் ஜென்மத்திலும், வியாழன் 12 இலும், சனி 9 இலும் இருப்பதால் சுப, அசுப பலன்களைக் கலந்தே காட்டுகிறது. காரியங்கள் கைகூடும். ஆனால் தாமதங்களும் ஏற்படும். உங்களுக்குச் சூடு சம்பந்தமான நோய் பிடிக்கலாம். எது எப்படி துர்ப்பலனாலும் பணம் கையில் தவழும். குடும்பத்தில் நல்லுறவு நிலவும். உத்தியோகத்தர்களுக்கு வீணை வாக்குவாதங்களே தவிர்க்கவும். உங்கள் உழைப்பிற்கு நல்ல பரிசு கிட்டும். ஆனால் திடீரென மாற்றமும் கிட்டலாம். வியாபாரிகளுக்கு லாபமும் நடட்டமும் உண்டு. அதிக முதலீட்டை விலக்கிக் கொள்ளவும். பழைய கடன்கள் மெல்ல வசூலாகும். தொழிலாளர் தொல்லை அதிகரிக்கும். விவசாயிகளுக்கு போதிய ஆதாயம் கிட்டும். குடும்பச் செலவு கட்டுக்கடங்காது. ஒரு உறவினரின் இழப்பு தாங்க முடியாதது. மாணவர்களுக்கு மனக்கிலேசம், நீண்ட தூக்கம், இருப்பினும் போட்டிகளில் பரிசில்கள் கிடைக்கும். பெண்களுக்குக் கணவனோடு அபிப்பிராய பேதம், புத்திர நன்மை உண்டாம். கன்னியர்களுக்கு மந்தகதியிலே காரியங்கள் நடக்கும்.

எண் சோதிடத்தில் உங்கள் பிரச்சனை

● எம். எம். ஜேசுதாசன்
உளவையாளர்,
தனியூற்று,
முள்ளியவளை.

எனது பிறந்த திகதி முதலிய விபரங்களைத் தருகின்றேன். எனக்கு வரவுக்கு மீறிய செலவு ஏற்படுகின்றது. கடன்துன்பங்கள் தான் எனது பிரச்சனை. எனது பெயர்மாற்றம் செய்யவேண்டியிருந்தால் தயவு செய்து ஆலோசனை வழங்கவும். எனது பிறந்த திகதி 31-5-1945. எனது பெயர் JESUTHASAN தந்தை பெயர் MOSES. பேரன் பெயர் MUTHU.

△ யேசுவின் அடியவனை முதலாக வைத்து அமிர்தசங்கை வாசகர்களின் பிரச்சனைகளை அணுகி ஆராய்ந்து பதில் கொடுக்க ஆரம்பிக்கிறேன். தங்கள் பிறப்பெண் 4. கூட்டெண் 1. ஆனால் உங்கள் பெயர் எண் 42 ஆக இருக்கின்றது. எனவே பொருத்தமில்லாததால் வாழ்க்கையில் பிரச்சனைகளை எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ளது. உங்கள் பெயரை அதிர்ஷ்டமாக M. M. JESUTHASEN என 46ல் வைத்துக் கொண்டு, தினமும் 100 முறையாகுதல் எழுத்துக்களை வாயினால் உரக்க உச்சரித்து, உச்சரித்து எழுதி, எழுதிப் பயிற்சி செய்து வந்தால் அதிர்ஷ்டம் உங்கள் பக்கம் நிச்சயம் திரும்பும். அத்துடன் அதிர்ஷ்டக்கல்வான மஞ்சள் புல்பராகம், அல்லது மஞ்சள் வைரம், அல்லது அல்லது கருநீலம் பதித்த மோதிரம் அணியுங்கள். உங்கள் குறைகள் நீங்கி, கடன் தொல்லைகள் அகன்று வாழ்வு சிறக்கவேண்டுமென ஆண்டவனை மன்றாடுகிறேன்.

● கே. ஞானமுத்து
கைதடி, மேற்கு,

எனது பிறந்த திகதி 9-2-1946. பெயர் ஆங்கிலத்தில் K. GNANAMUTHU. தந்தை பெயர் சுந்தன். பேரன் பெயர் வெள்ளையன். இதுவரை காலமும் எனது பெயர் வாழ்க்கையில் எதுவிதமான முன்னேற்றமும் கிடைக்கவில்லை. அதாவது உயர்ச்சியும் இல்லை. தாழ்ச்சியும் இல்லை. பதவியுயர்வு கிடைப்பதும் துரதிர்ஷ்டமாகவே இருக்கிறது. தினகரன் வாரமஞ்சரியில் தாங்கள் எழுதும் போது, பத்திரிகை நிபந்தனைப்

படியே இரண்டு கடிதங்கள் அனுப்பியிருந்தேன். பதிலே கிடைக்கவில்லை. ஆகவே தயவு செய்து அமிர்தகங்கை மூலம் எனது பிரச்சனைக்கு விடிவு கிடைக்குமென நம்பியிருக்கிறேன். எனது எதிர்காலத்தை சுபீட்சமாக அமைக்க பெயரை எப்படி கையொப்பமிடுவது போன்ற ஆலோசனைகளைத் தந்துதவவும்.

△ தங்களுக்காக மனம் வருந்துகிறேன். தினகரனில் எழுதும் போது தினமும் ஏராளம் கடிதங்கள் வந்து குவிந்தன. அவையாவற்றிற்கும் பதில் எழுத இடமேயாது. ஒரு சிலருக்கே பதில் எழுத முடிந்தது. உங்கள் பிறப்பெண் 9. கூட்டெண் 4; பெயர் எண் 43. இங்கு பெயர் எண் பிறப்பெண்ணின் நட்பு எண். எனவேதான் தாழ்வும், உயர்வும். இன்று சாதாரணமாக வாழ்க்கை ஓடுகிறது. உங்கள் பெயரை அதிர்ஷ்டமாக K. GNANEMUTTU என 45 இல் வைத்து, தினமும் அதிகாலையில் எழுத்தெழுத்தாக வாயினால் உரக்க உச்சரித்து, உச்சரித்து 108 முறையாகுதல் எழுதி எழுதிப் பயிற்சி செய்யவும். அதிர்ஷ்டக்கல்வான சிவப்புக்கல் அல்லது பவளம் அல்லது மாணிக்கம் பதித்த மோதிரம் அணிந்து பாருங்கள். அதிர்ஷ்டம் உங்களைத் தேடி ஓடி வரும். மாற்றிய பெயரை கடிதத் தலைப்பில் அச்சடித்து வைத்துப் பாவியுங்கள். நம்பிக்கையோடு பின்பற்றினால் பலன் கிட்டுவதும் உறுதி. தாங்கள் சகல சிறப்புக்களோடும் வாழவேண்டுமென கண்ணைப் பிரார்த்திக்கின்றேன். தங்கள் பிள்ளைகளின் பெயர் மாற்றம் அடுத்த இதழில் தருகிறேன்.

● கே. வாகதேவன்
கோண்டாளில்.

எனது பெயர் S. VASUTHEVAN பிறந்த திகதி 16-11-1964 தந்தைபெயர் சேனாதிராஜா, பேரன் பெயர் செல்லப்பா, பூட்டன் பெயர் சுப்பர், நான் எந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டாலும் வெற்றி கிடைப்பது கடினம். முன்னேற்றமோ, சந்தோசமோ வாழ்க்கையில் கிடைப்பதில்லை. இதற்கு ஆலோசனை கூறவும்.

△ உங்கள் பிறப்பெண் 7. கூட்டெண் 2. பெயர் எண் 45. இது பொருத்தமற்றது

எனவேதான் இத்தனை கரைச்சலும் உங்கள் பிறப்பெண், கூட்டெண்ணுக்கு பொருத்தமாக உங்கள் பெயரை அதிர்ஷ்டமாக S. VAASUTHÉVAN என 46 இல் வைத்து, தினமும் குறைந்தது 100 முறையாகுதல் எழுத்தெழுத்தாக வாயினால் உச்சரித்து, உச்சரித்து எழுதி எழுதிப் பயிற்சி செய்து, அதிர்ஷ்டக்கல்வான மஞ்சள் புஸ்ப

ராகம் அல்லது மஞ்சள் வைரம் அல்லது கருநீலம் பதித்த மோதிரமும் அணியுங்கள். இப்படி நம்பிக்கையோடு, செய்துவர, கஷ்டங்கள் யாவும் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல நீங்கிவிடும். உங்கள் நல்ல எதிர்காலத்திற்காக எல்லாம் வல்ல கண்ணனை வேண்டுகிறேன்.

எண்ணோதிடத்தில் உங்கள் பிரச்சனை?!

வாசக நேயர்களே! ஒவ்வொருமாதமும் உங்கள் எண் சோதிடம் சம்பந்தமான பிரச்சனைகளுக்கு இப்பகுதியில் பதில் கொடுக்கவுள்ளோம். உங்கள் பிறந்த திகதி, பெயர் (ஆங்கிலத்தில்) தந்தை-பேரன்-பூட்டன் பெயர்கள், சாதகக் குறிப்பு (இருப்பின்), உங்களை வாட்டும் பிரச்சனை எப்பவற்றோடு இதன் கீழ் பிரசுரிக்கப்படும் முகவரிக்கூடு ஒன்றை வெட்டி ஒட்டி அனுப்பி வைக்கவும். உங்கள் பெயர் மாற்றய போன்ற ஆலோசனைகள் இலவசமாக அமிர்த கங்கை வாசகர்களுக்கென்று முன்னுரிமையுடன் பிரசுரிக்கப்படும்.

இதன்கீழ் உள்ள முகவரிக்கூடு இணைக்கப்படாத கடிதங்களுக்கு பதில் கொடுக்கப்படமாட்டாது.

எஸ். சி. எஸ். சீதம்பரநாதன்
எண்ணோதிடத்தில் உங்கள் பிரச்சனை
அமிர்த கங்கை

140, நாவலர் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

நெல்லிக்கனியா? உருளைக்கிழங்கா?

ஒருமுறை கவிஞர் கண்ணதாசன் இலங்கை வந்த போது, ஒரு கூட்டத்தில் பேசினார். ஒரு தெளிவு விளக்கம் கூற 'உள்ளங்கை உருளைக்கிழங்கு' என்று அடுக்குமொழியினைப் பயன்படுத்தினார். அந்தக் கூட்டத்திற்கு ஈழத்து எழுத்தாளர் எஸ். பொன்னுத்துரையும் சென்றிருந்தார். இந்த அடுக்குமொழி வியாபாரம் அவருக்குப்பிடிக்கவில்லை. கவிஞரைத்தனிமையில் சந்தித்து உரையாடிய போது, 'உள்ளங்கை உருளைக்கிழங்கு என்று கூறுவதில்லையே. நெல்லிக்கனியென்றுதானே கூறுவது வழக்கம்'

'வழக்கம் அப்படித்தான். நெல்லிக்கனியைவிட உருளைக்கிழங்கு அளவில் பெரியது. ஆதலால் தெளிவு—விளக்கம் என்பதற்கு இதுதான் நல்ல உதாரணம்' என்றார் கவிஞர். எஸ். பொ.வுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது.

'உள்ளங்கை பூசணிக்காய் என்றால் இன்னமும் நல்லாயிருக்குமே!' என்றார் எஸ். பொ. கவிஞருக்கு முகத்தில் ஈயாடவில்லை.

சத்திய தரிசனம்

● சிற்பி

“புதிய சிந்தனையும் பரந்த பார்வையும் உள்ளவர்களுக்கு இந்தப் படம் நிச்சயமாகப் பிடிக்கும். ஆனால் உன்னுடைய நண்பர் குமாரதாசனிடம் இவை இல்லை. அதனால் அவர் இன்றைக்கு இங்கு வருவாரா என்பது சந்தேகந்தான்.”

படமாளிகையின் வாசலில் வைத்து என்னிடம் இப்படிச் சொன்னான் நண்பன் நடேசன். எதுவுமே பேசாது அவனை பார்த்துவிட்டு, மீண்டும் என் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். படம் தொடங்குவதற்கு இன்னமும் ஐந்து நிமிடங்களே இருந்தன.

நீண்டு கிடந்த வீதியைப் பார்த்தேன். நண்பன் குமாரதாசனின் உருவம் தென்படவேயில்லை.

“உழைக்கும் கரங்களும் ஒட்டிய வயிறும்” என்ற வண்ணப்படம் ‘குமரன்’ படமாளிகையிற் திரையிடப்பட்டிருந்தது. சர்வதேசப் பரிசுகள் பலவற்றைப் பெற்றிருந்த அப்படத்தை நடேசன், குமாரதாசன், நான் ஆகிய மூவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பார்ப்பது என முடிவு செய்திருந்தோம். படமாளிகை வாசலில் ஒருவரை ஒருவர் சந்திப்பதாக ஏற்பாடு.

சொன்னபடி, நடேசனும் நானும் சற்று முன்பின்குடிப் படமாளிகைக்கு வந்துவிட்டோம். குமாரதாசனைத்தான் இன்னமும் காணவில்லை.

முதலாவது மணி அடித்தது.

“இனி உங்களுக்குரிய ஆசனங்களுக்குச் செல்லுங்கள். படம் தொடங்கிய பின்னர், வெற்று ஆசனங்கள் இருந்தால், புதிதாக யாரையாவது கொண்டு வந்து உட்காரச் செய்வோம்” என ஒருவகையான எச்சரிக்கை செய்தான் அங்கு நின்ற ஓர் ஊழியன். நான் நடேசனைப் பார்த்தேன்.

“உன்னுடைய நண்பரைக் காத்திருப்பதற் பலன் இல்லை. வா, நாங்கள் இரு வருமாவது உள்ளே போவோம்” என்றான் நடேசன்.

குமாரதாசனின் சாமுத்திரா இலட்சணத்தை அந்த ஊழியனிடம் விபரித்து, அத்தகைய உருவம் வருகை தந்தால் உள்ளே அழைத்து வரும்படி கூறிவிட்டு நடேசனைப் பின்தொடர்ந்து ஆசனத்தில் அமர்ந்தேன்.

“அவர் வருவாரென்று நீ இன்னமும் நம்புகின்றாயா?” என மீண்டும் என்னைக் கிண்டிவான் நடேசன்.

‘ஆம்’ என்று சொல்ல எனக்குத் துணிவு வரவில்லை; ‘இல்லை’ என்று சொல்ல உள்ளம் இடம்தரவில்லை.

என் நண்பன் குமாரதாசன் சிறுகதை எழுத்தாளன். வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளைப் புதிய கோணங்களிற் பார்த்துக் கலைநயம் மிக்கக் கதைகளை எழுதி வருபவன். வாசகரைத் தம்பால் விரைவில் ஈர்க்கின்ற சக்தி அவனுடைய கதைகள் எல்லாவற்றிற்கும் உண்டு.

பிரச்சனைகளை நோக்கும் புதிய கோணத்திலா, உண்மையா, கற்பனையா எனப் பிரித்துப் பார்க்க முடியாத வண்ணம் தொகுக்கப்படும் சம்பவக் கோவையிலா, எண்ணங்களையும், உணர்ச்சிகளையும் எழுத்துக்களுடன் இசைக்கும் சத்திய இழையிலா அந்தச் சக்தி இருக்கின்றது என்பதைத் தீர்மானிப்பது கடினம். இவையனைத்துமே அவனுடைய கதைகளில் உண்டு; ஒன்றையொன்று விஞ்சி நிற்காமல், அததற்கென்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட விதாசாரத்தில் இணைந்தும் பிணைந்தும் கலந்தும் செறிந்தும் அவனுடைய கதைகளுக்கு ஓர் எழிலை, கவர்ச்சியை, காமப்பீரியத்தைக் கொடுத்து வருகின்றன.

கடந்த பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அவன் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டு வருகின்றபோதிலும் இதுவரை ஐம்பது கதைகளாவது எழுதியிருப்பானு என்பது சந்தேகமே. பத்திரிகைகளிற் தன் பெயர் அடிக்கடி இடம்பெற வேண்டும் என்பதிலோ, பக்கங்களை நிரப்புவதிலோ சிறிதும் நாட்டமில்லாதவன் அவன். காற்றடிக்கும் திசையெல்லாம் கப்பலைச் செலுத்தும் கலையும் அவனுக்குத் தெரியாது.

நெஞ்சை உருக்கிக் கண்ணீரைச் சிந்தவைக்கும் கதைகள் சில; வாய்விட்டுச் சிரிக்கவும் அந்த வேளையிற் சிந்திக்கவும் செய்யும் கதைகள் சில; மனச்சாட்சியை உசுப்பிவிட்டு, வாசகரை வேதனைப்படவும், வெட்கப்படவும் செய்யும் கதைகள் சில.

வாசிக்கும்போது உன்னதமான உணர்ச்சிகள் கிளர்ந்தெழுவதும் வாசித்து முடித்த பின்னர் ஒருவித நிறைவு, ‘ஒரு படி உயர்ந்து விட்டோம்’ என்ற உள்ளப் பூரிப்பு ஏற்படுவதும் பலர் சந்திக்கும் சத்தியமான அனுபவங்கள்.

ஆனால் நடேசன் இத்தகைய அனுபவங்களுக்கு உள்ளாகாதவன்.

மேல் நாட்டு விமர்சன நூல்களை ஆழ்ந்து கற்று, அந்த அளவுகோலைக் கொண்டு தமிழ் இலக்கியத்தின் தரத்தை நிர்ணயிக்கும் அவனுடைய பெயரின் முன்னால் 'பிரபல இலக்கிய விமர்சகன்' என்ற அடைமொழி எப்போதும் இடம் பெற்றிருக்கும். அவனுடைய விமர்சனங்களிற் காணப்படும் மேல்நாட்டு விமர்சகர்களின் பெயர்களையும் நூல்களின் விபரங்களையும் காண்போர் அவனுடைய வாசிப்பின் பரப்பை உணர்ந்து பிரமிப்படைவர். தனது சொந்தக் கருத்துக்கள் எனத் தெளிவாகத் தெரிவிக்காமல், பிறருடையவை என வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல் அற்புதமான சில கருத்துக்களை வெளியிட்டு வாசகர்களை மயங்கச் செய்யும் ஒரு சாமர்த்தியமும் நடேசனிடம் இருக்கின்றது.

நடேசனின் அளவுகோலின்படி குமாரதாசனின் கதைகள், கதைகளையல்ல.

"இலக்கியம், உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடு. அது தர்க்க நியாயங்களுக்குள் அடங்கவில்லையே என அங்கலாய்க்கக்கூடாது" என்பான் குமாரதாசன். நடேசனின் அபிப்பிராயங்களைப் பற்றி அவன் சிறிதும் கவலைப்படாதவன்.

இருவரும் என்னுடைய நண்பர்கள். இருவரின் திறமைகளையும் நன்குணர்ந்தவன் நான். ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் நன்கு அறிந்திருந்தாலும், அவர்கள் இருவர்க்கிடையிலும் எவ்வித தொடர்போ நட்போ இல்லை.

இருவரையும் சந்திக்கவைத்து, மனம் கலந்து பேசச் செய்து நெருக்கமான உறவினை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பது என் விருப்பம். ஒருவரையொருவர் நன்கு புரிந்து கொள்வது அவர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், இலக்கியத்திற்கே பெரும் இலாபமாக அமையும் என்பது என் நம்பிக்கை.

எனது நீண்டநாளைய முயற்சி அன்று கால்தான் 'திருவினை' ஆக்கியது.

படம் தொடங்குவதற்கான இரண்டாவது மணியும் அடித்தது விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டன.

செய்திச் சுருள் என்ற தலைப்பில் அமைச்சர்களும் அரசியற் பிரமுகர்களும் 'நடிக்கும்' காட்சிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் விரிந்து எரிச்சலூட்டிக்கொண்டிருந்தன.

அன்று காலையில் எனது வீட்டில் நடைபெற்ற அந்த மகத்தான சந்திப்பு என் மனத்திரையில் ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

எனது விருப்பத்துக்கு மதிப்பளித்து வீட்டிற்கு வந்த இருவரையும் சம்பிரதாயபூர்வமாக நான் அறிமுகம் செய்தேன்.

"இவர்தான் திரு. நடேசன், இலக்கிய விமர்சகர்... இவர் திரு. குமாரதாசன், சிறந்த சிறுகதை..."

குமாரதாசன் குறுக்கிட்டான், 'உண் நண்பனென்று சொல், போதும் அவரைப் பொறுத்தவரை நான் சிறுகதை எழுத்தாளன் அல்லத்தானே!'

"அப்படிச் சொல்லாதீர்கள் என்னுடைய கொள்கைகள், கருத்துக்கள் சற்று வேறுபட்டவை அவ்வளவுதான்" எனச் சமாளிக்க முயன்றான் நடேசன்.

"வேறுபாடுகள் ஆழமானவை என்பதை முதலில் ஒப்புக் கொள்வோம்... நீங்கள் வாழ்க்கையிலே மூளைக்கும் அறிவுக்குந்தான் முக்கிய இடம் கொடுக்கின்றீர்கள். அறிவே அனைத்தும் என நினைக்கின்றீர்கள். வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு செயலும் தர்க்கரீதியாக அமைய வேண்டும் என்பது உங்கள் கொள்கை. உணர்ச்சிக்கு நீங்கள் மதிப்பே கொடுப்பதில்லை" என ஆரம்பித்தான் குமாரதாசன்.

"அறிவே தேவையில்லை என்கின்றீர்களா?"

"அப்படி நான் சொல்லவில்லை. அறிவும் உணர்ச்சியும் இணைந்ததுதான் வாழ்க்கை என நான் உண்மையாகவே நம்புகின்றேன்"

"நீங்கள் ஒன்றை நம்புகின்றீர்கள் என்பதற்காக அதையே சரி என்று சொல்லிவிட முடியுமா"—இது நடேசன்.

"நான் நம்புவதைத் தானே நான் சரியென்று சொல்ல முடியும்? நம்பிக்கை என்பது திடீரென்று ஏற்படுகின்ற ஒன்று? அனுபவம் என்ற கருப்பையினுள் வாரக்கணக்காக, மாதக் கணக்காகக் கிடந்து போஷிக்கப்பட்டுத்தான் 'நம்பிக்கை' என்ற குழந்தை பிறக்கின்றது"—குமாரதாசன் விளக்கினான்.

"நீங்கள் மட்டுமல்ல, இன்னும் எத்தனையோ பேர்" உணர்ச்சிக்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். தமிழ்இலக்கியம் முழுதுமே உணர்ச்சிக் கோளங்கள் தான்... அன்பு காதல், சோகம், இரக்கம், தன்மானம், தியாகம், நன்றி, பக்தி என்றெல்லாம் பெயர் சூட்டி ஒருவித 'வெறி'யை உண்டாக்கியதைத் தவிர இந்த இலக்கியங்கள் உருப்படியாக ஒன்றையும் சாதிக்கவில்லை."

"மனிதனை மனிதனாக வாழவைக்கும் உணர்ச்சிகள் இவை. வெறி என்னு் சொல்லி அவற்றின் புனிதத்தன்மையைக் கெடுக்கக்கூடாது."

“சங்க காலம் தொடக்கம் இன்றைய எங்கள் காலம்வரை இந்தப் ‘புனித’ உணர்ச்சிகள் எங்களை ஒருவித அடிமை நிலைக்குத் தள்ளிவிட்டன என்பதை மறுப்பீர்களா?”—என்று கேட்டான் நடேசன்.

“அடிமை நிலைக்கா?”—விளக்கம் கோரினான் குமாரதாசன்.

“ஆமாம், நாங்கள் குடும்பத்துக்கு அடிமை, சமயத்துக்கு அடிமை, சம்பிரதாயங்களுக்கு அடிமை”

“அடிமை என்று சொல்வது வேடிக்கையாக இருக்கிறது.”

“வேறு எப்படி அதைச் சொல்வது? விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் நாங்கள் இவற்றிற்குக் கட்டுப்படத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. மேல்நாட்டான் சந்திரமண்டலத்திற்குச் செல்லும் அளவுக்கு முன்னேறி விட்டான். நாங்கள் இன்னும் குடும்பம், கோயில், பாவம், புண்ணியம் என்று ஒரே தடத்திலேயே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம்”

“சந்திரமண்டலத்திற்குப் போவதுதான் முன்னேற்றமா?” என்றான் குமாரதாசன்.

“அதை மறுப்பதென்றால் நீங்கள் அறிவின் வளர்ச்சியை எதிர்க்கின்றீர்கள் என்று தான் சொல்வேன்.”

குமாரதாசன் விளக்கினான், “விஞ்ஞானம் வளரத்தான் வேண்டும். ஆனால் உலகின் பல பாகங்களிற் கோடிக்கணக்கான மக்கள் வாழவே வழியின்றி, பட்டினிச் சாவின் விளிம்பில் நிற்கும் போது, அவர்களைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாமல், சந்திரமண்டல ஆராய்ச்சிக்காகக் கோடி கோடியாகக் செலவிடுவது சரியானதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. அதனால்தான் அதை முன்னேற்றம் என்று சொல்ல நான் விரும்பவில்லை.”

“அப்படியானால், முன்னேற்றம் என்று அதைச் சொல்வீர்கள்?”—நடேசனின் கேள்வி.

“மனிதனை மனிதத் தன்மையுடன் வாழச் செய்வதுதான் முன்னேற்றம், யாரையும் புண்படுத்தாமல், யாருக்கும் அநாவசியத் தொல்லை கொடுக்காமல், மற்றவர்களின் துன்பங்களிற் கலந்து கொண்டு, தேவை ஏற்படும் போது தியாகமும் செய்வதுதான் வாழ்க்கையின் இலட்சியமாக இருக்கவேண்டும். அப்படியான வாழ்க்கையைச் சாத்தியமாக்குவதுதான் முன்னேற்றம்; மகத்தான முன்னேற்றம்.”

“துன்பங்களும், துயரங்களும் இருந்தாற்றினே அவற்றில் கலந்துகொள்ளலாம்? சமநிலை என்பது இல்லாவிட்டாற் தானே தியாகம் என்பதற்கும் ஒரு தேவை ஏற்படும்?

ஏற்றத்தாழ்வு அற்ற, துன்பம் என்பதுஎன்ன என்றே அறியாத ஒரு சமுதாயம் உருவாகி இல்...?”

“அது ஓர் இலட்சியக் கனவுதான்.. ஏற்றத் தாழ்வு என்பது ஏதோ ஓர் உருவில் இருந்தே தீரும். ஆனால் மனிதப் பண்பு இருந்தால், ஏற்றத்தாழ்வின் கொடுமைகளை முற்றாகக் களைந்துவிடும். அந்த மனிதப் பண்பை உருவாக்கி, வளர்த்துச் செழிக்கச் செய்யும் இலக்கியந்தான் இலக்கியம்” என்றான் குமாரதாசன்.

“எங்களுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாட்டின் அடிப்படைக்கே வந்துவிட்டோம். எந்த வகையிலும் ஏற்றத்தாழ்வற்ற, சமத்துவமான சமுதாயத்தை இலக்கியத்தினால் உருவாக்க முடியும் என்பது என் பூரணமான நம்பிக்கை” என்றான் நடேசன் உற்சாகமுடன்;

“நீங்கள் ‘இலக்கியம்’ என ஒப்புக்கொள்ளும் இலக்கியத்தால்... அப்படித்தானே?” இடைமறித்தான் குமாரதாசன்.

“ஆமாம், வர்க்கபேதமற்ற, சுரண்டலற்ற சமதர்ம சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்கு மக்களைத் தயாரிக்கவேண்டும்; அடக்குமுறைக்கு எதிராக மக்களைப் போர்க்கொடி தூக்கச் செய்யவேண்டும். இந்த நோக்கங்களுக்காக இலக்கியப் படைப்புக்கள் திட்டமிடப்பட வேண்டும்,”

“அடக்குமுறைக்கு எதிராக என்றால்?”

“முதலாளிக்கு எதிராக—உயர் சாதியினருக்கு எதிராக—சமயத் தலைவர்களுக்கு எதிராக. இவர்கள் தானே மக்களைத் தினந்தினம் நசுக்கி வருகின்றனர்?”

“அவர்கள் அத்தனை பேருமே அப்படியானவர்களா? நல்ல மனம் படைத்தோர் இரக்க சிந்தனை உடையோர் பரந்த நோக்கமுடையோர் அவர்களிடையே இல்லையா?”

“இரண்டொருவர் இருக்கலாம்; நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் பெரும்பாலானவர்கள் கொடுமை இழைப்பவர்கள்தான் அவர்களுடன் சேர்த்துச் சிறுபான்மை நல்லவர்களும் அழிக்கப்பட்டத்தான் வேண்டும்.

“சமுதாயப் பார்வை என்பது இது தானாக்கும்!”

“சமுதாயத்திற்கே பொதுவாகவுள்ள பிரச்சனைகளை இனங்கண்டு, அதன் ஆழ்நீளங்களை அகசி ஆராய்ந்து, காரணங்களைக் கண்டுபிடித்து, தர்க்கரீதியான சிந்தனைமூலம் தீர்வினை நாடுவதுதான் சமுதாயப் பார்வை”

“தீர்வு என்பது பெரும்பாலும் அடிப்பதும் உடைப்பதமாகத்தானே இருக்கிறது?”

“இவை தவிர்க்க முடியாதவை. மயிலே மயிலே இறகு போடு என்றால் அது போடுமா?”

“தான் விரும்பும் எல்லாவற்றையும் சட்டமாக்கித் துப்பாக்கி முனையில் அவற்றை அமுல் நடத்தும் சர்வாதிகாரியைப் போல் இலக்கிய கர்த்தாவும் செயற்பட வேண்டும் என்கின்றீர்கள்... சமுதாயம் என்பது கல்லாலும் சிமென்ராலும் ஆக்கப்பட்ட கட்டடமல்ல, நாம் விரும்பியபடி இடிப்பதற்கும் கட்டுவதற்கும். உள்எழும் உணர்ச்சியும் ஆன்மாவுமுடைய தனி மனிதர்கள் பலர் சேர்ந்ததுதான் சமுதாயம். ஒவ்வொரு மனித இயத்தையும் தனித்தனியாக அணுகி, நெகிழ்ச்சி செய்து, படிப்படியாகப் பண்படுத்துவதுதான் இலக்கியத்தின் பணி. அன்பினால், பண்பினால், இதயக் கசிவினால் ஏற்படும் மாற்றம் நிரந்தரமாக இருக்கும்; உறுதியானதாக இருக்கும்”.

“அது நத்தைவேக மாற்றம். அக்கைய மாற்றம் வரும்வரை காத்திருப்பதற்குப் புதிய தலைமுறைக்குப் பொறுமையில்லை.”

“பலாக்காரப் புரட்சியை ஆதரிப்போர் அரசியலுக்குள் இறங்கட்டும்; பொருளியல் வாழ்வே பெரிதென்போர் உற்பத்தித் துறைக்குச் செல்லட்டும். இலக்கியம் மனிதாபிமானத்தை வளர்க்கட்டும்” என்றான் குமாரதாசன்.

“இவ்வளவு நேரமும் கலந்து பேசியதன் பிற்பாடும், நாங்கள் இருவேறு தருவங்கனில் தான் நிற்கிறோம். “உழைக்கும் கரங்களும் ஓட்டிய வயிறும்” என்றொரு படம் இப்போது ஓடுகிறதல்லவா? அதை முதலிற் பார்ப்போம். பார்த்த பின்னர், என்னுடைய நோக்குச் சரியானது என்பதை நீங்கள் கட்டாயம் ஒப்புக்கொள்வீர்கள்” என்று அந்தச் சர்ச்சைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான் நடேசன்.

படம் பார்ப்பதற்குக் குமாரதாசனும் இசைந்தான்.

செய்திகள் முடிந்து, படம் ஆரம்பமாகி விட்டது.

குமாரதாசன் எங்காவது உட்கார்ந்திருக்கின்றானோ என்பதை அறிய முயன்றேன்.

“அவருடைய நினைவாகவே நீ இருந்தால், படத்தை இரசிக்க முடியாது; அதன் மையக் கருத்தைப் புரிந்துகொள்ளவும் முடியாமற் போய்விடும் இது தமிழ்ப் படமல்ல, அரை மணி நேரம் நித்திரை கொண்டு எழுந்த பின்னரும் ‘கதை ஓட்டத்தை’ப் பிடித்துக் கொள்வதற்கு” என்றான் நடேசன்.

படத்தில் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்த முயன்றேன்.

செல்வப் பிரிவு ஒருவரின் வயலில் வேலை செய்கின்றனர் பெண்கள் சிலர். அவர்களைப் ‘பெண்கள்’ என்று சொல்வதைவிட, தோலினூற் போர்க்கப்பட்ட எலும்புக் கூடுகள் என்று சொல்வதே பொருத்தமாகும். வயலுக்

கண்மையிலிருந்த மரங்களின் நிழலிற் கிடத்தப்பட்டிருந்த பச்சிளங் குளந்தைகள் அடிக்கடி வீரிட்டவறுகின்றன. பரிதாபத்துடனும் ஏக்கத்துடனும் அவர்களைப் பார்க்கின்றனர் தாய்மார். அவ்வேளை அங்கே வந்த நிலச் சொந்தக்காரன் அந்த தாய்மாரின் கண்வங்கனில் ஓங்கி அறைந்து வேலையை விரைவாக முடிக்கும்படி கட்டளையிடுகின்றான் வேலையை மேற்பார்வை செய்துகொண்டிருந்த கண்காணியுடன் அப்பிரபு உரையாடிக்கொண்டிருந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி ஓடோடிச் சென்று தன் குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கிறான் ஒரு தாய். அப்படி ஒரு நிகழ்ச்சியை எதிர்பார்த்திருந்தவரைப் போன்று அப்பக்கம் திடீரென்று திரும்பிய பிரபு கோபாவேசத்துடன் பாய்ந்து செல்கின்றார்; மிகக் கேவலமான முறையில், குழந்தையை ஒரு கையாலும் பெண்ணின் மார்பகங்களை மறுகையாலும் பிடித்து, இருவரையும் பிரித்து விடுகின்றார். அழுதபடியே இருவரும் விழுகின்றனர். பொங்கி எழும் கண்ணீரை வெளிக்காட்டப் பயந்து, நடுநடுங்கும் கரங்களால் அடிக்கடி துடைத்தபடி வேலையைச் செய்கின்றார்கள் ஏனைய பெண்கள். குழந்தையிடமிருந்து பிரிச்சப்பட்ட தாயும் குழறும் நெஞ்சுடன் வேலையைத் தொடருகின்றனர்.

பச்சைத் தண்ணீரை மட்டும் குடித்து விட்டு, நாள் முழுதும் அவர்கள் வேலை செய்கின்றனர். வேலைக்குக் கூலியாக ரொட்டித் துண்டு கொடுக்கப்படுகின்றது. குழந்தைகளைத் தூக்கி அணைக்கும் ஆவலில், ரொட்டித் துண்டுகளை ஒரு பக்கத்தில் அவர்கள் வைக்க. அவ்வேளை அங்கு வந்த நாய்கள் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஓடி விடுகின்றன.

இப்படி எத்தனைபோது பரிதாபமான கட்சிகள்.

பிரபுவின் போக்கினை எதிர்த்து இரகசியமாகப் பிரசாரம் செய்கின்றான் ஓநவன் அவனுடைய கருத்துக்களை மிகவும் உன்னிப்பாக அந்தத் தொழிலாளர் கேட்கின்றனர். அவன், அவர்களுடைய தலைவனாகின்றான். அவனுடைய தூண்டுதலால், அத்தொழிலாளர்கள் பிரபுவை வெளிப்படையாகவே எதிர்த்துப் போராடுகின்றனர். பலர் இறக்கபெரிடுகின்றது. தொடர்ந்து போராடும்படி பின்னணியில் நின்று உற்சாகமூட்டுகின்றான் தலைவன், இறுதியில் தொழிலாளர்களுக்கே வெற்றி கிட்டுகின்றது, தலைவன் என்ன சொன்னாலும் செய்வோம் எனத் தொழிலாளர் சபதம் எடுப்பதுடன் படம் முடிக்கின்றது.

நடிப்பு, காட்சியமைப்பு, படப்பிடிப்பு எல்லாமே நன்றாகத்தான் இருந்தன. ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியின் பின்னணியை அதன் முக்கியத்துவத்தை நடேசன் அவ்வப்போது எனக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தான். எனினும், கதைப் போக்கு எனக்கூத் திருப்தி தரவில்லை.

சில சம்பவங்களை நம்புவது கஷ்டமாக இருந்தது. வேண்டுமென்றே திணிக்கப்பட்டவை போன்று கதையோட்டத்துடன் ஓட்டாமல் அவை நின்றன. ஆனால் அவற்றைப் பற்றி நடேசனுடன் விவாதிக்க நான் விரும்பவில்லை.

குமாரதாசன் அங்கில்லாத குறையை அப்போதான் முற்று முழுதாக நான் உணர்ந்தேன்.

தாயிடம் பால் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் குழந்தையை அப்படி முரட்டுத்தனமாகப் பிடுங்கி எடுப்பவன் ஒன்றில் பைத்தியக்காரனாக இருக்கவேண்டும்; அல்லது குடி வெறியாக இருக்கவேண்டும். சாதாரண ஒருவன், எவ்வளவு தான் இரக்கமற்றவனாக இருந்தாலும், இப்படி அரக்கத்தனமாக நடக்கமாட்டான்—என அடித்துச் சொல்லியிருப்பான் குமாரதாசன்.

அப்படித்தான் ஒருவன் இருந்தாலும், அவன் இலட்சத்தில் ஒருவனாக, கோடியில் ஒருவனாக இருக்க முடியுமே தவிர, ஒரு வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த அத்தனைபேருமே அப்படியானவர்கள் தாம் எனக் கொள்ள முடியாது—என அவன் உரத்து வாதாடியிருப்பான்.

நல்லவர்களின் நல்ல செயல்களை நாம் வர்ணித்தால், 'வெறும் கற்பனை, வரட்டு இலட்சியம்' என்றெல்லாம் கேலி செய்வீர்கள் தீயவர்களின் கொடுமைகளை இப்படிச் சித்திரிப்பது அதீத கற்பனையில்லையா?—எனக் கேள்விக் கணைகளால் நடேசனைத் துளைத்தெடுத்திருப்பான்.

பிரபுவின் கொடுமையினால் குழறும் மக்கள், புதிய தலைவன் எதைச் சொன்னாலும் கேட்டு நடப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். மூன்றாம் பிரபுவிற்கு அடிமையாக இருந்து உழன்றவர்கள், இனிமேல் கட்சித் தலைவனுக்கு அடிமையாகிக் கஷ்டப்பட்டபோகின்றார்கள். இது எந்தவகையான முன்னேற்றம்?—என்று நிச்சயமாகக் கேட்டிருப்பான்.

ஏனோ, நடேசனைப் பார்த்து என்னால் இப்படிக்கேட்க முடியவில்லை.

தியேட்டருக்கு வெளியே வந்த பின்னர் நடேசன் சொன்னான், 'படம் வெளியாகி எத்தனையோ வாரமாகியும், கூட்டம் குறையவில்லை. மக்களின் ரசனையும் சிந்தனையும் இந்தப் புதிய திசையில் செல்லத் தொடங்கி விட்டன. ஆனால் உனது நண்பர்தான் இப்படியான புதிய போக்குகளை விடாப்பிடியாக எதிர்க்கிறார்.'

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை.

ஆட்களின் தொகையை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு எதையும் தீர்மானிக்கக் கூடாது என முன்பு ஒருதடவை இதே நடேசன்தான் கூறியிருந்தான்.

அடுத்த நாள் ஓர் அலுவலாக நான் பட்டணத்துக்குச் சென்றபோது குமாரதாசன் ஓட்டமும் நடையுமாகப் போவதைக்கண்டேன்,

முதலாம் வருவதாக ஒப்புக்கொண்டவன் கடைசிவரை வரவேயில்லை. இப்போது அதைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாமல் எங்கோ சென்று கொண்டிருக்கிறான்.

அவன் எங்களை ஏமாற்றவில்லை; அவமானப்படுத்திவிட்டான்!

கோபத்துடன் அவனைக் கைதட்டி அழைத்தேன்.

"நின்று கதைப்பதற்கு நேரமில்லை. அவசரமான அலுவல். வா, சொல்கிறேன்" என்றபடி அதே வேகத்துடன் நடந்தான்.

நானும் அவனைத் தொடர்ந்தேன்.

வேதனைக் கோடுகள் அவன் முகத்தில் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தன. முதலாம் நடந்த நிகழ்ச்சியை அவன் சுருக்கமாகச் சொன்னான்.

ஒப்புக்கொண்டபடி அவன் படம் பார்ப்பதற்கு வந்து கொண்டிருந்தான். படுவேகமாக அவனைத் தாண்டிச் சென்றகாரொன்று சற்றுத் தொலைவில், குழந்தையுடன் சென்று கொண்டிருந்த பெண்ணைருத்தியை மோதி விட்டு, நிற்காமலே சென்றுவிட்டது, ஓடோடிச் சென்றான் குமாரதாசன். தாயும் குழந்தையும் இரத்த வெள்ளத்திற் கிடந்தனர். என்ன செய்வது எனத் தெரியாமல், கூடி நின்றவர்கள் பதற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். வீதியால் வந்த வேறொரு காரை மறித்து துடித்துக் கொண்டிருந்த அந்த ஜீவன்களை ஆஸ்பத்திரியிற் சேர்த்தான் குமாரதாசன். அவசரசிகிச்சைமேற்கொண்ட டாக்டர் உடனடியாக ஆபத்து ஏதும் இல்லை யென்றாலும் அடுத்த நாள் மாலைக்குப் பின்னர்தான் எதையும் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும் எனக் கூறிவிட்டார். இரவு முழுவதும் குமாரதாசனும் மனைவியும் ஆஸ்பத்திரியிலேயே விழித்திருந்து, வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தனர்.

இரத்தம் செலுத்தினால் நம்பிக்கைக்கு இடமுண்டு எனச் சற்றுமுன்னர்தான் டாக்டர் சொல்லியிருக்கிறார். குமாரதாசனிடம் செலவுக்குப் பணமில்லை. மனைவியின் தாலிக் கொடியை அடகு வைப்பதற்காகத்தான் இப்போது அவன்போய்க்கொண்டிருக்கிறான்.

"அப்பெண்ணின் சொந்தக்காரர் யார் என்பதை விசாரித்தாயா? வித்தைப் பற்றிப் பொலீசுக்கு அறிவித்துவிட்டாயா?"

"அதையெல்லாம் பிறகு பார்க்கலாம். உயிரை எப்படியாவது காப்பாற்றிவிடவேண்டும்."

தெய்வத்தின் நிழலைத் தொடர்வதைப் போன்று நானும் அவனுடன் சென்றேன்.

"வழியில் ஒரு மைனர் அக்சிடென்ட். ஒருமாதிரிச் சமாளித்துவிட்டு' நேரத்துக்கு வந்துவிட்டேன்" எனத் தியேட்டரில் நடேசன் சொன்னது இப்போதும் என் காதுகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

'அயிர்தகங்கை' சாயிபாபா அட்வர்டைசிங் அஸ்சோஸியேட்ஸ் ஸ்தாபனத்தாரால் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள அபிராமி அச்சகத்தில் 14-3-86 வெள்ளிக்கிழமை அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

குக்குப் பித்தயு நக்கக் 3

வாய்க்கி ருஷுலக. வாய

வாய்க்கியு வாய - சிசி ருஷுலக 05
(வாய்க்கியு வாய்க்கி ருஷுலக)

உங்கள் முதலீட்டுக்கு

யாழ்கமலூர் நீதியம்.

140, நாலுலர் ஜீதி-யாழ்ப்பாணம்.
(மகிணகரா தியேட்டர் அண்கமலில்.)

சாயிபாபர அட்வர்டைசிங் அசோலியேறஸ் - அச்சப்பகுதி